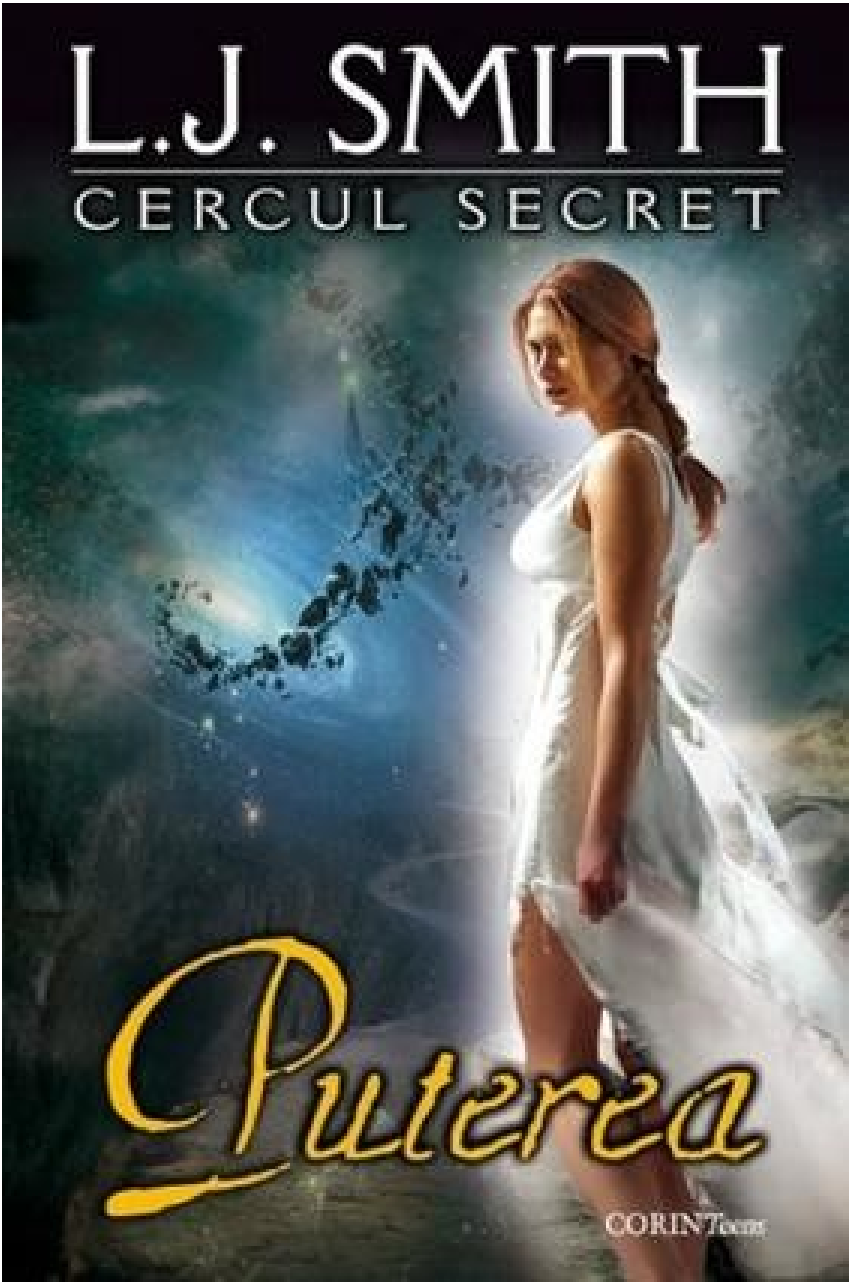
L.J. SMITH
CERCUL SECRET
Puterea
CORINTeen

L.J. Smith

Cercul Secret

Puterea

v1.0

1

— Diana, am o mică surpriză pentru tine, zise Faye.

Ochii de smarald ai Dianei, cu genele dese şi negre, înotau deja în lacrimi. Încă nu se refăcuse după şocurile trăite cu o noapte în urmă; o privea fix pe Faye, încordată.

Ei bine, ce era mai rău încă nu avusese loc.

Acum, când în sfârşit urma să se întâmple, Cassie se simţea ciudat de liberă. Nu trebuia să se mai ascundă, nu trebuia să mai mintă şi să fugă. În cele din urmă, coşmarul se adeverise.

— Presupun c-ar fi trebuit să-ţi spun dinainte, dar n-am vrut să te supăr, explică Faye.

În ochii ei aurii ardea o flacără lăuntrică, sălbatică.

Adam, care nu era deloc uşor de păcălit, se uită de la Cassie la Faye şi ajunse rapid la o concluzie zdrobitoare. Prinse imediat cotul Dianei în căuşul palmei.

— Indiferent despre ce este vorba, poate s-aştepte, spuse el. Cassie trebuie să meargă s-o vadă pe mama ei şi…

— Nu, nu poate s-*aştepte,* Adam Conant, îl întrerupse Faye. E timpul ca Diana să afle de ce fel de oameni s-a înconjurat.

Faye se întoarse din nou cu faţa spre Diana, iar pielea ei palidă lucea de exaltare, în contrast cu părul bogat, întunecat precum miezul nopţii.

— Cei pe care *tu* i-ai ales, îi spuse Faye verişoarei ei, Diana. Cea mai dragă prietenă a ta… şi *el.* Incoruptibilul Sir Adam. Vrei să ştii din ce motiv n-ai reuşit să devii conducătoare? Vrei să ştii cât de naivă eşti cu adevărat?

Acum, se strânseseră cu toţii mai aproape şi se holbau. Cassie văzu că erau mai mult sau mai puţin uluiţi şi bănuitori. Dinspre răsărit, luna plină strălucea atât de tare, încât razele ei luminau toate detaliile scenei.

Cassie se uită la fiecare dintre ei: Deborah cea dură, frumoasa Suzan cu chipul ei perfect, umbrit doar de o încruntătură de nedumerire, Melanie cea stăpână pe sine şi graţioasa Laurel, ca un spiriduş. Se uită la Chris şi Doug Henderson, gemenii sălbatici, aflaţi lângă Sean, cu silueta lui mică, iar în spatele lor, Nick, de o frumuseţe rece.

În cele din urmă, se uită la Adam.

Încă o ţinea pe Diana de braţ, dar chipul lui mândru, ieşit din comun, era încordat, în alertă. Ochii săi îi întâlniră pe-ai lui Cassie şi între ei doi avu loc o străfulgerare, ca şi cum amândoi înţeleseră ceva, după care Cassie îşi abătu ruşinată privirea. Ea n-avea niciun drept să se bazeze pe puterea lui Adam. Era pe cale să fie expusă, aşa cum era ea, în faţa întregului Cerc.

— Am tot sperat că vor face ceea ce trebuie şi se vor controla, continuă Faye. Pentru binele lor, dacă nu pentru al tău. Dar, evident…

— Faye, despre ce tot *vorbeşti?* o întrerupse Diana, care-şi pierduse răbdarea.

— Bineînţeles că despre Cassie şi Adam, zise Faye, deschizându-şi larg şi fără grabă ochii aurii. Despre felul în care şi-au făcut de cap pe la spatele tău.

Cuvintele căzură precum pietrele într-o apă liniştită. Urmă un lung moment de tăcere deplină, apoi Doug Henderson îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Mda… atunci şi maică-mea e dansatoare topless, zise în batjocură.

— Iar Maica Tereza e Catwoman, spuse Chris.

— Hai, Faye, făcu Laurel tăios. Nu fi ridicolă!

Faye zâmbi.

— Nu vă reproşez că nu mă credeţi, spuse ea. Şi eu am fost şocată. Dar, vedeţi voi?, totul a început înainte de venirea lui Cassie în New Salem. A început când ea l-a întâlnit pe Adam la Cape Cod.

De data asta, se lăsă o altfel de linişte. Cassie o surprinse pe Laurel aruncându-i o privire rapidă lui Melanie. Toată lumea ştia despre Cassie că petrecuse mai multe săptămâni la Cape, în vara care trecuse. Şi toată lumea ştia că şi Adam fusese acolo, în căutarea Instrumentelor Supreme. Cassie observă pe chipurile celor din jur că începeau să înţeleagă.

— Totul a început pe plaja de-acolo, zise Faye.

Fără îndoială, se distra bine în sinea ei, aşa cum îi făcuse întotdeauna plăcere să se afle în centrul atenţiei. Arăta sexy, impresionantă, în timp ce-şi umezea buzele şi vorbea răguşit, adresându-se întregului grup, deşi cuvintele ei îi erau destinate Dianei.

— Presupun că a fost dragoste la prima vedere sau, cel puţin,

n-au putut să-şi ţină mâinile la locul lor, continuă Faye. După ce Cassie a venit aici, a scris chiar şi o poezie despre asta. Cum era?

Faye îşi lăsă capul într-o parte şi recită:

Noapte de noapte, stau şi-l visez pe-acel
Care m-a sărutat şi mi-a trezit dorinţa.
O oră doar mi-am petrecut, numai cu el
Şi, de atunci, de flăcări cuprinsă mi-e fiinţa.

— E-adevărat; poezia este scrisă de ea, spuse Suzan. îmi amintesc. O adusesem în vechea clădire a ştiinţelor naturii, dar s-a împotrivit s-o citim.

Deborah aproba din cap, încruntată, cu feţişoara schimonosită.

— Şi eu îmi aduc aminte.

— Trebuie că-ţi aminteşti şi cât de ciudat s-au purtat amândoi în ritualul de iniţiere a lui Cassie, zise Faye. Şi cât de repede *s-a apropiat* Raj de Cassie, sărind pe ea, lingând-o şi aşa mai departe. Ei bine, este foarte simplu – toate astea se petreceau pentru că ei se ştiau dinainte. Dar, desigur, nu voiau ca vreunul dintre *noi* să ştie asta. Au încercat să ascundă acest lucru. Însă, în cele din urmă, au fost prinşi. S-a petrecut în noaptea în care am folosit pentru prima dată craniul de cristal, în garajul Dianei – Adam a dus-o pe Cassie acasă, parcă. Mă întreb cum a fost făcut aranjamentul *ăsta.*

Acum, era rândul lui Laurel şi Melanie să fie uimite. Era limpede că-şi aminteau de noaptea în care avusese loc prima ceremonie cu craniul de cristal, când Diana îi ceruse lui Adam s-o conducă pe Cassie acasă, iar acesta, după o scurtă ezitare, acceptase.

— Au crezut că erau singuri pe faleză dar cineva-i urmărea. Două mici creaturi, două mici prietene de-ale mele…

Încet, Faye îşi mişcă degetele cu unghiile lungi şi roşii de parc-ar fi mângâiat ceva. Deodată, ca un fulger, Cassie înţelese.

Pisicuţele. Afurisitele de pisicuţe leneşe, care se hrăneau cu sânge şi care se zbenguiau în dormitorul lui Faye. Aceasta încerca să spună că *pisicuţele* erau spionii ei? Că putea să comunice cu ele?

Cassie simţi un fior rece în inimă când se uită la fata înaltă şi straniu de frumoasă, având senzaţia că ceva nepământean şi mortal se afla în spatele acelor ochi aurii, umbriţi. Tot timpul se întrebase la cine se referea Faye când pomenea de „prietenele” ei care vedeau ce se-ntâmpla şi-apoi îi dădeau raportul, dar niciodată nu-şi imaginase una ca asta. Faye zâmbi cu o satisfacţie misterioasă şi clătină din cap spre ea.

— Am o mulţime de secrete, îi spuse ea lui Cassie. Acesta e doar unul dintre ele. Dar, în orice caz, continuă ea către restul grupului, în noaptea aceea au fost prinşi. Se… ei bine, se sărutau. Acesta e modul politicos de-a o spune. Genul de sărut care dă naştere unei combustii spontane. Presupun că pur şi simplu n-au mai putut să reziste pasiunii lor desfrânate.
Oftă.

Diana se uită din nou la Adam, încercând să obţină de la el o negare. Dar Adam, cu maxilarele încleştate, privea fix înainte, la Faye.

Diana întredeschise buzele ca să ia repede o gură de aer.

— Şi n-a fost singura dată, mă tem, continuă Faye, cercetându-şi unghiile, cu o urmă de regret pe chip. Au mai făcut-o de-atunci, au furat câte-o clipă secretă când tu nu-i vedeai, Diana. Ca de pildă la bal ce *păcat* că n-ai fost acolo! Au început să se sărute chiar în mijlocul ringului de dans. Presupun că după aceea au mers undeva unde să fie singuri…

— Nu-i adevărat! ţipă Cassie, dându-şi seama, în timp ce vorbea, că astfel confirma că toate celelalte spuse de Faye *erau* adevărate.

Toată lumea o privea acum pe Cassie, iar cei doi Henderson nu mai făceau glume batjocoritoare. Ochii lor oblici, de un albastru-verzui, erau concentraţi, imobili.

— *Voiam* să-ţi spun, îi zise Faye Dianei, dar Cassie m-a implorat să n-o fac. Era isterică, a plâns şi m-a implorat – mi-a zis c-o să *moară* dacă afli. Mi-a spus c-ar face orice să nu afli. Şi atunci – Faye oftă, cu privirea pierdută-n depărtare - s-a oferit să ia craniul şi să mi-l aducă.

— *Poftim?* făcu Nick, iar pe chipul lui de obicei imperturbabil se citea acum neîncrederea.

— Da, răspunse Faye admirându-şi din nou unghiile şi neputând să se abţină ca buzele să nu i se arcuiască într-un

zâmbet. Ştia că-mi doream să cercetez craniul şi mi-a promis că mi-l va aduce dacă nu voi spune nimic. Ei bine, ce puteam să fac? Parcă-şi pierduse minţile! Pur şi simplu nu m-a lăsat *inima* s-o refuz!

Cassie îşi muşcă buzele. Ar fi vrut să ţipe, să protesteze că lucrurile nu se întâmplaseră aşa… dar la ce-ar fi folosit?

Melanie tocmai spunea ceva.

— Şi presupun că, de asemenea, nu te-a lăsat inima să refuzi craniul, comentă ea către Faye, în timp ce ochii ei cenuşii erau plini de dispreţ.

— Ei bine… zâmbi Faye dezaprobator. Hai s-o spunem altfel: era o şansă prea grozavă ca s-o ratez.

— Nu-i deloc distractiv! ţipă Laurel, părând uluită. Eu tot nu cred că…

— Şi-atunci de unde a ştiut ea unde să caute craniul în seara asta? întrebă calmă Faye. În noaptea în care am luat urma energiei întunecate, în cimitir, ea stătea sus, dincolo de casa ta, Diana. De-acolo, s-a furişat în împrejurimi şi şi-a dat seama unde era îngropat craniul pentru că citise Cartea Umbrelor dar numai după ce a furat cheia de la dulapul din lemn de nuc şi a cotrobăit prin el.

Ochii aurii ai lui Faye străluceau de triumful victoriei; nu se mai putea preface.

Şi niciunul din grup nu mai putea nega adevărul spuselor ei. Cassie *ştiuse* unde să caute craniul. Nu mai era nicio îndoială în această privinţă. Cassie vedea asta pe chipul fiecăruia dintre ei: îndoielile luaseră sfârşit şi, încet, apăreau rânjete acuzatoare.

E la fel ca-n *Litera stacojie*[1], se gândi frenetic Cassie în timp ce se ţinea deoparte şi toate privirile erau aţintite asupra ei. Ar fi putut la fel de bine să stea sus pe platformă, cu un A[2] agăţat de piept. Neajutorată, îşi îndreptă spatele şi-şi ridică bărbia, străduindu-se să înfrunte privirea celor din grup. Nu voi plânge, se gândi ea. Nu-mi voi abate privirea.

Apoi, o zări pe Diana. Chipul ei era mai mult decât îndurerat. Părea pur şi simplu paralizată; ochii ei verzi erau mari, lipsiţi de

[1] Roman apărut în 1850, aparţinându-i scriitorului Nathaniel Hawthorne, o explorare a păcatului şi a sentimentului de vinovăţie (n. trad.).

[2] Simbolul pentru păcatul adulterului (referire la romanul *Litera stacojie)* (n. trad.).

expresie şi tulburi.

— A jurat să fie credincioasă şi loială Cercului, să nu rănească niciodată pe vreunul din Cerc, spuse Faye cu voce răguşită. Dar a minţit. Presupun că nu e nimic surprinzător, având în vedere că aparţine Cercului doar pe jumătate. Totuşi, cred că e de-ajuns; ea şi Adam au avut destul timp să se distreze amândoi. Aşadar, iată că ştiţi adevărul. Iar acum, încheie Faye privind pe rând la membrii Cercului, devastaţi cu toţii, şi zăbovind – cu un aer de profundă mulţumire mai ales asupra verişoarei ei de-a dreptul încremenite, probabil c-am face mai bine să mergem acasă. A fost o noapte lungă.

Fără nicio grabă, zâmbind vag, se îndepărtă.

— Nu!

Era un singur cuvânt, dar o opri pe Faye din drumul ei şi-i făcu pe toţi ceilalţi să se-ntoarcă spre Adam.

Cassie nu-i mai văzuse niciodată ochii albastru-cenuşii să arate aşa – parcă aruncau fulgere argintii. Înaintă, cu obişnuitul lui pas uşor. Nu era niciun pic de violenţă în felul în care o prinse pe Faye de braţ, dar strânsoarea lui probabil că era ca de fier – Cassie îşi dădea seama de asta pentru că Faye nu se putu desprinde. Faye se uită la degetele lui cu un aer jignit şi surprins.

— Ai spus ce-ai avut de spus, îi zise Adam.

Vocea-i era liniştită, prudentă, dar cuvintele-i ieşeau din gură ca nişte scântei de metal alb, încins.

— Acum este rândul meu, continuă el. Şi voi toţi – şi-şi plimbă ochii asupra tuturor celor din grup, ţintuindu-i laolaltă cu hotărârea din ei – mă veţi asculta.

2

— Ai spus povestea în felul tău, zise Adam. O parte din ea este aproape de adevăr, o parte este pur şi simplu minciună. Dar nimic nu s-a întâmplat exact aşa cum ai spus.

Se uită din nou la fiecare dintre cei din Cerc.

— Nu mă interesează ce credeţi despre mine, continuă el, dar mai este cineva implicat în toate astea. Iar ea – şi-i aruncă o privire lui Cassie, suficient de stăruitoare pentru ca ea să-i vadă ochii albastru-cenuşii încă lucind precum argintul – nu merită să treacă prin aşa ceva, mai ales în seara asta.

Câteva dintre membrele sabatului, printre care Laurel şi Melanie, priveau în altă parte, oarecum ruşinate. Dar celelalte pur şi simplu se holbau, furioase şi neîncrezătoare.

— Deci, care este varianta ta? întrebă Deborah, încruntându-se.

Pe chipul ei se vedea că se simţea păcălită şi că asta nu-i convenea deloc.

— Mai înainte de toate, n-a fost aşa când eu şi Cassie ne-am cunoscut. Nu a fost dragoste la prima vedere…

Adam ezită un moment, privind în zare. Clătină din cap:

— Nu a fost dragoste. Ea m-a *ajutat*, m-a salvat de patru tipi străini, care aveau o armă. Genul de străini care vânează vrăjitoare.

Se uită aspru la Chris şi Doug Henderson.

— Dar ea nu ştia… începu Deborah.

— Atunci, ea nu ştia ce eram eu. Nu ştia ce era *ea.* Pentru ea, vrăjitoarele existau doar în poveştile cu zâne. Cassie m-a ajutat tocmai pentru că aveam nevoie de ajutor. Tipii ăia mă urmăreau, iar ea m-a ascuns într-o barcă şi pe ei i-a îndrumat într-o direcţie greşită, în jos, pe plajă. Ei au încercat s-o oblige să le spună unde mă aflam, ba chiar au rănit-o, dar ea nu m-a dat de gol.

Urmă un moment de tăcere. Deborah, care admira curajul mai mult decât oricare altă calitate, păru curioasă şi-şi mai descreţi un pic fruntea.

Faye însă se agita ca un peşte care-ncearcă să scape din cârlig, iar pe faţă i se citea dezgustul.

— Ce drăguţ! Eroina cea curajoasă! Aşadar, pur şi simplu n-ai mai putut rezista să nu-ţi faci de cap cu ea.

— *Nu fi ridicolă, Faye!* zise Adam scuturând-o uşor de braţ. N-am făcut nimic. Pur şi simplu ne-am…

Clătină iarăşi din cap.

— I-am spus „mulţumesc”. Voiam să ştie că nu voi uita ce-a făcut – nu uitaţi, la vremea aceea încă o consideram ca fiind străină şi încă nu cunoscusem nici un străin care să fi făcut aşa ceva pentru vreunul dintre noi. Ea era pur şi simplu o străină drăguţă; liniştită şi drăguţă, iar eu voiam să-i spun „mulţumesc”. Dar când m-am uitat la ea, m-am simţit brusc… de parcă am fi fost legaţi, într-un fel sau altul. Poate că acum sună aiurea, dar aproape că puteam vedea această legătură…

— Struna de argint, şopti Cassie.

Privea cu ochi mari şi nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare până când ceilalţi nu-şi întoarseră feţele spre ea.

Melanie ridică din sprâncene, iar Diana părea şi ea uimită, poate doar pentru că o auzise pe Cassie rupând tăcerea pe care o păstrase atât de mult timp. Buzele trandafirii ale lui Suzan se rotunjiră într-un „O”.

— Mda, cred că aşa părea să fie, zise Adam, privind din nou în depărtare. Nu ştiu… pur şi simplu era o impresie neclară. Dar i-am fost recunoscător şi-mi doream să-mi fie prietenă – cum vine asta, un străin care să-mi fie prieten? Se auziră murmure de amuzament şi de neîncredere. Şi, continuă Adam privind-o în ochi pe Diana, de aceea i-am oferit trandafirul de calcedonie pe care mi l-ai dat.

De data asta nu se mai auzi niciun murmur. Se instală o tăcere înfiorătoare.

— A fost o dovadă de prietenie, o modalitate de a plăti o datorie, zise Adam. Mi-am imaginat că dacă se întâmpla vreodată să fie la ananghie, aş fi simţit acest lucru prin intermediul cristalului şi poate aş fi reuşit să fac ceva s-o ajut. Aşa că i l-am dat ei – iar asta e *tot* ce-am făcut.

O privi sfidător pe Faye, iar apoi, şi mai sfidător, se uită la toţi cei din grup:

— Cu excepţia… da, corect, cu excepţia faptului că am sărutat-o, continuă Adam. I-am sărutat mâna.

Laurel clipi de uimire. Fraţii Henderson îl priviră pieziş pe

Adam, ca şi cum voiau să-i sugereze că era nebun, dar că era treaba lui unde le săruta pe fete. Faye încercă să pară dispreţuitoare, dar nu prea reuşi.

— Apoi am plecat din Cape, continuă Adam. N-am mai văzut-o pe Cassie până când m-am întors aici pentru iniţierea lui Kori – care până la urmă s-a transformat în iniţierea lui Cassie. Dar mai este un lucru important. Când am vorbit cu Cassie, nu i-am spus niciodată cine eram şi de unde veneam. Nu i-am dezvăluit niciodată cum mă cheamă. Aşa că indiferent de ce a făcut ea aici după ce a venit – şi indiferent ce *poezii* a scris, Faye –, ea nu ştia cine sunt eu. Nu ştia că eu şi Diana eram împreună. N-a ştiut nimic până-n seara în care am apărut pe plajă.

— Aşadar, presupun că ăsta era un motiv temeinic ca să vă prefaceţi că nu vă cunoaşteţi, să vă furişaţi pe la spatele tuturor şi să vă întâlniţi, zise Faye, atacându-l din nou.

— Habar n-ai ce vorbeşti, o contrazise încordat Adam, arătând de parcă ar fi vrut s-o scuture de umeri pe Faye. Nu ne-am furişat *nicăieri.* Prima dată când am rămas doar noi doi şi am vorbit a fost în seara în care ceremonia craniului, care s-a ţinut în garajul Dianei, a mers prost. Da, în acea seară, pe faleză, când micii tăi spioni ne-au văzut, Faye. Dar ştii ce mi-a spus Cassie atunci, adică prima dată când am vorbit între patru ochi de când ne întâlniserăm? Mi-a spus că era îndrăgostită de mine – şi că ştia că era o greşeală. De când îşi dăduse seama că era o greşeală, de când înţelesese că eu nu eram un tip oarecare de pe o plajă, ci eram iubitul Dianei, lupta împotriva acestui sentiment. Făcuse chiar un jurământ – un jurământ de sânge –, să nu dea niciodată în vileag faţă de nimeni, nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, ce simţea pentru mine. Nu voia ca Diana să afle şi să se simtă prost ori să-i pară rău pentru ea. Vi se pare că aşa ar proceda cineva care vrea să acţioneze pe furiş?

Cei din Cerc îl priveau. Melanie zise:

— Ia să văd dacă am înţeles cum trebuie: vrei să spui că nu e adevărată niciuna dintre acuzaţiile lui Faye?

Adam îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu, zise el calm. Nu asta vreau să spun. În seara aceea, pe faleză…

Se opri şi înghiţi din nou, apoi vocea lui deveni mai fermă:

— Nu pot explica ce s-a-ntâmplat, pot doar să spun că a fost

greşeala mea, nu a lui Cassie. Ea a făcut tot posibilul să mă evite, să stea departe de mine. Dar când am rămas singuri, am fost atraşi unul de celălalt.

Adam se uită la Diana fără să tresară, deşi pe chipul lui se putea citi limpede durerea. Continuă:

— Nu sunt mândru de mine, dar nu am avut niciodată intenţia să te rănesc. Cât despre Cassie, e absolut nevinovată. Singurul motiv pentru care mi-a vorbit în acea seară a fost faptul că voia să-mi înapoieze trandafirul de calcedonie – să pot să ţi-l returnez. În tot acest timp, a fost sinceră şi s-a purtat cu onoare. Indiferent cât a costat-o. Adam se opri, schiţând un zâmbet trist: Dac-aş fi ştiut că era şantajată de acest şarpe…

— *Poftim?* îl întrerupse Faye, iar ochii aurii îi scăpărau.

Adam îi întoarse privirea, la fel de ameninţătoare.

— Aşa s-au întâmplat lucrurile, nu-i aşa, Faye? Şantaj. Micii tăi spioni ne-au văzut în acea seară – când ne luam *rămas-bun* şi ne juram să nu ne mai revedem niciodată când suntem singuri, iar tu te-ai hotărât să profiţi cât poţi. Mi-am dat seama că, după aceea, se petrecea ceva cu tine şi Cassie, dar n-am reuşit să înţeleg despre ce era vorba. Dintr-odată, Cassie devenise speriată de moarte, dar de ce nu a venit la mine, pur şi simplu, să-mi spună ce aveai de gând să…

Amuţi şi se uită la Cassie.

Cassie clătină tăcută din cap. Cum ar fi putut să explice?

— N-am vrut să te amestec şi pe tine, spuse ea aproape şoptit. M-am temut că-i vei povesti Dianei, iar Faye îmi zisese că dacă află Diana…

— Ce? zise Adam.

Când Cassie clătină din nou din cap, Adam o scutură uşor pe Faye de braţ:

— *Ce i-ai spus*, Faye? Dacă Diana afla, o omora? Ar fi distrus sabatul? Asta i-ai spus lui Cassie?

Faye zâmbi compătimitor:

— Şi dacă am făcut-o, ce? Nu ăsta era adevărul? După cum s-a şi dovedit.

Şi se smuci din strânsoarea lui Adam.

— Aşadar, ai folosit împotriva ei dragostea sa pentru Diana. Ai şantajat-o ca să te ajute să găseşti craniul, nu-i aşa? Pun pariu c-a trebuit să duci ceva muncă de lămurire.

Era doar o presupunere a lui Adam, dar ea se dovedi cum nu se poate mai corectă. Cassie se trezi încuviinţând din cap:

— Am aflat unde era…

— Dar *cum*? o întrerupse Diana fără să-şi dea seama, vorbindu-i pentru prima dată direct lui Cassie.

Aceasta din urmă o privi pe Diana în ochii verzi şi limpezi, cu genele negre umezite de lacrimi, şi-i vorbi şi ea direct.

— Am făcut ce a spus Faye, zise, iar glasu-i tremura. Mai întâi, am căutat în dulapul din lemn de nuc îţi aminteşti când am rămas peste noapte şi te-ai trezit cu mine în camera ta? Cum craniul nu era acolo, am crezut că voi fi nevoită să renunţ, dar după aceea am avut un vis. M-a făcut să-mi aduc aminte de ceva ce văzusem în Cartea Umbrelor care-ţi aparţinea, despre purificarea unui obiect malefic prin îngroparea lui în nisip. Aşa că m-am dus şi am căutat pe plajă şi, în cele din urmă, am descoperit craniul sub acel cerc din pietre.

Cassie se opri, se uită la Faye, după care vocea îi deveni mai puternică:

— Totuşi, imediat cum am pus mâna pe el, mi-am dat seama că nu *puteam* să i-l dau lui Faye. Pur şi simplu, nu puteam. Dar ea m-a urmărit şi mi l-a luat.

Cassie trase aer adânc în piept, îi căută din nou privirea Dianei, implorând-o s-o înţeleagă.

— Ştiu că nu trebuia să-i permit să ajungă în posesia lui. N-ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ea, nici atunci, nici după aceea, dar am fost slabă şi naivă. Acum *îmi pare rău* mi-aş dori să fi venit la tine încă de la început şi să-ţi spun, dar mi-a fost atât de teamă că vei fi rănită…

Vocea-i era acum înecată în lacrimi, iar privirea îi era înceţoşată.

— Cât despre ce a spus Adam cum că totul s-a petrecut din vina lui –, trebuie să ştii că nu e adevărat. A fost vina mea, iar la balul de Halloween am *încercat* să-l fac să mă sărute, pentru că atunci eram atât de supărată şi mă gândeam că nimic nu mai contează cu adevărat, întrucât oricum eram atât de rea!

Pe obrajii Dianei se scurgeau lacrimi, dar acum părea foarte surprinsă:

— Întrucât *ce?*

— Întrucât eram atât de rea, repetă Cassie, dându-şi seama că

aceste cuvinte simple cuprindeau adevărul gol-goluţ, îngrozitor. Întrucât eu eram răspunzătoare de uciderea lui Jeffrey Lovejoy.

Întreaga adunare se uita la ea, înfricoşată.

— Stai puţin, zise Melanie. Mai explică-mi o dată.

— Ori de câte ori cineva folosea craniul, elibera energie întunecată, care omora pe cineva, explică grijulie Cassie, cât putea de limpede. Eu şi Faye am fost cele care am folosit craniul înainte ca Jeffrey să fie ucis. Dacă n-aş fi fost eu, ea n-ar fi putut să-l folosească, iar Jeffrey ar fi şi acum în viaţă. Aşadar, vezi tu, eu sunt de vină.

Ochii Dianei reveniră la viaţă.

— Dar tu n-ai *ştiut* asta, insistă ea.

Cassie clătină din cap cu putere.

— Nu există nicio scuză. Nu există nicio scuză pentru nimic din ce am făcut nici măcar pentru că am făcut cele mai rele lucruri întrucât m-am gândit că oricum eram rea şi că… ce mai contează? Dar *conta*! Am ascultat-o pe Faye şi i-am permis să mă intimideze.

Şi am păstrat hematitul, se gândi ea, dar nu avea rost să mai pomenească şi despre asta. Ridică din umeri, alungându-şi lacrimile.

— I-am permis până şi să mă facă s-o votez să fie conducătoarea Cercului. *Îmi pare rău*, Diana, îmi pare rău. Nu ştiu de ce am făcut-o.

— Eu ştiu, spuse Diana cu voce tremurătoare. Adam a explicat deja: erai speriată.

Cassie clătină din cap. Toate vorbele pe care le ţinuse în ea până atunci începură să curgă.

— Din momentul în care am început să-i fac diverse servicii, nu m-am mai putut opri. Avea la îndemână tot mai multe lucruri cu care să mă şantajeze. Totul mergea din ce în ce mai prost şi nu ştiam cum să mai ies din asta…

Vocea lui Cassie se frânse. O văzu pe Faye, cu buzele curbate, făcând un pas în faţă şi încercând să spună ceva, apoi îl observă pe Adam cum o opreşte cu o singură privire. Se întoarse şi zări ochii Dianei.

Erau la fel de scânteietori precum cristalele de peridot în lumină, înotând în lacrimile reţinute, dar în acelaşi timp şi… şi altfel. Era o privire pe care Cassie nu se mai aşteptase s-o vadă

vreodată, mai ales nu îndreptată spre *ea.* O privire plină de durere, da, dar, în acelaşi timp, plină de iertare şi nostalgie. O privire plină de dragoste.

Ceva se rupse în interiorul lui Cassie, ceva puternic şi rezistent, care creştea din clipa în care începuse s-o dezamăgească pe Diana. Făcu un pas înainte, clătinându-se.

Apoi, ea şi Diana se îmbrăţişară, plângând amândouă, strângându-se în braţe cu toată puterea.

— Îmi pare rău, îmi pare rău pentru tot, suspină Cassie.

Păru să treacă o veşnicie până când Diana se retrase, iar după ce o făcu, se îndepărtă de grup şi privi în întuneric. Cassie îşi şterse obrajii cu dosul palmei. Luna profilată jos pe cer, la linia orizontului, lucea precum aurul vechi în părul Dianei.

Era o linişte absolută – se-auzea doar murmurul valurilor, clipocitul lor pe plajă. Întregul grup rămase împietrit, de parcă aşteptau cu toţii ceva ce nimeni nu putea totuşi să definească.

În cele din urmă, Diana se întoarse spre ei.

— Cred că am aflat suficient, spuse ea. Cred că înţeleg, poate nu totul, dar cea mai mare parte. Ascultaţi-mă cu toţii, căci nu vreau să mai spun asta încă o dată.

Tăceau, cu feţele întoarse spre Diana, aşteptând. Cassie simţea limpede că avea să aibă loc judecata. Diana arăta ca o preoteasă sau o prinţesă înaltă şi palidă, dar hotărâtă. Avea o demnitate stranie, o aură de măreţie, o siguranţă care distona cu durerea din ochii ei.

Aştept să aflu care-mi este pedeapsa, se gândi ea. Indiferent care era aceasta, o merita. Îi aruncă o privire rapidă lui Adam şi văzu că şi el aştepta. Expresia de pe chipul lui arăta că el nu cerea vreo favoare, dar Cassie ştia ce simţea el cu adevărat. Stăteau amândoi dinaintea Dianei, legaţi de aceeaşi fărădelege, bucuroşi că mărturisiseră în sfârşit.

— Nu vreau ca cineva să mai comenteze vreodată ce s-a întâmplat în această seară, zise Diana cu o voce blândă şi clară. Niciodată. Imediat ce voi termina de vorbit, vom considera subiectul închis.

Se uită la Adam, dar fără să-i întâlnească privirea.

— Cred, continuă ea fără grabă, că ştiu cum a fost pentru tine. Astfel de lucruri se întâmplă uneori. Te iert. În ceea ce te priveşte pe tine, Cassie, eşti şi mai puţin de condamnat. Nu aveai de

unde să ştii. Nu vă învinovăţesc pe niciunul dintre voi. Tot ce vă cer…

Cassie inspiră tremurat, după care interveni. Nu se mai putea stăpâni.

— Diana, trebuie să-ţi mai spun ceva. În tot acest timp, în sinea mea am fost furioasă şi geloasă că Adam era al tău, şi nu al meu. Chiar până în seara asta. Dar acest lucru s-a schimbat acum – cu adevărat. Acum, tot ce-mi doresc este ca tu şi Adam să fiţi fericiţi. Nimic nu este mai important pentru mine decât voi şi promisiunea pe care am făcut-o.

Preţ de o clipă, lui Cassie îi trecu prin minte să se întrebe dacă Adam era *mai puţin* important, dar alungă acest gând şi vorbi pe un ton grav, cu deplină convingere:

— Eu şi Adam… am făcut amândoi această promisiune. Dacă ne mai dai o şansă să o respectăm… doar o şansă…

Diana deschise gura, dar Cassie continuă, nelăsând-o să vorbească:

— *Te rog*, Diana. Trebuie să mă crezi că poţi avea încredere în mine… că poţi avea încredere în noi. Trebuie să ne laşi să-ţi dovedim acest lucru.

Urmă o scurtă pauză, după care Diana spuse:

— Da. Da… ai dreptate.

Inspiră adânc, apoi expiră, uitându-se la Adam aproape ezitând:

— Bun, păi atunci ce-ar fi… ce-ar fi dacă uităm pur şi simplu de toate astea pentru o vreme? Să uităm trecutul şi s-o luăm de la capăt.

Adam îşi încordă maxilarele. În tăcere, apucă mâna întinsă de Diana.

Diana îi întinse cealaltă mână lui Cassie. Cassie o prinse şi strânse cu putere degetele subţiri şi reci. Ar fi vrut să râdă şi să plângă în acelaşi timp. În schimb, îi zâmbi nesigur Dianei. Uitându-se la Adam, observă că şi el încerca să zâmbească, deşi ochii lui erau întunecaţi precum norii de furtună deasupra oceanului.

— Şi asta a fost *tot*? explodă Faye. Acum totul e în regulă, numai lapte şi miere? Toată lumea iubeşte pe toată lumea şi pleacă acasă ţinându-se de mână?

— Da, o repezi Adam, uitându-se la ea cu asprime. Cel puţin,

partea a doua e corectă. Mergem acasă – s-a făcut târziu.

— Cassie are nevoie de odihnă, fu de acord Diana.

Starea de neputinţă totală o părăsise şi, deşi părea mai fragilă decât o văzuse vreodată Cassie până atunci, arăta în acelaşi timp hotărâtă.

— Cu toţii avem nevoie de odihnă! mai zise Diana.

— Şi trebuie să chemăm un doctor… sau pe altcineva, zise Deborah pe neaşteptate. Înclină din cap către casa cu numărul doisprezece: Bunica lui Cassie…

— Tu de partea cui eşti? mârâi Faye.

Deborah nu făcu altceva decât să se uite la ea cu răceală.

Degetele Dianei le strânseră pe-ale lui Cassie.

— Da, ai dreptate, o să-l chemăm pe doctorul Stern – iar Cassie poate merge acasă cu mine.

Faye scăpă un scurt hohot de râs, ca un lătrat, dar nimeni nu râse împreună cu ea. Până şi fraţii Henderson erau serioşi, iar ochii lor oblici păreau gânditori. Suzan îşi răsuci pe deget o şuviţă din părul ei blond-rozaliu, uitându-se la degetele împletite ale Dianei şi ale lui Cassie. Laurel aprobă din cap încurajator când Cassie îi aruncă o privire, iar ochii reci şi cenuşii ai lui Melanie luceau calm, aprobator. Sean îşi muşca buza, uitându-se nesigur ba la unul dintre membrii grupului, ba la altul.

Dar expresia lui Nick o uimi cel mai mult pe Cassie. Chipul lui, care de regulă nu exprima niciun fel de emoţie, acum era evident încordat, de parcă în interiorul lui avea loc o luptă violentă.

Totuşi, ea nu avea timp acum să se gândească la el. N-avea timp să se gândească nici măcar la Faye, care se agita inutil, în timp ce planurile ei de a dezbina sabatul eşuaseră. Melanie zise:

— Vrei să mergem mai întâi la mine, Cassie? Străbătuşa Constance o îngrijeşte pe mama ta şi dacă vrei s-o vezi…

Cassie aprobă cu putere din cap. Părea că trecuseră o sută de ani de când o văzuse pe mama ei, de când fusese în acea cameră invadată de lumină roşie şi se uitase la ochii sticloşi şi goi ai mamei ei. Desigur, acum mama ei era bine; desigur, va fi în stare să-i povestească lui Cassie ce se întâmplase.

Dar când cele trei – Melanie, Cassie şi Diana, care nu-i dădu deloc drumul la mână pe tot parcursul drumului scurt până la numărul patru – intrară în casă, Cassie îşi simţi inima grea.

Strămătuşa lui Melanie, o femeie cu buze subţiri şi ochi severi, le conduse în tăcere jos, pe scări, în camera de oaspeţi. Aruncând o privire către silueta fantomatică din pat, Cassie simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

— Mamă! şopti ea, ştiind deja că n-avea să primească niciun răspuns.

Dumnezeule, mama ei părea *tânără.* Chiar mai tânără decât de obicei, înfiorător de tânără, nefiresc de tânără. Parcă nici nu era mama ei acolo, pe pat, ci o fetiţă cu părul negru şi ochi mari, negri, tulburători, care semănau vag cu cei ai doamnei Blake. O străină.

— E-n regulă, mamă, şopti Cassie, îndepărtându-se de Diana şi punându-i mamei o mână pe umăr. Totul va fi bine. Vei vedea. Vei fi bine.

O durea gâtul, apoi simţi cum Diana o îndepărtează cu blândeţe.

— Aţi trecut amândouă prin destule, zise Melanie de îndată ce ieşiră. Lasă-ne să ne ocupăm noi de treburile cu doctorul şi cu poliţia, dacă va veni. Tu şi Cassie dormiţi un pic.

Ceilalţi din sabat aşteptau în stradă şi dădură aprobator din cap când Melanie rosti aceste vorbe. Cassie se uită la Diana, care încuviinţă la rândul ei.

— OK, spuse Cassie.

Se simţea slăbită, avea glasul uşor răguşit şi-şi dădu seama cât era de obosită frântă de oboseală. În acelaşi timp, îşi simţea mintea goală şi toată scena derulată în faţa ei părea desprinsă dintr-un vis. Pur şi simplu era prea ciudat să stea acolo, la primele ore ale dimineţii, ştiind că bunica ei era moartă, mama ei se afla în stare de şoc şi ea nu mai avea o casă unde să se întoarcă. Dar pe stradă nu erau adulţi, nu se-auzeau zgomote, erau doar membrii Cercului şi o nemişcare misterioasă. Dacă stăteai să te gândeşti, *de ce nu erau* deloc părinţi acolo? Cu siguranţă că unii dintre ei auziseră ce se întâmplase.

Dar casele de pe strada Crowhaven rămaseră închise şi tăcute. În drum spre casa lui Melanie, Cassie se gândi că văzuse o lumină stingându-se în locuinţa lui Suzan şi o perdea mişcată în casa fraţilor Henderson. Dacă vreunul dintre adulţi era treaz, nu voia să se implice.

Suntem pe cont propriu, se gândi Cassie. Dar Diana era alături

de ea, apoi văzu silueta înaltă a lui Adam profilată în lumina farurilor maşinilor parcate ale membrilor sabatului. Doar simpla lor apropiere o făcu pe Cassie să se simtă invadată de un fel de putere.

— Mâine trebuie să stăm de vorbă, zise ea. Am o mulţime de lucruri să vă spun tuturor. Lucruri pe care bunica mi le-a dezvăluit chiar înainte… înainte de a muri.

— Ne putem întâlni la prânz, pe plajă… începu Diana, dar Faye, cu glasul ei răguşit, îi tăie vorba.

Nu, nu putem. *Eu* sunt cea care hotărăşte acum unde au loc întâlnirile, sau aţi uitat?

Faye îşi lăsă capul pe spate cu mândrie, iar diadema cu semilună de argint străluci pe fundalul părului ei negru precum miezul de noapte. Diana deschise gura, apoi o închise la loc.

— Bine, rosti Adam cu un calm amăgitor, ieşind din lumina farurilor ca să vină lângă Faye. Tu eşti conducătoarea. Deci, trebuie să ne conduci. Unde ne vom întâlni?

Faye îşi miji ochii.

— La vechea clădire a ştiinţelor naturii. Dar…

— Bine.

Adam nu aşteptă să termine; îi întoarse spatele.

— Vă duc cu maşina acasă, le zise el apoi lui Cassie şi Dianei.

Faye părea furioasă, dar cei trei se îndepărtau deja.

— Ah, mi-am adus aminte, Diana… la mulţi ani! strigă ea dispreţuitoare după ei.

Diana nu-i răspunse.

3

— Jacinth! Eşti acolo? Jacinth!

Cassie clipi în lumina strălucitoare a soarelui. Mai văzuse încăperea asta înainte. Era bucătăria bunicii ei… sau poate că totuşi nu era. Pereţii bucătăriei bunicii ei erau deformaţi şi murdari; aceştia erau drepţi şi curaţi. Casa bunicii era pătată de fumul de secole; aceasta arăta aproape nouă şi avea o formă uşor diferită. Cârligele din metal, pentru agăţat vasele, străluceau.

Era camera din visul ei, visul pe care-l avusese ultima dată când îşi petrecuse noaptea acasă la Diana. Scaunul scund pe care stătuse era la fel. Dar acest vis părea să continue ceea ce în celălalt vis se terminase.

— Jacinth, dormi cu ochii deschişi? A venit Kate!

Cassie se simţi invadată de o presimţire şi de emoţie. Kate; cine era Kate? Fără ca măcar să ştie de ce, se trezi că se ridică în picioare; îşi dădu seama că purta o rochie care-i ajungea până la vârful graţioşilor pantofi de brocart. Cartea Umbrelor, îmbrăcată în piele roşie, îi căzu din poală.

Se întoarse în direcţia din care venea vocea, către ceea ce trebuie că era uşa laterală a casei bunicii ei. Lumina soarelui era puternică, iar acolo se aflau două siluete. Una era înaltă şi avea alura femeilor din gravurile puritane pe care le văzuse în cărţile de istorie. Cealaltă era scundă, cu părul strălucitor.

Cassie nu putea vedea niciunul dintre chipuri, ci doar faptul că femeia mai scundă întinsese mâinile spre ea, nerăbdătoare. Cassie înaintă şi-o prinse de mâini…

…şi visul se transformă. Era întuneric şi auzea ţipetele chinuitoare ale pădurii tăiate. Lacrimi sărate îi ardeau obrajii, iar ochii ei se luptau în zadar să străpungă întunericul.

Vasul înainta, cobora. Pierduţi; cu toţii, pierduţi. Iar Instrumentele Supreme se pierduseră şi ele… pentru moment.

Dar numai pentru moment. Hotărârea sălbatică a gândului o copleşi pe Cassie; simţi un gust amar. Deşi apa rece părea să curgă la picioarele ei, simţi că visul îşi pierde densitatea. Încercă să se agaţe de el, dar acesta se topea şi totul se schimba în jurul

ei, iar întunericul nopţii zgomotoase, furtunoase, se transformă în întunericul tăcut din camera Dianei.

Se trezi.

Şi era cât se poate de uşurată că era în viaţă.

Nu era chiar beznă în cameră. Zorii luminau perdelele, făcând ca întunericul să devină cenuşiu. Diana dormea liniştită alături de ea. Cum *putea* Diana să fie liniştită după toate câte se întâmplaseră? După tot ce aflase despre cea mai bună prietenă a ei şi despre iubitul ei, după ce pierduse poziţia de conducătoare a sabatului, cum putea Diana să doarmă? Dar genele-i negre atingând obrajii era nemişcate, iar pe chipul ei senin nu era nicio urmă de supărare.

Este atât de bună! Nu voi putea să fiu niciodată atât de bună, se gândi Cassie. Nici dacă se străduia toată viaţa. Totuşi, simplul fapt că se afla aproape de Diana o făcea să se simtă mai bine.

Cassie ştia că nu va reuşi să mai adoarmă. Se sprijini de tăblia patului, gânditoare.

Dumnezeule, era bucuroasă că totul era din nou în regulă între ea şi Diana. Şi între ea şi Adam – Cassie aproape că se temea să se gândească la Adam, îngrijorată că cine ştie ce fel de durere i-ar fi provocat acest gând. Dar deşi simţea o mâhnire adâncă atunci când şi-l imagina, nu era insuportabilă, iar otrava geloziei şi a furiei îi dispăruse cu adevărat. Îşi dorea sincer ca el şi Diana să fie fericiţi. Acum, era o persoană diferită de cea care fusese timp de şase săptămâni, când o mistuise frustrarea că el nu era al ei.

Făcuse o mulţime de lucruri ciudate în ultimele şase săptămâni, atât de multe, încât de-abia se mai recunoştea pe sine însăşi. Nu-mi vine să cred, se gândi ea; am plecat cu Chris şi Doug şi am furat dovleci din Salem, l-am scăpat pe Chris de câinele ăla – asta nu mă caracterizează deloc. M-am jucat cu Faye de-a Omul cu Pizza. Făcuse acea călătorie nebunească pe motocicletă, cu Deborah… Ei bine, asta nu fusese chiar aşa de rău.

O mulţime de lucruri pe care le făcuse în ultima lună nu fuseseră chiar rele. Minciuna, dezamăgirea, vinovăţia fuseseră cumplite, însă unele schimbări fuseseră plăcute. Devenise mai apropiată de Deborah şi Suzan, reuşise să înţeleagă ce anume-i făcea pe fraţii Henderson să se comporte astfel. Chiar şi pe

Nick... Cassie se gândi că-l înţelegea mai bine acum. Şi găsise în ea puterea pe care nu bănuise niciodată că o avea. Puterea de a alunga acea umbră în cimitir – John cel Negru? – după moartea lui Jeffrey, puterea de a-i cere unui băiat să danseze şi, în cele din urmă, puterea de a o înfrunta pe Faye.

Nu spera decât că va mai avea destulă putere ca să înfrunte şi zilele care aveau să urmeze.

Cassie nu mai fusese în vechea clădire a ştiinţei de când Faye o ademenise acolo şi o ţinuse ostatică în acea primă săptămână de şcoală. Era la fel de întunecoasă şi avea acelaşi aspect care-ţi inspira nesiguranţă, aşa cum îşi amintea. Nu avusese nici cea mai vagă idee de ce Faye dorise ca ele să se întâlnească acolo, în afară de faptul că acela era teritoriul ei, în timp ce plaja fusese întotdeauna teritoriul Dianei.

Era ciudat s-o vezi pe Faye în locul Dianei, stând în faţa grupului, cu toţi ochii aţintiţi asupra ei. Azi, Faye purta haine obişnuite – pantaloni negri, strâmţi, şi un tricou cu dungi roşii şi negre –, dar chiar şi aşa tot păstra o aură misterioasă de conducător. În timp ce mergea, rubinele sale în formă de stea străluceau în razele de soare pătrundeau prin crăpăturile obloanelor de la ferestre.

— Presupun că tu, Cassie, eşti cea care şi-a dorit această întâlnire. Ai spus că o să ne zici o mulţime de lucruri, nu-i aşa?

— Despre ce mi-a spus bunica înainte de a muri, spuse Cassie cu glas ferm, privind-o pe Faye în ochi. Înainte ca John cel Negru s-o omoare.

Dacă se aştepta cumva ca lui Faye să-i fie ruşine, era momentul să fie dezamăgită; ochii ei aurii, cu pleoape grele, rămaseră imobili, aroganţi. După cum păreau să stea lucrurile, Faye nu-şi asuma nicio responsabilitate pentru faptele lui John cel Negru, deşi ea fusese aceea care făcuse toate aranjamentele pentru ca el să fie eliberat.

— Dar oare chiar a fost John cel Negru? întrebă Suzan, cu îndoială în glas, ducându-şi unul dintre degetele ei cu manichiura perfectă la buzele-i perfecte, ca şi cum încerca să rezolve un exerciţiu nou şi greu. Oare chiar să fi fost el?

— El chiar a fost acolo. Şi chiar *este aici,* zise Cassie.

Suzan nu era atât de naivă precum voia să pară, iar uneori

avea revelaţii surprinzătoare. Cassie şi-ar fi dorit-o de partea ei.

— A ieşit din movila aceea din cimitir, continuă Cassie. Era mormântul lui, presupun. Când a dus craniul la cimitir, a eliberat energie întunecată, care i-a dat puterea să se întoarcă.

— Să se întoarcă din moarte? întrebă Sean, agitat.

Înainte de a apuca să răspundă Cassie, Melanie spuse:

— Movila aceea nu putea fi mormântul lui John cel Negru, Cassie. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu se poate. Aspectul ei arată că este recentă.

— Ştiu că este recentă. Nu este primul mormânt al lui John cel Negru; nici măcar nu ştiu dacă a avut un mormânt în anii 1600. Cred că nu, dacă a murit pe mare…

Privirile unora dintre cei din grup erau uimite, dar Cassie cu greu le observă.

— Oricum, nu este mormântul lui de-atunci, explică ea. Este mormântul său din 1976.

Laurel, care-şi turna din termos o ceaşcă de ceai de ierburi, împroşcă podeaua cu lichidul fierbinte.

Faye încremeni.

— *Poftim*? se înfurie ea.

Până şi Diana şi Adam arătau buimaci, privindu-se unul pe celălalt. Dar sprijinul veni pe neaşteptate, din partea unei a patra persoane.

— Dar lăsaţi-o să-şi spună povestea, zise Deborah.

Cu degetele mari agăţate de buzunarele jeanşilor, se îndreptă către Cassie, care stătea pe o lădiţă întoarsă cu fundul în sus, şi se aşeză alături de ea.

Cassie inspiră adânc.

— Mi-am dat seama că ceva era ciudat când am văzut toate acele morminte din cimitir – mormintele părinţilor *voştri,* toţi omorâţi în 1976. Diana a spus că a fost un uragan, dar mie tot mi se pare ciudat. Vreau să spun… de ce au murit doar părinţii? Mai ales că am aflat că voi toţi vă născuserăţi cu doar câteva luni înainte. Cu toţi aceşti bebeluşi… ai crede că şi unii dintre ei ar fi putut muri în timpul unui uragan obişnuit. Ca să nu mai vorbesc despre ciudăţenia faptului că voi *toţi* vă născuserăţi în decursul unei luni.

Acum, se mai liniştise, deşi îi era greu să vorbească în timp ce

toţi se uitau la ea. Cel puţin, azi, ochii lor nu străluceau de duşmănie şi suspiciune. Doar Faye arăta ostilă, stând cu braţele încrucişate la piept, cu ochii de felină mijiţi.

— Dar, vedeţi voi?, explicaţia pentru toate acestea este de-a dreptul simplă, continuă Cassie. John cel Negru s-a întors în timpul ultimei generaţii generaţia părinţilor noştri. Nimeni nu a ştiut că era el, iar bunica mea a spus că nimeni nu-şi putea închipui cum ar fi putut el să se întoarcă, dar el era: John cel Negru. El a încercat să-i atragă pe părinţii noştri într-un sabat, pe vremea când ei erau doar un pic mai mari decât suntem noi acum.

— Părinţii *noştri?* întrebă Doug, chicotind. Haide, Cassie, las-o baltă!

Se auziră chicote şi din partea altor ascultători, iar chipurile lor exprimau de la scepticism la încercarea de a se stăpâni să-şi manifeste deschis ironia.

— Nu, aşteptaţi! zise Adam, începând să pară agitat. Sunt câteva lucruri care ar explica această situaţie. Ştiu că uneori bunica mea avea mintea rătăcită, dar mi-a spus câte ceva despre părinţii mei – despre noi, copiii, care am format un sabat – care pur şi simplu se potriveşte cu ce am auzit.

Ochii săi de un albastru-cenuşiu scânteiau intens.

— Mai e ceva, zise Deborah, privindu-l pieziş pe Nick. Bunica lui Cassie a spus că mama mea trebuia să se mărite cu tatăl lui Nick; în schimb, John cel Negru a făcut-o să se mărite cu tata. Asta ar putea explica de ce mama era înspăimântată fie şi numai dacă invocai magia, şi de ce părea oarecum vinovată când spunea despre Nick că începea să semene cu tatăl lui. Asta ar putea explica multe.

Cassie îl zări pe Nick, care, ca de obicei, stătea separat de grup, într-un colţ întunecos. Se uita atât de stăruitor în podea, încât ochii săi păreau să fie pe cale să sfredelească o gaură în ea.

— Da, ar putea, spuse el atât de încet, încât Cassie de abia auzi vorbele lui.

Ea se întrebă ce voise el să spună.

— Îmi imaginez că asta ar explica şi de ce părinţii mei ţipau tot timpul unul la celălalt, adăugă Deborah.

— Toţi părinţii ţipă tot timpul, zise Chris, ridicând din umeri.

— Toţi părinţii de p*e-aici* sunt cei care i-au supravieţuit lui John cel Negru, zise Cassie. Au supravieţuit pentru că nu s-au dus să lupte cu el. Bunica spunea că după ce într-o singură lună se născuseră unsprezece bebeluşi, părinţii noştri şi-au dat seama ce avea de gând să facă John cel Negru. Voia un sabat pe care să-l controleze complet, un sabat de *copii* pe care el să-i poată modela pe măsură ce aceştia creşteau. Voi, băieţi… zise Cassie arătând din cap către grup, voi aveaţi să fiţi sabatul lui.

Membrii Clubului se uitară unii la alţii.

— Dar despre tine ce poţi să ne spui, Cassie? o întrebă Laurel.

— Eu m-am născut mai târziu. Nici Kori nu se născuse, ştiţi. Noi nu făceam parte din planurile lui John cel Negru; noi nu eram altceva decât nişte copii obişnuiţi. Dar voi, băieţi, voi aveaţi să fiţi *ai lui.* A aranjat totul în legătură cu voi.

— Iar părinţii care nu erau de acord cu această idee s-au dus să se lupte cu John cel Negru, rosti Deborah. L-au omorât; l-au ars, pe el şi casa de la numărul treisprezece, dar au murit şi ei în timp ce făceau asta. Cei care mai sunt în viaţă sunt laşii care au rămas acasă.

— Ca tatăl *meu,* zise deodată Suzan, ridicându-şi privirea de la unghiile sale. Devine cu-adevărat nervos dacă pomeneşti de monumentul Vietnam Memorial ori de Titanic, sau de orice altă situaţie în care oamenii au murit ca să-i salveze pe alţii. Şi nu vorbeşte niciodată despre mama mea.

Cassie constată că în ochii celor din Cerc era uimire. Însă în ochii multora dintre ei era şi înţelegere.

— Ca şi tatăl meu, zise Diana gânditoare. Întotdeauna spune despre mama că a fost foarte curajoasă, dar nu spune niciodată exact de ce. Nu-i de mirare, din moment ce el nu s-a dus cu ea, ci a lăsat-o să plece singură.

Îşi muşcă buzele, întristată, şi adăugă:

— Ce lucru oribil să afli asta despre propriul tău tată!

— Mda, ei bine, la mine e şi mai rău, spuse Deborah, cu îndârjire. *Nici unul* dintre părinţii mei nu a plecat. Şi nici ai voştri, continuă ea, adresându-se fraţilor Henderson care se priviră unul pe celălalt, încruntându-se.

— În timp ce noi ceilalţi, fără părinţi, suntem norocoşi? întrebă Melanie, ridicând din sprâncene.

— Măcar voi ştiţi despre ei că au avut coloană vertebrală, zise

Deborah, scurt. Tu, Adam, Laurel şi Nick aveţi ceva de care să fiţi mândri. Eu aş fi preferat să fi fost crescută de bunica sau de o strămătuşă decât să am părinţi care ţipă tot timpul unul la celălalt, pentru că le e atât de ruşine cu ei înşişi.

Cassie îl privi din nou pe Nick şi observă că ceva dispăruse de pe chipul lui, o tensiune pe care i-o ştia încă de când îl cunoscuse. Acum arăta altfel, cumva mai blând, mai vulnerabil. În acel moment, el îşi ridică ochii şi-i întâlni pe-ai ei, surprinzând-o că se uita la el. Cassie ar fi vrut să-şi mute privirea, dar nu reuşi şi, spre marea ei surpriză, nu găsi deloc ostilitate în ochii lui. Buzele lui schiţau un zâmbet crispat, de uşurare, iar ea se trezi că ea însăşi îi zâmbea, cu simpatie.

Apoi, îşi dădu seama că Faye se uita la ei. Întorcându-se cu spatele, vorbi repede întregului grup.

— Motivul pentru care părinţii noştri au fost ucişi a fost că nu au stat alături unii de ceilalţi. Cel puţin, aşa spunea bunica. Spunea că *noi* suntem acum cei aflaţi în pericol, deoarece John cel Negru va veni să ne ia. Încă îşi doreşte să aibă propriul sabat, iar acum, că e din nou viu... un bărbat viu, care respiră... Bunica mai spunea că el nu va arăta ars sau cumplit când îl vom revedea şi că s-ar putea să nu-l recunoaştem, dar că va trebui să fim pregătiţi să-l întâlnim.

— De ce? întrebă Adam, iar vocea lui păru puternică în liniştea bruscă din jur. Ce anume credea ea că are el de gând să facă?

Cassie îşi ridică braţele. Nu mai exista niciun secret vinovat între ea şi Adam, dar de fiecare dată când se uita la el, simţea... o legătură. O legătură nouă, aceea dintre doi oameni care trecuseră prin foc şi deveniseră mai puternici. Existase întotdeauna o complicitate între ei doi.

— Nu ştiu ce are de gând să facă, îi spuse ea lui Adam. Să ne păcălească, spunea bunica. Să ne facă să-l urmăm la fel cum au făcut părinţii noştri. Dar *cum,* asta nu ştiu.

— Motivul pentru care întreb este acela că poate nu ne vrea pe *toţi,* zise Adam, în continuare calm. Spuneai că aranjase ca unsprezece dintre noi să ne naştem – iar dacă el se alătură sabatului, în calitate de conducător, asta înseamnă doisprezece. Dar tu nu erai printre cei unsprezece, Cassie. Nici Kori nu era. Ba mai mult, se pare că a îndepărtat-o pe Kori.

Diana inspiră adânc.

— O, Doamne… Cassie! Trebuie să pleci! Trebuie să părăseşti New Salem, să te întorci în California…

Se opri, întrucât Cassie clătina din cap.

— Nu pot, spuse Cassie, simplu. Bunica mi-a spus că trebuie să rămân aici şi să lupt. Mi-a zis că de-asta m-a adus mama înapoi, *ca să mă pot lupta* cu el. Poate că sunt pe jumătate străină, dar presupun că sunt unul dintre copiii care nu făceau parte din planul lui, aşa că poate am un fel de avantaj asupra lui.

— Nu fi modestă, o întrerupse Deborah ironic. Bătrâna doamnă ne-a spus că familia ta a fost dintotdeauna cea mai puternică. Ai cea mai limpede vedere şi cea mai mare tărie, spunea ea.

— Iar acum am Cartea Umbrelor, spuse Cassie, cumva încurcată, aplecându-se ca să scoată din rucsac cartea cu coperte roşii, de piele. Bunica o ascunsese în şemineul din bucătărie, în spatele unei cărămizi mobile. John cel Negru o voia, deci probabil că în ea există ceva de care el se teme. Am s-o citesc şi am să-ncerc să aflu despre ce anume este vorba.

— Iar noi, ceilalţi, ce putem face? întrebă Laurel.

Cassie îşi dădu seama că întrebarea îi era adresată *ei;* cu excepţia lui Faye, care era încruntată, ceilalţi se uitau la ea, în aşteptare. Emoţionată, ridică braţele şi clătină din cap.

— Am putea vorbi cu doamnele în vârstă din oraş, sugeră Deborah. Cel puţin, ideea asta mi-a venit. Bunica lui Cassie spunea că părinţii noştri au uitat de magie, că au uitat cum să supravieţuiască. Dar îmi imaginez că doamnele în vârstă nu au uitat şi am putea să le întrebăm. De exemplu, pe bunica Quincey, a lui Laurel, sau pe bunica lui Adam, pe bătrâna doamnă Franklin. Chiar şi pe străbătuşa ta, Mel.

Melanie părea să se îndoiască.

— Străbătuşa Constance nu este *deloc* de acord cu metodele vechi. E destul de… inflexibilă în această privinţă.

— Iar bunica Quincey este atât de fragilă! zise Laurel. Cât despre bătrâna doamnă Franklin… ei bine, nu e întotdeauna cu mintea întreagă.

— Ca s-o spunem mai diplomatic, preciză Adam. Să recunoaştem, bunica mea este destul de înceată la minte câteodată. Dar cred că Deborah are dreptate; ele sunt tot ce avem, aşa că trebuie să folosim cât mai mult din ce ştiu. Putem

să încercăm să scoatem câteva informaţii şi de la părinţii noştri… ce-am avea de pierdut?

— Un braţ şi un ochi, dacă e vorba să-l baţi la cap pe tata, mormăi Suzan, ţinându-şi degetele în lumina soarelui, ca să-şi cerceteze unghiile. Dar Chris şi Doug Henderson rânjeau nebuneşte şi spuseră că ei ar fi fericiţi să-i interogheze pe toţi părinţii.

— Le vom spune: „Hei, îţi mai aduci aminte de tipul ăla pe care l-ai prăjit ca pe Freddy Krueger[3], acum şaisprezece ani? Ei bine, s-a întors, aşa că poate ne dai nişte informaţii ca să ne ajuţi să-l identificăm, zise Doug, cu satisfacţie.

— Bunica ta nu ţi-a spus *nimic* care ar putea să ne fie de folos? o întrebă Laurel pe Cassie.

— Nu… stai puţin! zise Cassie şi ţâşni în picioare, tulburată. Mi-a spus că au identificat cadavrul lui John cel Negru, în casa arsă, după inelul lui – un inel cu magnetit. Se uită la Melanie: Tu eşti experta în cristale: aşadar, ce înseamnă magnetitul?

— Este un oxid de fier, negru, zise Melanie, mijindu-şi gânditoare ochii cenuşii şi reci. Ca şi hematitul, este tot un oxid de fier, doar că dacă tai hematitul, este roşu ca sângele. Pe când dacă tai un magnetit, e negru şi magnetic.

Cassie încercă să-şi controleze mimica. Ei bine, ştia că hematitul provenea din casa lui John cel Negru; poate că luase piatra lui. Nu trebuia să fie surprinsă că ea purta un inel cu ceva similar. Totuşi, Cassie avu o tresărire, ca o revelaţie. Mai bine-ar fi scăpat de bucata de hematit. În clipa asta, ea se afla în cutia de bijuterii din camera ei, unde o pusese când Diana o condusese acasă ca să-şi ia hainele, în acea dimineaţă, înainte de şcoală.

— Bine, o să urmărim cu atenţie această pistă, zise Adam, scutind-o pe Cassie de a da o replică. Putem vorbi mâine cu bătrânele doamne – sau poate-ar trebui să aşteptăm până după înmormântarea bunicii lui Cassie.

— În regulă, murmură Cassie.

— Ai dat o mulţime de *sugestii*, Adam, răbufni Faye în cele din urmă.

Braţele sale rămăseseră nemişcate, strânse la piept, iar pielea

---

[3] Personaj din seria de filme horror *Coşmarul de pe Strada Ulmilor* (n. trad.).

ei de culoarea mierii se înroşise de mânie.

Adam îi răspunse cu o privire goală.

— Dacă stau să mă gândesc, mai este o sugestie pe care urmează s-o fac. Cred că ar trebui să votăm din nou un conducător.

Faye izbucni, iar ochii ei aurii aruncau scântei:

— Nu poţi face asta!

— De ce nu? Dacă suntem cu toţii de acord, îi răspunse Adam calm.

— Pentru că nu respectă tradiţiile, se stropşi Faye. Uită-te în oricare dintre Cărţile Umbrelor şi vei vedea că aşa e! Votul este vot; am câştigat, iar acum nu se poate schimba nimic. *Eu sunt* conducătoare sabatului.

Adam se întoarse spre ceilalţi, cerându-le ajutorul, dar Melanie părea tulburată, iar Diana clătina uşor din cap.

— Are dreptate, zise Diana încet. Votul a fost corect, la vremea aceea. Nu există vreo clauză că poate fi schimbat.

Melanie clătină din cap că era de acord, deşi nu-şi dorea.

— Şi nu-mi place să faceţi toate aceste planuri fără să mă întrebaţi şi pe mine, continuă Faye, păşind din nou precum o panteră într-o cuşcă.

Din ochi păreau să-i ţâşnească scântei, identice cu pietricelele de la gâtul ei şi de pe degete, atunci când trecea prin peticele de lumină solară.

— Ei bine, şi *tu* ce-ai vrea să facem? zise Laurel provocator, aruncându-şi pe spate părul şaten-deschis. Tu eşti cea care a dorit să-l elibereze pe John cel Negru, Faye. Ai spus că ne va ajuta, că ne va da puterea lui. Acum, ce zici de asta? Ce ai de spus acum, când el e aici?

Faye respira precipitat.

— Poate că ne testează…

— Omorând-o pe bunica lui Cassie? îi tăie vorba Deborah, cu asprime. Nu fi fraieră, Faye! Am fost acolo; am *văzut* totul. Nu există nicio scuză ca să ucizi o bătrână.

Faye o privi ca pe un ex-locotenent dezertor.

— Nu ştiu de ce a făcut asta! Poate că are nişte planuri despre care noi nu ştim.

— *Acesta* este cel mai adevărat lucru pe care l-ai spus vreodată! o întrerupse Melanie. Are nişte planuri, Faye – să ne ia

pe noi. A ucis deja patru oameni, iar dacă-l deranjăm, sunt sigură că va fi fericit să ne omoare şi pe noi.

Faye se opri în loc şi zâmbi triumfătoare.

— N-are cum, se stropşi ea. Dacă are cumva dreptate Cassie – şi nu spun că ar avea, ci spun doar că *dacă* are dreptate –, atunci are nevoie de noi pentru sabatul său. Aşa că nu poate să ne omoare.

— Ei bine, nu poate să ne omoare pe toţi, zise Adam enervat. Dar se poate lipsi de încă unul dintre noi.

Se aşternu liniştea. Membrii Cercului se priveau stânjeniţi unii pe ceilalţi.

Atunci, poate că ar fi mai bine să te asiguri că nu eşti *tu* acela, spuse Faye, zâmbindu-le tuturor.

Nu era chiar vechiul ei zâmbet, detaşat; era mai mult un rânjet, cu dinţii dezveliţi. Înainte ca cineva să apuce să mai spună ceva, ea se întoarse şi ieşi mândră din încăpere. Îi auziră paşii rapizi pe scară, în jos, apoi zgomotul uşii trântite, de la intrarea în clădirea de ştiinţă.

Cassie, Adam şi Diana se uitară unul la altul. Adam clătină din cap.

— Am încurcat-o, zise el.

— Oh, la asta trebuia să ne aşteptăm de la această întâlnire? spuse Deborah.

Diana îşi lăsă fruntea în palmă, epuizată.

— Avem nevoie de ea, zise. *Este* conducătoarea sabatului şi avem nevoie de ea, să fie de partea noastră, nu de partea lui. Am face mai bine să mergem să vorbim cu ea.

Încet, membrii Clubului se ridicară. Afară, lumina era puternică, iar Cassie privi chiorâş. A şaptea oră tocmai se terminase, iar mulţimea ieşea din şcoală. Cassie scrută mulţimea, dar nu o zări pe Faye.

— Probabil că s-a dus acasă, spuse Diana. Va trebui să mergem după ea…

Cassie nu mai auzi restul cuvintelor. În grămada de elevi din parcare, zări dintr-odată o figură familiară. O figură familiară *stranie*, care nu aparţinea acelui loc şi, ca s-o identifice, trebui să-şi bată serios capul. Pentru numele lui Dumnezeu, unde mai văzuse nasul ăla în vânt, părul de culoarea paiului, ochii ăia reci, căprui? Era o persoană pe care o cunoştea destul de bine, pe

care obişnuia s-o vadă zi de zi, pe care fusese cât se poate de fericită s-o uite după ce venise în New Salem.

Cassie se simţi copleşită de o senzaţie de căldură şi umiditate. Amintirea nisipului sub tălpi, dârele de sudoare scurgându-i-se pe corp, loţiunea unsuroasă de soare pe nas. Sunetul valurilor clipocind, mirosul de trupuri încinse şi sentimentul de apăsare.

Cape Cod.

Figura familiară era a fetei pe nume Portia.

4

— Hei, stai puţin, Cassie, zise Chris, alergând spre ea şi oprind-o. Ce s-a întâmplat?

— Am văzut pe cineva.

Cassie îşi dădea seama că-şi căscase ochii, să se holbeze în mulţime. Portia dispăruse în marea de capete care se mişcau.

— O tipă pe care am cunoscut-o astă-vară… continuă ea, dar vocea i se pierdu, în timp ce ea se gândea la misiunea de a le explica celor din Cerc ce era cu Portia.

Însă şi Adam o zărise.

— Vânător de vrăjitoare, zise el cu asprime. Fraţii ei i-au adus o puşcă. Sunt foarte serios implicaţi… nu e doar un hobby, ci o obsesie.

— Şi au venit *aici*? îl luă în râs Deborah.

Aflată între fata cu părul întunecat şi Adam, Cassie se uita în toate părţile; cu siguranţă că vânătorii de vrăjitoare nu erau ceva nou pentru aceşti oameni, ci îi mai întâlniseră şi înainte.

— Ei trebuie să ştie mai bine, adăugă Deborah.

— Poate că a fost o greşeală… sau o întâmplare. Poate că părinţii ei s-au mutat, iar ea s-a transferat aici, ori ceva de genul acesta, zise Laurel, optimistă ca-ntotdeauna.

Cassie clătină din cap.

— Portia nu face greşeli, murmură ea. Şi mă îndoiesc că în cazul ei ar putea fi vorba de vreo întâmplare. Adam ce ne facem?

Cassie părea mai supărată de acest lucru decât de faptul că John cel Negru era liber pe undeva prin New Salem. *Acea* teroare te făcea să-ţi îngheţe mintea de spaimă era mult prea mult ca să abordezi lucrurile în mod raţional. Frica de Portia era mai familiară, iar Cassie se simţi înghiţită de vechea formă de neputinţă. Nu fusese niciodată în stare să o înfrunte pe Portia; din fiecare întâlnire, ea ieşea mută, umilită, învinsă. Cassie închise ochii.

— Nu mai sunt aşa. Nu voi mai *fi* aşa, se gândi. Dar sufletul îi tremura de groază.

— Vom avea de-a face cu ea, începu Adam sumbru, când Doug se înclină spre el, cu ochii săi oblici albaştri scânteind.

— Ei bine, ea ne este duşman, corect? John cel Negru Vrăjitorul a spus că el voia de fapt să ne ajute să-i distrugem pe duşmanii noştri, nu-i aşa? Deci…

— Nici să nu te gândeşti la asta, i-o tăie rapid Melanie. *Nu,* Doug. Vorbesc serios!

Doug ridică din umeri, dar se uită pieziş la fratele lui geamăn, printre gene.

— Magie malefică, murmură Chris, privind fix în zare.

Cassie se uită la Adam.

— Niciodată, spuse Adam ferm. Nu-ţi face griji, Cassie. Niciodată!

Cassie locuia acum cu Diana.

— E limpede că nu poţi sta singură în acea casă, îi spusese Diana şi, chiar în acea după-amiază, ea, Laurel şi Melanie o ajutaseră pe Cassie să-şi mute lucrurile.

Veniseră şi Adam cu Deborah, şi, ca să le protejeze, patrulaseră neîncetat în jurul casei, iar cei mai mulţi dintre ceilalţi membri ai Clubului trecuseră pe la ele dintr-un motiv sau altul. Doar absenţa lui Faye fusese remarcată. Nimeni nu o mai văzuse de când dispăruse de la şcoală.

Casa în sine nu era în mod grav afectată, cu excepţia unor ciudate zone arse pe podea şi pe câteva uşi. Povestea oficială, stabilită de persoanele adulte care veniseră cu o noapte în urmă să ia trupul neînsufleţit al bunicii lui Cassie, era că avusese loc un incendiu, iar doamna Howard se speriase şi făcuse un atac de cord. Cei din Club nu pomeniseră nimic de un intrus, iar poliţia nici măcar nu mai întinsese banda de avertizare în jurul casei. Cum de crezuseră poliţiştii că o podea din lemn de esenţă tare putuse să ia foc în acest mod… Cassie nu pricepea. Nimeni nu-i ceruse, dar ea cu siguranţă n-ar fi mers la secţie să declare ceva.

Casa părea goală şi plină de ecouri, în ciuda faptului că membrii Cercului se agitau prin ea. Şi sufletul lui Cassie era gol. Nu se gândise niciodată că-i va fi atât de dor de bunica ei – nu era decât o bătrână gârbovită, cu părul grizonant şi aspru şi cu un neg pe obraz. Dar ochii aceia bătrâni văzuseră multe, iar mâinile acelea noduroase fuseseră îndemânatice şi blânde, bunica ei ştia o mulţime de lucruri şi o făcuse întotdeauna pe Cassie să se simtă mai bine.

— Mi-aş fi dorit să am o fotografie cu ea, zise Cassie încet. Bunica mea.

Vrăjitoarelor nu le plăcea să fie fotografiate, deci nu exista nicio poză de-a ei.

— Era o bătrână doamnă cât se poate de simpatică, zise Deborah, aruncându-şi geanta uriaşă pe umăr, luând şi o cutie de carton plină de cărţi şi de CD-uri. Vrei să mai iei şi altceva?

Cassie se uită prin cameră. Da, totul, se gândi ea. Mai voia baldachinul ei cu patru coloane şi draperii de un roz prăfuit, fotoliile îmbrăcate în damasc şi dulapul masiv din mahon – exact culoarea asta o aveau ochii lui Nick.

— Dulapul acesta cu sertare este în stil *bombé,* îi spuse lui Deborah. A fost făcut aici, în Massachusetts, este singurul loc din colonii în care se produce mobilier în acest stil.

— Mda, ştiu, răspunse Deborah, neimpresionată. Casa e plină de astfel de obiecte. Cântăreşte o tonă, aşa că nu-l poţi lua cu tine. Vrei să iei combina stereo sau altceva?

— Nu, pot s-o folosesc pe-a Dianei, răspunse Cassie tristă.

Se simţea de parcă-şi lăsa întreaga viaţă în urmă. Dar nu mă mut decât puţin mai încolo, pe aceeaşi stradă, îşi reaminti ei sieşi când Deborah plecă.

— Cassie, dacă vrei să trecem s-o vezi pe mama ta în această după-amiază, e-n regulă pentru strămătuşa Constance, zise Melanie, apărând în cadrul uşii. Oricând, înainte de cină.

Cassie clătină din cap, simţind un junghi în piept. Mama ei. Desigur, mama ei va fi bine; strămătuşa lui Melanie dorea să aibă grijă de ea şi era mai bine pentru mama ei să stea acasă la Melanie decât să fie dusă…în altă parte. Într-o instituţie – orice însemna aceasta. Dacă doctorii o vedeau, ar fi hotărât s-o trimită într-o instituţie sau la un spital. Dar ea nu avea ce să caute acolo, avea să se facă bine. Avea nevoie de un pic de odihnă, asta era tot.

— Mulţumesc, Melanie, spuse ea. O să trec după ce terminăm cu mutarea. Mătuşa ta e drăguţă că are grijă de ea.

— Pentru strămătuşa Constance nu e o problemă de amabilitate, ci de datorie, preciză Melanie, întorcându-se să plece. Strămătuşa Constance consideră că trebuie să ne facem datoria.

Aşa cred şi eu, cugetă Cassie, oprindu-se să ia un morman de

haine de pe pat. Aşa cred şi eu.

— Tocmai mi-am adus aminte de ceva – cobor într-o secundă, zise ea.

Lucrul de care-şi adusese aminte era hematitul care i se potrivea perfect în palmă; deschise cutia de bijuterii de pe măsuţa de toaletă şi… se crispă. Căută agitată cu degetele printre obiectele din cutie, dar degeaba.

Bucata de hematit dispăruse.

De panică, i se puse un nod în gât. Tot *avusese de gând* să facă ceva cu piatra, dar acum, că n-o mai avea, înţelese cât de periculoasă era.

De data asta, îşi spuse sieşi, n-o să ţii secret, n-o să-ţi faci griji şi n-o să te-agiţi de una singură în legătură cu asta. De data asta, vei face ceea ce trebuia să faci încă de la început, adică trebuie să-i spui Dianei.

Cassie coborî pe scară. Diana şi Laurel erau în grădina de ierburi, salvând lucruri despre care Laurel credea că ar fi putut să fie folositoare. Cassie îşi îndreptă umerii.

— Diana, zise ea, vreau să-ţi spun ceva.

Ochii verzi ai Dianei se măriră când Cassie îi povesti despre hematit, cum îl găsise şi cum îl păstrase în secret. Nimeni nu ştiuse de el, cu excepţia lui Deborah… şi a lui Faye.

— Iar acum a dispărut, spuse Cassie. Nu cred că e de bun augur.

— Nu, răspunse Diana fără grabă. Sunt sigură că nu Cassie, nu înţelegi? Când ai purtat hematitul cu tine, te-a afectat. Te-a influenţat să faci anumite lucruri… îl aveai la tine şi la balul de Halloween, când ai încercat să-l faci pe Adam să te sărute?

— Eu… da! Cassie simţi cum se îmbujorează Dar, Diana… mi-aş dori să pot spune că hematitul m-a influenţat să fac asta, dar *nu* a fost aşa. Eu am făcut-o. Îmi doream.

— Poate că da, dar pun pariu că şi înainte ţi-ai fi dorit asta, dar în realitate n-ai făcut-o. E posibil ca hematitul să nu te determine să faci anumite lucruri împotriva voinţei tale, însă te ajută să dobândeşti mai uşor lucruri pe care în mod normal nu le-ai dobândi.

— Ca onixul. Lasă-te în voia sinelui tău întunecat, şopti Cassie.

— Da, zise Diana.

Trebuie că este la unul dintre noi; unul din Cerc, spuse Cassie. Pentru că azi-dimineaţă l-am pus în cutie şi nimeni n-a fost la mine acasă azi. Dar *care* dintre ai noştri să-l fi luat?

Diana clătină din cap. Laurel făcu o grimasă.

— Eu nu m-am mişcat de lângă plante, zise ea. Ele sunt mai în siguranţă atâta vreme cât le acorzi respect şi ştii ce faci. Ele nu te influenţează.

La propunerea Dianei, cele trei căutară din nou în camera lui Cassie. Dar hematitul nu era de găsit.

Cassie se duse la şcoală joi. Era ciudat să stea la orele scriere în timp ce viaţa continua în jurul ei ca de obicei. Toţi aceşti oameni – elevii care numărau zilele până la vacanţa de Ziua Recunoştinţei, profesorii care predau, directorul adjunct care patrula pe holuri şi arăta îngrijorat – habar n-aveau că în comunitatea lor ceva umbla liber, aşteptând pur şi simplu să lovească din nou. Desigur, nici Cassie nu ştia exact despre ce era vorba. Ce formă avea să ia John cel Negru de data asta? Cum va arăta când ea îl va vedea data viitoare? Dar ştia că va fi ceva periculos.

Faye nu-şi făcu apariţia la cursul de engleză. Cassie fu nevoită să rămână după oră să-i explice domnului Humhries de ce lipsise în ultimele două zile. Se arătă înţelegător şi-i spuse să acorde mai mult timp temelor pentru acasă, dar era greu să scapi de el. Cassie era deja în întârziere la ora de algebră când se grăbi să ajungă în baia de la etajul al treilea. Dar odată intrată într-o cabină auzi voci afară, care o făcură să îngheţe şi să uite de oră.

Se purta o conversaţie care, în mod evident, avea loc de ceva vreme.

— După care se presupune că trebuia să se întoarcă în California, spunea una dintre persoane.

Cassie îi auzise glasul de mult prea multe ori ca să nu-l recunoască. Portia.

— Dar este limpede că a fost o minciună, dacă este aceeaşi Cassie pe care o cunosc eu, continuă Portia.

— Cum zici că arată? întrebă cealaltă persoană.

O voce stridentă, arţăgoasă. Cassie o recunoscu Sally Waltman.

— O, e complet nesemnificativă. E absolut mediocră, de

înălţime medie, puţin mai înaltă decât tine…

Se auzi cum Sally îşi drege glasul.

— Nu că tu ai fi scundă, desigur. Eşti… *petite.* În orice caz, are o construcţie destul de zveltă şi tot ce este legat de ea este obişnuit: păr şaten obişnuit, o faţă mică obişnuită, haine obişnuite… *nimic* deosebit. Per total, este nespus de banală…

— Atunci, nu-i aceeaşi Cassie, o întrerupse Sally brusc. Cea pe care-o ştiu eu îi făcuse pe toţi tipii să umble după ea cu limba scoasă la bal. Inclusiv pe iubitul *meu* – şi uite în ce stare l-a adus. Poate că la început pare obişnuită, dar are tot soiul de culori în păr; se schimbă în funcţie de lumină. Vorbesc serios. Şi sunt sigură că joacă teatru, dar pare fragilă şi dulce, este exact genul după care toţi băieţii mor ca să-i poarte de grijă – *după care* începe să le dea ordine. Iar cu chestia asta se scoate, probabil pentru că face ochii mari şi se preface că se consideră o inadaptată. Genul banal de „O, nu sunt decât fata de alături, dar o să fac *tot ce-mi stă în putinţă*" – pe care toţi îl acceptă cu bucurie.

Cassie deschise gura, indignată, apoi o închise la loc.

— Şi are nişte ochi de-ţi vine să omori pentru ei, continuă Sally cu amărăciune. Nu atât pentru culoarea lor – sunt un soi de albastru-cenuşiu —, cât pentru că-s aşa de mari şi, *sincer,* sunt dezgustători. Întotdeauna arată de parc-ar fi plini de lacrimi care-s gata să se reverse. Îi fac pe băieţi să-nnebunească.

— *Este* aceeaşi tipă, confirmă Portia. Doar că atunci când am cunoscut-o eu nu se umfla atâta-n pene. Atunci îşi ştia locul.

— Ei bine, acum locul ei este în cea mai populară gaşcă din şcoală. Toţi se cred atât de minunaţi! Cred că pot face orice. Inclusiv să omoare oameni.

— Ei bine, n-o să mai fie aşa, zise Portia cu satisfacţie. Lucrurile de pe-aici se vor schimba radical – în bine. Să ştii că sunt *bucuroasă* că mama a hotărât să ne mutăm aici după divorţ. Am crezut că va fi îngrozitor, dar se dovedeşte că e cum nu se poate mai bine.

Cassie era atentă să rămână nemişcată. Aşa că Sally şi Portia continuară. Acum ar fi fost bine să fie atât de îndatoritoare, încât să vorbească un pic despre planurile lor…

Dar zgomotul făcut de apa care curgea acoperi următoarele câteva fraze, după care Cassie o auzi pe Sally spunând:

— Mai bine m-aş duce la ora de analiză matematică. Vrei să ne întâlnim la prânz?

— Da, şi cred că ar trebui să vii la mine în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, spuse Portia. Cred c-o să-ţi placă de fraţii mei.

Cassie era înconjurată protector de membrii Cercului. Era sâmbătă, iar înmormântarea se apropia de final.

Nu erau în vechiul loc de morminte, cel care fusese „vandalizat” (aceasta era povestea oficială) în noaptea în care murise bunica ei. Era cimitirul modern în care fusese îngropată Kori. Modern, în sensul pe care-l avea în New Salem, însemna că cele mai vechi morminte datau din anii 1800. Cassie se întreba de ce părinţii ucişi de John cel Negru în 1976 nu fuseseră îngropaţi aici. Poate că cineva considerase că vechiul cimitir fusese mai potrivit.

Oamenii veneau la ea să-i spună cât de rău le părea, întrebând-o ce mai face mama ei. Povestea oficială despre mama ei era că se afla în stare de şoc după moartea bunicii lui Cassie şi că era prea bolnavă ca să poată veni. Cassie le spuse că mama ei avea să fie bine.

Apăruse şi Faye, spre surpriza lui Cassie. Rochia ei de dantelă neagră era frumoasă, poate doar un pic prea strâmtă ca să fie potrivită pentru o înmormântare. Buzele şi unghiile roşii erau singurele pete de culoare din înfăţişarea ei.

— Îmi pare atât de rău! se auzi o voce familiară, rece, iar Cassie îşi ridică ochii şi o văzu pe Portia.

Sally era chiar în spatele ei; cele două păreau nedespărţite zilele astea.

— Ce surpriză să te văd aici, adăugă Portia, fixând-o pe Cassie cu ochii ei de culoarea alunei.

Cassie îşi aducea aminte de ei; parc-ar fi ochi de şarpe, se gândi ea. Păreau să aibă un efect hipnotic, iar Cassie simţi că zdrobitorul sentiment de neputinţă începea să scadă în intensitate.

Ea se luptă cu el şi încercă să vorbească, dar Portia continuă:

— Nu mi-am dat seama că mai ai pe cineva din familie aici. Dar poate că acum, când nu mai ai pe nimeni în aceste locuri, o să te întorci în California…?

— Nu, rămân aici.

Spre propria-i frustrare, Cassie nu găsi altceva de spus. Fără îndoială că diseară va da replici de o înţelepciune devastatoare.

Dar nu era singură în New Salem. Adam zise:

— Cassie încă are familia aici, după care se mută de partea lui Cassie.

— Mda… cu toţii suntem fraţi. Probabil că toata viaţa vom fi legaţi, spuse Chris, venind de cealaltă parte a lui Cassie.

O privea fix pe Portia cu ochii lui ciudaţi, albaştri-verzui. Doug i se alătură, rânjind cât putea el de răutăcios.

Portia clipi de uluială. Cassie uitase cum arătau fraţii Henderson în ochii oamenilor care nu-i cunoşteau.

Dar Portia îşi reveni imediat.

— Aşa e… se spune că toţi oamenii sunt înrudiţi. Ei bine, poate că într-o zi, curând, vă veţi întâlni şi cu familia *mea.*

Se uită la Adam:

— Sunt sigură că le va face plăcere alor mei.

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă.

Cassie şi Adam schimbară o privire scurtă, dar până ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, domnul Humphries se apropie:

— A fost o slujbă frumoasă, îi zise el lui Cassie. Îi vom simţi cu toţii lipsa bunicii tale.

— Mulţumesc, răspunse Cassie.

Reuşi să-i zâmbească; îi plăcea de domnul Humphries, cu barba lui îngrijită, încărunţită, şi cu ochii plini de compasiune, în spatele ochelarilor cu rame de aur.

— Sunteţi amabil că aţi venit, mai zise Cassie.

— Sper că în curând mama ta se va simţi mai bine, continuă domnul Humphries, după care plecă.

Doamna Lanning, profesoara de istorie americană a lui Cassie se apropie să-i vorbească, dar Cassie avea atenţia îndreptată către domnul Humphries. Un bărbat înalt, cu părul închis la culoare, i se alăturase, şi Cassie auzi zumzetul vocii sale grave, urmat de vocea domnului Humphries, mai subţire, cu inflexiuni.

…să mă prezentaţi? spunea bărbatul sumbru.

— Cum să nu? Desigur, îi răspunse domnul Humphries.

Se întoarse înapoi spre Cassie, însoţit de bărbatul sumbru:

— Cassie, m-am gândit că poate-ai vrea să-l cunoşti pe noul nostru director, domnul Jack Brunswick. E dornic să-şi cunoască

elevii cât mai curând posibil.

— Aşa este, confirmă bărbatul înalt, cu voce gravă, plăcută.

Se întinse spre Cassie şi îi strânse ferm mâna. Palma lui era mare şi puternică. Ea se uită în jos spre mâna lui, în timp ce dădea să deschidă gura ca să spună ceva politicos, dar îngheţă, paralizată, simţind cum inima îi bubuia ca un ciocan mecanic, iar sângele-i năvăli în obraji.

— Nu cred că se simte bine… probabil că a fost o zi lungă, spuse doamna Lanning, dar vocea ei părea să fie departe.

O prinse pe Cassie de braţ.

Dar Cassie nu reuşea să dea drumul mâinii cu degete puternice, solide, a bărbatului sumbru. Tot ce mai vedea era inelul cu pecete de pe degetul lui arătător, pe care era gravat un simbol care-i amintea de inscripţiile de pe brăţara Dianei – acum, brăţara lui Faye. Piatra inelului era neagră, cu reflexe, cu un luciu metalic. Semăna cu hematitul, dar Cassie ştia că nu era hematit. Era magnetit.

Apoi, într-un târziu, Cassie îşi ridică privirea spre noul director şi văzu chipul pe care-l zărise la ceremonia craniului din garajul Dianei. Chipul care alerga spre ea, mai repede, şi mai repede, mai mare, şi mai mare, încercând să scape din craniul de cristal. O faţă rece, crudă. Pentru o clipă, i se păru că vede craniul de cristal suprapus pe faţa directorului, structura sa osoasă văzându-se clar. Orbitele ochilor, dinţii rânjiţi…

Cassie se clătină pe picioare. Doamna Lanning încercă s-o sprijine; auzea vocea alarmată a lui Adam, apoi pe a Dianei. Dar nu putea să vadă nimic, cu excepţia ochilor întunecoşi ai noului director. Erau ca nişte roci vulcanice sticloase, ca oceanul în miez de noapte, ca magnetitul. O înghiţeau…

Cassie. Vocea era în mintea ei.

Întunericul ameţitor o cuprinse şi leşină.

Întuneric. Se afla pe un vas – nu, nu se afla pe un vas. Lupta, lupta în apă rece. Cassie încerca disperată să iasă, se străduia să iasă la suprafaţă. Nu putea *să vadă…*

— Fii calmă! Eşti în siguranţă! Cassie, e-n regulă.

Privirea i se limpezi. Se afla în livingul Dianei, întinsă pe canapea. Era întuneric deoarece perdelele erau trase peste ferestre, iar lămpile erau stinse. Diana era aplecată deasupra ei,

iar părul ei lung, ca o cascadă argintie, cădea precum un scut între Cassie şi lume.

— Diana!

Cassie se agăţă de mâna ei.

— E-n regulă! Eşti bine. Eşti bine.

Cassie răsuflă uşurată, se lungi pe canapea, privirea i se intersectă cu a Dianei.

— Jack Brunswick este John cel Negru.

Era o afirmaţie fermă.

— Ştiu, spuse Diana cu înverşunare. După ce ai leşinat, i-am văzut cu toţii inelul. Nu cred că se aştepta din partea noastră să-l recunoaştem atât de repede.

— Ce s-a întâmplat? Ce a făcut?

Cassie îşi imagina că fusese haos la cimitir.

— Nu cine ştie ce. În timp ce te duceam pe tine la maşina mea, el a plecat. Adam şi Deborah s-au dus după el, fără să fie văzuţi. Vor încerca să-l urmărească în continuare. Nimeni altcineva – niciunul dintre adulţi – nu şi-a dat seama de faptul că ar fi fost ceva în neregulă. Au crezut pur şi simplu că erai epuizată. Domnul Humphries a spus că poate-ar fi mai bine să nu mergi la şcoală câteva zile.

— Poate-ar fi mai bine pentru toţi, şopti Cassie.

Capul i se învârtea. John cel Negru conducea şcoala. Oare ce Dumnezeu plănuia?

— Zici că Adam s-a dus după el? întrebă ea, iar Diana clătină din cap.

Cassie tresări de nelinişte… şi de frustrare. Ar fi vrut ca Adam să fie *aici,* să poată vorbi cu el. Avea nevoie de el…

— Hei, totul e-n regulă?

Chris şi Doug stăteau în pragul uşii, de parcă dincolo era un budoar al doamnelor în care ei nu aveau permisiunea să intre.

— E-n regulă, zise Diana.

— Eşti sigură, Cassie? întrebă Chris, îndrăznind sa păşească înăuntru.

Cassie dădu vag din cap, apoi, dintr-odată, îşi aminti de cuvintele spuse de Sally la baie. *Este exact genul după care toţi băieţii mor ca să-i poarte de grijă.* Asta cu siguranţă nu era adevărat… nu-i aşa? Sally deformase totul; înţelesese totul greşit.

— Hei, voi doi, e o prăjitură cu ciocolată în frigider, le zise Diana celor doi fraţi. Toată lumea din împrejurimi aruncă mâncarea, iar noi trebuie să-i ajutăm şi s-o mâncăm.

Cassie se gândi că era ciudat faptul că Diana o lăsa acolo, singură, apoi văzu că Doug şi Chris nu erau singuri. Nick stătea afară, în hol, în dreptul livingului. Când Diana îi conduse afară pe fraţii Henderson, el intră, mergând încet.

— O, bună, Nick, zise Cassie.

El o privi zâmbindu-i ciudat, scurt, după care se aşeză pe braţul canapelei. Obişnuita lui mască de piatră dispăruse azi. În camera întunecoasă, Cassie se gândi că el arăta puţin obosit, puţin trist, dar poate că era doar închipuirea ei.

— Ce mai faci? o întrebă el. Ne-ai speriat un moment, acolo.

Nick speriat? Lui Cassie nu-i venea să creadă.

— Acum sunt bine, răspunse ea, după care încercă să se gândească la alt subiect de conversaţie. La fel era şi cu Portia: când chiar avea nevoie, lui Cassie nu-i funcţiona mintea.

Se aşternu liniştea. Nick se uita la spiralele şi florile de pe tapiţeria canapelei.

— Cassie, zise el într-un târziu. Chiar voiam să vorbesc cu tine.

— Oh, da? zise Cassie încet. Se simţea foarte ciudat; îi era cald şi era stânjenită, şi în acelaşi timp era slăbită. N-ar fi vrut ca Nick să continue… dar o altă parte din ea voia.

— Îmi dau seama că ăsta nu este chiar momentul cel mai potrivit, zise el ironic, mutându-şi privirea spre tapetul de pe perete. Dar după felul în care merg lucrurile, e posibil să murim cu toţii înainte ca momentul cel mai bun să apară.

Cassie deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun sunet, iar Nick continua, fără pauză, inevitabil, cu voce joasă, dar care se auzea perfect:

— Ştiu că tu şi Conant aţi fost destul de legaţi unul de celălalt, zise el. Şi ştiu că te-ai gândit mult la el. Îmi dau seama că ar fi foarte greu să-l înlocuiesc, dar, cum spuneam, după felul în care merg lucrurile, ar fi o prostie să aştept momentul perfect.

Deodată, el o privi direct, iar Cassie văzu în ochii lui de culoarea mahonului ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci.

— Aşadar, Cassie, ce crezi despre asta? întrebă Nick. Despre noi doi?

5

Cassie deschise gura să vorbească, dar Nick continuă.

— Să ştii că prima dată când te-am văzut am crezut că eşti doar o persoană obişnuită, spuse el. Apoi am început să remarc diverse lucruri la tine – părul, gura. Felul în care continuai să lupţi, deşi erai speriată. În noaptea aceea în care Lovejoy a fost omorât, erai speriată de moarte, dar ai fost cea care ne-ai sugerat să căutăm energia întunecată, iar când ne-am dus la locul în care era îngropată, tu şi Deborah ne-aţi urmat. Şi aţi rămas cu noi, adăugă el.

Cassie simţi că, drept răspuns, un zâmbet era pe cale să-i apară pe buze; şi-l reprimă rapid.

— Nick, eu…

— Nu spune nimic încă. Vreau să ştii că… mă simt prost pentru felul în care te-am tratat când ai venit să mă inviţi la dans.

Maxilarele îi erau încordate şi continua să se uite stăruitor la florile de pe tapiţeria canapelei.

— Nu ştiu de ce am făcut-o – cred că pur şi simplu aveam o dispoziţie proastă, explică el. O am de o vreme atât de îndelungată, încât cred că nici nu m-am mai gândit la ea. Nick inspiră adânc înainte de a continua. Vezi tu? Nu mi-a plăcut niciodată să locuiesc cu părinţii lui Deb; am avut întotdeauna senzaţia că le *datorez* ceva. M-au făcut dintotdeauna să mă simt prost, cred. De parcă mama şi tata greşiseră cumva, lăsându-se ucişi de un uragan, pentru ca propriul lor copil să fie lăsat pe capul altcuiva. Lucrul ăsta m-a făcut să-i urăsc la fel şi pe unchiul şi mătuşa mea.

Nick se opri şi clătină din cap, gânditor.

— Da, mai ales pe mătuşa Grace. Vorbeşte tot timpul despre tatăl meu, întruna, întruna, despre cât de nechibzuit era, cât de indiferent la ce lăsa în urma lui, porcării de-astea. Mi-e silă. Nu mi-am închipuit niciodată că face asta pentru că i-ar fi fost dor de el.

Cassie era fascinată.

— De-asta nu-ţi place magia?

Spusese asta la nimereală, dar el se uită la ea uluit.

— Nu ştiu… presupun că are o oarecare legătură cu asta. Nu-mi plăcea de ceilalţi din sabat pentru că simţeam că aveau cu toţii o situaţie mai bună decât a mea. Toţi au măcar un bunic, iar eu nu-i am decât pe părinţii mei care au murit şi care au eşuat. Şi cu toţii erau atât de *veseli*… ca de pildă Conant. El…

Nick se opri şi-i aruncă o privire lui Cassie:

— Ei bine, poate că e mai bine să vorbesc mai puţin despre el. Oricum, măcar acum ştiu adevărul. Părinţii mei nu au eşuat, iar dacă eu voi fi cel care o va da în bară, nu pot să-i mai învinovăţesc pe ei. Voi putea da vina pe o singură persoană: pe mine. Aşa că îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat.

— Nick, e-n regulă. Ai dansat cu mine.

— Da, după ce te-ai întors şi m-ai mai invitat o dată. A fost nevoie de curaj. Şi după ce te-am luat, am mers la numărul treisprezece şi ai fost rănită. Lui Nick, colţurile buzelor i se lăsară în jos. N-am putut să fac nimic, Conant este cel care te-a salvat.

Amintirea ca prin ceaţă a ceremoniei de Halloween, forma întunecoasă care se ridicase deasupra focului de Samhain îi trecură rapid prin minte lui Cassie. Le alungă, simţind cum panica îi încolţea în suflet. Nu voia să se gândească acum la John cel Negru – şi deşi figura lui îi apărea ca prin fum, era mult mai înspăimântătoare decât atunci când îl vedea ca pe un om. Ochii lui…

— Cassie. Nick o prinse de încheietura mâinii, cu degetele lui puternice. E-n regulă. Eşti în siguranţă.

Cassie inspiră adânc şi clătină din cap, atenţia sa revenind la încăperea întunecoasă.

— Mulţumesc, şopti ea.

Se simţea bine cu mâna lui Nick pe braţul ei: avea degetele calde şi o strângere fermă. O echilibra. Şi, Dumnezeule, de-atâta vreme avea nevoie de cineva care s-o sprijine… îşi aduse aminte cum stătea în maşina lui Adam, arzând de nevoia de a-l ţine în braţe, de a fi ţinută în braţe. Şi ştiind că asta nu era posibil, că nu va fi niciodată posibil. Cassie simţea aceeaşi nevoie acum, iar pe Adam îl pierduse pentru totdeauna. Cât timp trebuia să mai trăiască având această senzaţie de gol?

— Ştiu, zise Nick cu voce joasă, că acum nu mă iubeşti. Ştiu că eu nu sunt ca el. Dar, Cassie, te plac. Te plac foarte mult, mai mult decât mi-a plăcut vreodată de oricare altă fată. Eşti atât de

bună cu oamenii, nu eşti aspră, dar ştiu că în interiorul tău eşti la fel de dură precum Deb. La fel de dură ca mine, probabil.

Râse scurt. Continuă:

— Nu le-ai purtat duşmănie celor din Cerc, indiferent cum te-au tratat la început. Deb chiar a fost surprinsă de asta. Iar în cele din urmă i-ai făcut pe toţi să te respecte. Fraţii Henderson n-au mai simpatizat niciodată până acum vreo fată, dar acum nu ştiu dacă mai e aşa. Cred că vor să-ţi confecţioneze o bombă de jucărie de Crăciun.

Cassie nu se putu abţine să nu râdă cu el.

— Ei bine, cred că e şi asta o modalitate de a scăpa de o problemă.

— Chiar şi Faye te respectă, continuă Nick. Altminteri nu s-ar strădui atâta să te distrugă. Uite ce e, Cassie, nu pot explica ce e cu tine – eşti bună, dar eşti dură. Înţelegi tu. Şi ai cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată.

Cassie simţi că i se ridică sângele în obraji. Simţea cum el o priveşte, iar acum *ea* era cea obligată să studieze tapetul de pe pereţi. Cu fiecare clipă, senzaţia stranie de căldură din ea devenea tot mai puternică.

Se gândi la prima săptămână de şcoală, când Deborah şi fraţii Henderson o tachinaseră şi se jucaseră de-a măgarul între oi cu rucsacul ei – când, deodată, în câmpul ei vizual se ivise o mână maronie şi prinsese rucsacul, venindu-i astfel în ajutor. Nick. Şi cât de drăguţ fusese în camera boilerului, când ea găsise cadavrul lui Jeffrey, cum o strânsese în braţe şi-i spusese:

— Gata, gata…

Îi simţise braţele solide şi o făcuseră să se simtă mai bine. Nick nu se lăsa intimidat de nimic. Îi plăcea de el.

Dar să-l placă nu era suficient.

Cassie se trezi clătinând din cap.

— Nick, îmi pare atât de rău! Nu pot să-ţi dau speranţe că…

— Ţi-am spus că ştiu că nu mă iubeşti. Dar dacă ai fi dispusă să încerci… voi fi oricând aproape de tine dacă vei avea nevoie de cineva. Am putea să ne distrăm, adăugă el în şoaptă, mai încet decât îl auzise vreodată pe Nick vorbind. Să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt.

Cassie se gândi cât de supărată fusese cu ceva timp în urmă când Adam nu venise la Diana. Nu avea dreptul să-i ceară lui

Adam aşa ceva în plus, ar fi fost periculos. *Voi fi oricând aproape de tine dacă vei avea nevoie de cineva.* De unde ştia Nick cât de important era acest lucru pentru ea?

Îşi ridică privirea spre el şi, cu o voce pe care de-abia şi-o auzea ea însăşi, spuse:

— OK.

Ochii de culoarea mahonului se măriră un pic de surprindere – ceea ce pentru Nick avea, în mod normal, semnificaţia trecerii de la o expresie obişnuită la una de uimire. Un zâmbet de mirare îi făcu buzele să se curbeze uşor. Părea atât de fericit că ea acceptase! De ce nu putea Cassie să reziste să nu-i întoarcă zâmbetul?

— Nu credeam că vei fi de acord, zise el, încă uluit.

Cassie râse, dar roşi puternic.

— Aşadar, de ce m-ai întrebat?

— Mi-am închipuit că merită să te întreb, chiar dacă mi-ai fi spus să nu te mai deranjez.

— Nick! Cassie se simţea oarecum ciudat. Nu ţi-aş spune niciodată că mă deranjezi. Eşti… ei bine, eşti cu adevărat o persoană deosebită.

Nu ştia cum să spună ce gândea, iar cuvintele oricum i se opreau în gât. Vederea i se înceţoşa, ochii-i înotau în lacrimi. Clipi ca să şi-o limpezească şi simţi cum lacrimile-i curg. Apoi, Nick se apropie de ea şi, fără ca ea să-şi dea seama cum, se trezi în braţele lui, plângând pe umărul lui. Nimic nu mai fusese vreodată atât de liniştitor, ca acel umăr îmbrăcat în lână cenuşie. Îşi trase nasul şi simţi cum el îşi apropie obrazul de părul ei.

— Hai să-ncercăm pentru un timp, spuse el încet.

Iar Cassie îl aprobă clătinând din cap, odihnindu-se în continuare în braţele lui.

Se lăsase întunericul când ea-l conduse pe Nick la uşa din faţă. Diana era la etaj; Chris şi Doug plecaseră cu mult timp în urmă. Cassie nu se simţea stăpână pe ea şi era stânjenită, când bătu la uşa Dianei.

— Intră, zise Diana, iar Cassie păşi înăuntru, aducându-şi aminte cum bătuse prima dată la acea uşă şi intrase în camera aceea, în ziua în care Diana o salvase de Faye, din clădirea de ştiinţă.

Atunci, Diana se aşezase pe scaunul de la fereastră, înconjurată de mulţimea de curcubeie arcuite. Acum, Diana stătea la birou, cu un munte de hârtii în faţă.

— Ce s-a întâmplat? zise, întorcându-se spre ea.

Cassie îşi simţea obrajii arzând.

— Eu… Noi… am hotărât să încercăm. Să fim… în fine, un fel de… vreau să spun, să fim împreună.

Diana întredeschise buzele. Privi în ochii lui Cassie de parcă ar fi căutat ceva în ei.

— *Poftim*? spuse ea, după care-şi dădu seama că întrebarea îi scăpase.

Se uită din nou îndelung la Cassie.

— Înţeleg, spuse, încet.

— Nu te superi? zise Cassie încercând să înţeleagă ce se petrecea în spatele acelor ochi verzi precum smaraldele

— Să mă supăr? Cum aş putea să mă supăr pe tine? Doar că sunt… surprinsă, asta-i tot. Dar nu-ţi face griji. Nick e un tip drăguţ şi ştiu că n-o să-l răneşti. Ştii cât este de deosebit.

Cassie clătină din cap, însă era uimită să audă propriile-i cuvinte rostite de Diana. Nu ştia că *Diana* ştia.

— Nu, cred că e un lucru bun, zise Diana ferm, împingând la o parte hârtiile.

Cassie oftă, uşurată. Apoi se uită la hârtiile pe care Diana le examina atunci când intrase ea. Erau vechi şi îngălbenite, acoperite de un scris mare, cu cerneală neagră, dispus pe coloane. Literele aveau un fel de ornamente ciudate, iar Cassie mai putea vedea şi nişte semne de punctuaţie, însă cuvintele erau lizibile.

— Ce sunt astea?

— Hârtiile personale ale lui John cel Negru. Scrisori şi alte chestii… le-am adunat pe toate când am începui să căutăm Instrumentele Supreme. Mă uitam prin ele ca să văd dacă nu găsesc vreo breşă pe care s-o folosim împotriva lui, să-l învingem. De-aici am aflat unde să căutăm craniul de cristal prima dată; i-a scris o epistolă despre asta unuia dintre strămoşii lui Sean, iar noi am găsit-o în mansarda lui Sean. Nu spunea exact locul de pe insulă, desigur, dar dădea câteva indicii.

— N-am crezut că avea suficientă încredere în cineva încât să-i dezvăluie indiciile.

— Nu avea. După câte se pare, plănuia să se întoarcă şi să ia craniul, fie ca să-l folosească, fie ca să-l pună într-un loc în care să fie mai în siguranţă, însă a murit înainte de a putea s-o facă.

— S-a înecat, murmură Cassie, întorcând pe verso între degete o foaie de hârtie mică, pătrată.

Pe ea scria: *Colonia Massachusetts-Bay, 8 dolari.* Mare surpriză, erau bani, bani de la 1600.

— Ai mai spus asta, zise Diana privind-o gânditoare pe Cassie. M-am întrebat atunci de unde ştiai.

— Poftim? Oh, cred că unul dintre voi mi-a spus, încercă să-şi aducă aminte Cassie. Poate Melanie.

— Melanie n-ar fi avut cum să-ţi spună. Niciunul dintre noi n-avea cum să-ţi spună, Cassie, pentru că noi nu am ştiut niciodată aşa ceva. Tu eşti prima persoană care sugerează că a murit pe mare.

— Dar…

Derutată, Cassie se concentră, încercând să-şi amintească de unde-i venise această idee. Dar atunci de unde… Brusc, îşi dădu seama:

— În visele mele, şopti ea, aşezându-se pe pat. Oh, Diana, el mi-a apărut în vis. *Am visat* despre înec, despre faptul că mă aflam pe vas în timp ce se scufunda. Dar nu eram eu, era el. Era John cel Negru.

— Cassie! zise Diana şi veni să se aşeze pe pat, lângă ea. Eşti sigură că era el?

— *Da.* Pentru că s-a întâmplat din nou azi, când l-am văzut la cimitir. M-am uitat în ochii lui, după care am simţit că mă prăbuşesc. Că mă înec. Era apă sărată pretutindeni în jurul meu. Îi simţeam gustul.

Cassie tremura, iar Diana o cuprinse de umeri.

— Nu te mai gândi la asta!

— Sunt bine, şopti Cassie. Dar de ce mă face el să trec prin asta? De ce îmi strecoară aceste lucruri în minte? Încearcă să mă omoare?

— Nu ştiu, zise Diana, cu voce tremurătoare. Cassie, ţi-am mai spus şi până acum, nu trebuie să stai aici…

— Ba *trebuie*, totuşi.

Cassie se gândi la bunica sa, iar cuvintele ei îi răsunau în minte. *Nu e nimic înfricoşător în întuneric dacă îl înfrunţi.*

Oceanul era întunecat, întunecat precum adâncul apei în miez de noapte, şi rece precum hematitul. Dar pot să mă confrunt cu el, cugetă Cassie. Refuz să mă tem de el. Refuz. Alungă frica şi, treptat, simţi că tremuratul din interiorul ei încetează.

Familia mea are vederea şi puterea, se gândi ea. Vreau să folosesc această putere ca să-l întâlnesc. Ca să-l înfrunt.

Se îndepărtă de Diana.

— Cred că ideea pe care ai avut-o în seara asta este corectă, zise, arătând din cap către hârtiile de pe birou. Treci prin toate astea şi prin Cartea Umbrelor a ta, iar eu voi continua să trec prin a mea.

Se uită către scaunul de la fereastră, unde cartea îmbrăcată în piele roşie stătea alături de un morman de *Post-it*-uri multicolore, carioci şi markere.

— Ai găsit ceva interesant până acum? o întrebă Diana, în timp ce Cassie se aşeza pe scaunul de la fereastră, punându-şi cartea în poală.

— Nimic despre John cel Negru. La început, vrăjile par să fie la fel ca ale tale. Dar totul este interesant, şi cine ştie ce anume urmează să se transforme în ceva interesant, în cele din urmă, zise Cassie.

Era hotărâtă să cunoască foarte bine toate tipurile de vrăji şi de amulete din carte, să afle cât mai multe lucruri despre ele şi, în cele din urmă, să afle de unde poate să mai adune restul informaţiilor despre ele. Totuşi, era un proiect pentru care i-ar fi trebuit ani de zile, iar ei nu aveau la dispoziţie ani de zile.

— Diana, cred că ar fi cel mai bine să stăm de vorbă cu bătrânele doamne din oraş – curând. Înainte… ei bine, înainte de a se întâmpla ceva care *să ne împiedice* să mai vorbim cu ele.

Ochii i se intersectară cu ai Dianei, nemiloşi.

Diana clipi, dându-şi seama de înţelesul privirii lui Cassie, apoi clătină din cap.

— Ai dreptate. A ucis deja patru oameni, cel puţin. Dacă el consideră că ei sunt o ameninţare… Îşi înghiţi nodul din gât: Vom vorbi cu ei mâine. O să-i spun lui Adam când va suna – se presupune că mă va suna când el şi Deborah vor fi siguri că-l pot urmări îndeaproape pe John cel Negru.

— Sper că John nu ştie că e urmărit, spuse Cassie.

— Şi eu sper la fel, zise încet Diana, aplecându-se din nou

peste hârtii.

Întâlnirea avu loc a doua zi, pe plajă. Faye nu avu ocazia să conteste locul de întâlnire, pentru că ea nu se afla acolo.

— E cu *el,* spuse scurt Deborah. Am urmărit-o în dimineaţa asta – Adam şi cu mine ne-am întors după ea aseară. S-a întâlnit cu el în aceeaşi cafenea în care s-au întâlnit şi ieri…

— Stai puţin, stai puţin, zise Laurel. N-o lua înainte cu povestea. Despre ce cafenea e vorba?

— O să vă explic, zise Adam drept răspuns la privirea Dianei. Ieri, am plecat de la cimitir şi l-am urmărit pe… domnul Brunswick. Asta-i o glumă, în paranteză fie spus.

Diana aprobă clătinând din cap.

— Am obiceiul să pictez în ulei, iar Brunswick este un tip din ulei, explică ea către Cassie şi restul grupului. Ulei negru.

— Foarte amuzant, zise Cassie.

Stătea alături de Nick, o nouă poziţie, care o făcea să pară pe jumătate atentă la propria-i persoană. Era foarte conştientă de prezenţa lui, de braţul lui peste al ei. Dacă ea se mai înclina un pic spre dreapta, ar fi putut să-l atingă, iar acest lucru era plăcut.

— Mă întreb oare ce a făcut cu persoana care trebuia cu adevărat să fie directorul, mai spuse Cassie.

— Nu ştiu.

Adam nu se putu abţine să nu observe lângă cine stătea ea, precum şi expresia nouă din ochii lui Nick – cumva protectoare. Chiar în acea clipă, Cassie putea să-i vadă ochii albaştri-cenuşii îndreptaţi spre Nick, iscodindu-l cu atenţie. Nu era o privire prietenoasă.

— Nu ştiu cum a reuşit să câştige această poziţie, confirmă Adam. Nu ştiu nici *de ce* şi-a dorit-o.

Adam aruncă din nou o privire spre Nick, deschise gura, însă Diana începuse să vorbească.

— Povesteşte mai departe. Continuă, Adam. Spune-ne ce s-a întâmplat când l-ai urmărit ieri.

— Hm? A, da! Ei bine, a plecat singur, într-un Cadillac cenuşiu, iar noi l-am urmărit; Deborah, pe motocicleta ei, iar eu, cu jeepul. S-a dus în oraş şi-a intrat la Perko’s Koffee Kup — şi ghiciţi cine-a apărut un pic mai târziu?

— Îmbrăcată într-o rochie mini din dantelă neagră şi arătând

cu adevărat obraznică, preciză Deborah.

— Faye, şopti Diana, arătând de parcă-i era rău. Cum *a putut?*

— Nu ştiu, dar a făcut-o, zise Deborah. Ne-am uitat la ea pe fereastră şi s-a dus în separeul lui. E un tip în carne şi oase, care respiră, tot tacâmul… şi bea cafea. Au stat de vorbă cam o oră. Faye ţopăia şi dădea din cap ca o fetiţă într-un spectacol. Iar lui părea să-i placă oricum, zâmbea tot timpul la ea.

— Am aşteptat până când au plecat, apoi Deb a urmărit-o pe ea, iar eu, pe el, zise Adam. A condus până la o casă de vară de pe ţărm – presupun că a închiriat-o. Cred că a stat acolo toată noaptea; eu am plecat pe la unu noaptea.

— Faye unde s-a dus? o întrebă Melanie pe Deborah.

Deborah făcu o grimasă:

— Nu ştiu.

— De ce nu ştii?

— Pentru că am pierdut-o, OK? Să alergi cu o Harley nu e tocmai greu de remarcat. Mai întâi a trecut pe culoarea roşie a semaforului şi deodată a făcut o întoarcere bruscă pentru ca, în cele din urmă, s-o pierd. Ai fi vrut să fi trecut nebăgată în seamă?

— Deb, zise Cassie.

Deborah se încruntă la ea, apoi îşi dădu ochii peste cap şi ridică din umeri.

— Oricum, în dimineaţa asta am aşteptat-o în faţa casei sale, iar ea a plecat din nou să se întâlnească cu el. De data asta au ocupat un separeu în spate, departe de fereastră. Aşa că am intrat, dar nu am văzut bine ce se petrecea. *Cred* că ea i-a dat lui ceva, dar nu ştiu ce anume.

— Minunat! făcu Suzan, iar Deborah o privi cu asprime.

— Vreau să spun… e minunat că ea este… cum se numeşte? Este aliata lui. Mănâncă cineva gogoaşa asta?

Cu un gest elegant, Suzan scutură zahărul pudră de pe ea şi muşcă.

Laurel murmură ceva despre zahărul alb, cum că e mai nociv chiar şi decât otrava pentru şobolani, dar nu avu puterea să spună mai mult de-atât.

— E *bună*, zise Suzan fără să se-nţeleagă prea clar cuvintele. Singurul lucru care-i lipseşte este o umplutură cu cremă.

— Cred că ar fi mai bine să mergem să vorbim cu bătrânele

doamne, zise Cassie. Vreau să spun, cu bunica lui Adam, cu bunica lui Laurel şi cu strămătuşa lui Melanie.

— Astăzi e o zi potrivită, rosti Melanie. În fiecare duminică după-amiază, se adună la prânz, la noi: la un fel de ceai, înţelegeţi, cu sandvişuri, prăjiturele şi altele asemenea.

— Corect, spuse Cassie. Obişnuia să meargă şi bunica mea.

— Prăjituri? zise Suzan, părând interesată. De ce n-ai spus aşa? Haideţi să mergem!

— Aşa este! Ba nu, staţi un pic, vorbi Diana. Se uită la fiecare dintre cei din grup. Uitaţi, probabil că nu are sens să întreb asta, dar a luat vreunul dintre *voi* hematitul din camera lui Cassie?

Se holbară cu toţii la ea, apoi unii la ceilalţi. Toţi, cu excepţia lui Cassie şi Laurel. Clătinară din cap negând, în timp ce pe toate chipurile se putea citi aceeaşi expresie de perplexitate.

— A luat cineva hematitul? întrebă Deborah. Bucata pe care ai găsit-o la numărul treisprezece?

Cassie clătină din cap în semn că da, studiindu-i cu discreţie pe ceilalţi membri ai Cercului. Adam era încruntat, fraţii Henderson arătau agitaţi. Melanie părea încurcată, Nick clătină uşor din cap, iar Suzan ridică din umeri.

— Nu m-am gândii că a luat-o careva dintre voi, zise Diana. Însă bănuiesc asta deoarece persoana care a luat-o nu se află aici. Este la Perko’s Koffee Kup, oftă ea. Bine. Haideţi să mergem la numărul patru.

Lui Cassie, casa lui Melanie îi devenise destul de familiară de când mama ei fusese dusă să locuiască acolo. Casa era în stil federal, foarte asemănătoare cu locuinţa bunicii ei, dar arăta mai bine. Pereţii albi de lemn erau proaspăt vopsiţi şi tot ce se afla în casă arăta foarte bine, îngrijit. Strămătuşa Constance stătea în salonul de oaspeţi din faţă, cu bătrâna doamnă Franklin, bunica lui Adam, şi cu cea a lui Laurel, bunica Quincey. Nu păru deloc să-i facă plăcere să-i vadă pe toţi cei unsprezece îngrămădindu-se în uşă.

— Strămătuşă Constance, putem vorbi cu dumneata?

Bătrâna o privi cu răceală, dezaprobator, pe Melanie. Era zveltă şi avea o ţinută regală, iar pometii înalţi o făceau să aibă aceeaşi frumuseţea clasică precum cea a lui Melanie, i se părea lui Cassie. Părul ei încă era foarte închis la culoare, dar poate că şi-l vopsea.

— Ai venit s-o vezi pe mama ta? spuse ea, când o zări pe Cassie în grup. Tocmai a adormit; nu cred deloc că ar trebui deranjată.

— De fapt, strămătuşă Constance, am venit să vorbim cu dumneata, o lămuri Melanie. Se uită la toate cele trei femei din salon: Să vorbim cu voi trei.

Strămătuşa Constance se încruntă, dar femeia scundă şi grăsuţă de pe sofa zise:

— Oh, permite-le să intre, Connie. De ce nu? Eşti şi tu aici, Adam. Ce te-a făcut să ieşi aşa de târziu aseară, hm?

— Nu mi-am dat seama că ai observat, bunico, îi răspunse Adam.

— O, observ mai mult decât cred oamenii, chicoti doamna Franklin, luând o prăjitură şi vârând-o în gură.

Părul ei cenuşiu era adunat în dezordine în creştetul capului şi prins cu o bentiţă, iar chipul ei avea un aer aiurit care contrasta cu salonul auster, în alb şi auriu. Lui Cassie îi plăcea de ea.

— Ce se întâmplă, Laurel? se auzi întrebând o voce tremurătoare, iar Cassie se uită la bunica Quincey, o femeie mică şi grăsuţă, cu o faţă ca un măr stafidit.

Era de fapt bunica lui Laurel şi era atât de mică şi de uşoară, încât o adiere de vânt ar fi putut s-o spulbere.

— Ei bine…

Laurel se uită la Adam, care vorbi:

— De fapt, e ceva legat de ceea ce m-a întrebat bunica. Ce-am făcut aseară când am ieşit. Şi are legătură cu ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, chiar la vremea la care noi, copiii, ne-am născut.

Strămătuşa Constance era acum de-a dreptul încruntată, iar bunica Quincey îşi ţuguiase buzele. Bătrâna doamnă Franklin chicotea, dar se uită în salon într-un fel care-o făcu pe Cassie să se întrebe dacă chiar auzeau ce spusese nepotul ei.

— Deci? întrebă direct strămătuşa Constance. Ce vrei să spui?

Adam se uită din nou la cei din Cerc – îl sprijineau cu toţii şi, în tăcere, îl desemnaseră purtătorul lor de cuvânt. Inspiră adânc şi se întoarse spre bătrâna doamnă.

— Aseară am ieşit ca să-l urmărim pe noul nostru director de liceu, domnul Jack Brunswick, spuse el.

Numele nu suscită nicio reacţie.

— Cred că-l cunoaşteţi sub alt nume, continuă el.

Tăcere deplină.

— Numele care pentru voi este mai cunoscut este Jack cel Negru, preciză Adam.

Liniştea se spulberă când strămătuşa Constance se ridică brusc şi una dintre ceştile fragile, imprimate cu crenguţe de sălcii, căzu pe podea.

— Ieşi afară din casa asta! Ieşi afară! îi spuse lui Adam.

6

— Mătuşă Constance, oftă Melanie.

— M-ai auzit, zise femeia cu păr întunecat către Adam. Îi privi pe ceilalţi din grup. Plecaţi cu toţii de-aici! Nu-mi place genul ăsta de glume mai ales acum. Nu aţi provocat destule neplăceri amestecându-vă în ceea ce nu vă priveşte? Biata Alexandra, în camera de oaspeţi… şi Maeve, de-abia îngropată. Melanie, vreau să plece cu toţii!

Laurel şi bunica Quincey erau amândouă foarte tulburate:

— Oh, draga mea! Oh, draga mea! spunea bunica Quincey, ridicând mâinile care-i arătau precum ghearele unei păsări.

Şi:

— Oh, vă rog, doamnă Burke, se ruga de ea Laurel, aproape în lacrimi.

— Nu aveţi pic de respect, niciunul dintre voi! spuse mătuşa Constance, respirând cu greu.

Ochii îi străluceau de parc-ar fi avut febră.

— Tinerii nu au niciodată respect, zise bunica lui Adam, chicotind. Îmi aduc aminte când eram noi de vârsta lor, ce prostioare foloseam ca s-ajungem la… oh, Doamne!

Continuând să râdă şi să clatine din cap, bunica lui Adam mai vârî în gură o prăjitură.

— Bunico, te rog, ascultă-mă. Nu e o glumă, începu Adam neajutorat, dar fără să fie ascultat.

Era prea mult zgomot; toată lumea vorbea în acelaşi timp. Acoperindu-i pe toţi, strămătuşa Constance continua să le ceară să plece cu toţii, spunându-i lui Melanie să nu mai bage în seamă mizeria de pe podea şi pur şi pur şi simplu *să plece* cu toţii. Bunica Quincey vorbea agitată şi făcea gesturi prin care-i îndemna să se calmeze, dar pe care toată lumea le ignora. Bătrâna doamnă Franklin zâmbea la toţi, plină de bunăvoinţă. Diana o ruga pe mătuşa lui Melanie să-i asculte, dar fără succes.

— Pentru ultima dată! strigă mătuşa Constance, bătând din palme de parc-ar fi vrut să-i gonească spre uşă pe Diana şi pe ceilalţi membri ai grupului.

— Doamnă Burke! ţipă Cassie.

Simţea că şi ei îi vin lacrimile-n ochi, în timp ce Nick stătea liniştit şi încerca s-o scoată afară încă de când începuseră strigătele. Cassie nu voia să plece; se gândea că pricepea ce voia să spună mătuşa Constance când pomenise de amestecul copiilor acolo unde nu era treaba lor.

— Doamnă Burke, repetă ea, străduindu-se din nou să înainteze.

Se trezi chiar în faţa strămătuşii Constance.

— Îmi pare rău, zise Cassie şi, deodată, se făcu suficientă linişte încât să-şi audă propria-i voce tremurând. Mama mea este cea care se află în camera dumneavoastră de oaspeţi şi ştiţi cât vă sunt de recunoscătoare pentru că aveţi grijă de ea. Iar cea care de-abia a fost îngropată este bunica mea. Dar cine credeţi că le-a făcut una ca asta? Nu cei din Club. Înainte de a muri, bunica mi-a spus că *el* plănuia de multă vreme să se întoarcă şi că ea ştiuse dintotdeauna că el va reuşi s-o facă. Este adevărat că, parţial, este vina Cercului că el s-a întors, parţial, este vina *mea.* Şi ne pare rău, mai rău decât credeţi. Dar el acum este cu-adevărat aici.

Se opri o clipă, apoi adăugă aproape şoptit:

— Cu-adevărat!

Mătuşa Constance respira precipitat, pe nas. Stătea mai dreaptă ca niciodată, iar buzele sale arătau ca o linie subţire şi roşie pe faţa sa.

— Mă tem că nu pot să cred nimic din ceea ce spuneţi. Este pur şi simplu im… imposibil…

Expresia de pe chipul femeii se schimbă, exprimând durere. Suspină şi-şi duse mâna la piept.

— Mătuşă Constance, ţipă Melanie alergând spre ea.

Împreună cu Adam, o aşezară pe un scaun pe mătuşa ei care stătea nemişcată.

— Să chem un doctor? întrebă Diana.

— Nu, zise mătuşa Constance, ridicând capul. Nu-i nimic. Acum mi-e bine.

— Nu spune că nu-i nimic, Constance, se auzi o voce tremurătoare, iar Cassie o văzu pe bunica Quincey ridicându-se de pe sofa şi venind să se aşeze lângă scaunul mătuşii Constance. Inima ta îţi spune adevărul. Cred c-ar fi mai bine să-i ascultăm pe-aceşti copii.

Se făcu liniște; mătușa lui Melanie se uită la nepoata ei, apoi la Adam, la Cassie. Cassie se străduí să înfrunte privirea ei sfredelitoare.

Mătușa Constance închise ochii și se sprijini ușor de spateaza scaunului.

— Aveți dreptate, zise ea, fără să privească pe nimeni. Începeți cu toții și găsiți-vă câte un loc să vă așezați. Apoi puteți să-mi spuneți povestea voastră.

Așadar, în cele din urmă ne-am hotărât că e mai bine să vorbim cu voi trei, din moment ce voi sunteți cele care ați putea să vă aduceți aminte de el de când a fost aici ultima oară, zise Diana. Ne-am gândit să-i întrebăm și pe părinții noștri…

— Nu vă duceți să-i întrebați pe părinții voștri, zise mătușa Constance, fără să ezite. Se așezase și ascultase întreaga poveste, chipul devenindu-i din ce în ce mai întunecat. În cameră se simțea o spaimă pustiitoare. Nu vor înțelege, continuă ea, iar ochii ei se opriră lipsiți de expresie asupra lui Cassie, făcând-o pe aceasta din urmă să se gândească la privirea goală a mamei ei. Nu-și vor aduce aminte! Dumnezeule, cât mi-aș fi dorit să fi putut să uit și eu…

— Ce-a fost a fost, zise bunica Quincey.

— Da, spuse strămătușa Constance, îndreptându-și spatele. Dar nu înțeleg cum credeți voi că trei femei în vârstă vă pot ajuta… împotriva *lui.*

— Ne-am gândit că poate vă aduceți aminte ceva despre el, vreo slăbiciune de-a lui; ceva care ne-ar putea fi de folos în lupta împotriva lui, zise Adam.

Mătușa Constance clătină încet din cap. Bunica Quincey se încruntă, iar pe față-i apărură sute de riduri. Bătrâna doamnă Franklin avea o expresie foarte plăcută: Cassie n-ar fi putut să spună dacă urmărea sau nu povestea.

— Dacă se poate întoarce din morți, nu poate avea prea multe slăbiciuni, suspină dureros mătușa Constance. Și s-a priceput dintotdeauna să manipuleze. Ziceți că Faye Chamberlain este de partea lui?

— Ne temem că da, spuse Adam.

— Asta-i rău. Se va folosi de ea ca să ajungă la voi, la slăbiciunile *voastre.* Îndepărtați-o din calea lui dacă puteți. Dar

cum? Mătuşa Constance se concentră, încruntându-se: Hematitul… luaţi-l de la ea. E foarte periculos; el îl poate folosi să ia în stăpânire mintea lui Faye.

Diana se uită la Cassie, de parcă ar fi vrut să spună *Ţi-am zis eu.*

Mătuşa Constance continuă:

— Şi spuneţi că acum craniul a dispărut? Sunteţi siguri?

— A dispărut, zise Adam.

— Se pare că a explodat când Faye îl ţinea în mână, chiar înainte de a o surprinde noi, zise Cassie. Oricum, ceva a explodat. Iar noi n-am găsit nicio urmă din el după aceea.

— Ei bine… nu e nicio cale să folosim acest lucru împotriva lui, atunci. Iar tu, Cassie, n-ai găsit nimic de folos în Cartea de la bunica ta?

— Încă nu. Dar nu m-am uitat prin toată, totuşi, recunoscu Cassie.

Mătuşa Constance clătină din cap.

— Putere, ai nevoie de putere pe care s-o foloseşti împotriva lui. Sunteţi cu toţii prea tineri ca să vă luptaţi cu el… iar noi suntem prea bătrâne. Iar altcineva care să aibă o vârstă între a noastră şi… nu sunt decât nişte nebuni. Nu e nimeni pe-aici care să aibă suficientă putere.

— A existat cândva… spuse bunica Quincey cu vocea ei stridentă.

Mătuşa Constance se uită la ea, iar expresia i se schimbă.

— Cândva… da, desigur.

Se întoarse către cei din Cerc:

— Dacă vechile poveşti sunt adevărate, a existat cândva o putere suficient de mare, încât să-l distrugă pe John cel Negru.

— Ce putere? întrebă Laurel.

Mătuşa Constance reflectă la această întrebare.

— Mai exact, cum s-a-ntâmplat să găsească Adam craniul?

— N-a fost o întâmplare, zise Diana. Căuta Instrumentele Supreme.

Se opri, apoi şopti:

— Instrumentele Supreme…

— Da. Cele care au aparţinut sabatului originar, adevăratele vrăjitoare din Salem. Străbunele noastre care au fondat New Salemul după ce vânătorii de vrăjitoare le-au alungat din Salem.

Cassie vorbi înainte de a se gândi:

— Dar, mai exact, ce sunt aceste Instrumente Supreme?

Cea care-i răspunse fu bunica Quincey:

— Simbolurile conducătoarei vrăjitoarelor, desigur Diadema, brăţara şi jartiera.

— Cele pe care le folosim noi sunt doar nişte imitaţii, zise Melanie. *Sunt* doar nişte simboluri. Sabatul original era foarte puternic; avea instrumente adevărate, care puteau fi folosite. Dar, mătuşă Constance – se întoarse ea către mătuşa ei –, chiar John cel Negru a ascuns Instrumentele. Adam le caută de ani de zile, de-aici şi până la Cape Cod. Cum am putea să le găsim tocmai acum?

— Nu ştiu, zise femeia. Dar aici trebuie să fie o greşeală. Nu John le-a ascuns, ci sabatul originar. Sabatul a ascuns Instrumentele *de el,* pentru ca el să nu fie în stare să le găsească. Sabatul ştia că dacă el are puterea craniului şi a Instrumentelor laolaltă, va fi invincibil. Sau cel puţin aşa mi-a spus mie bunica *mea.*

— Nu puteau să ducă prea departe Instrumentele, să le ascundă, adăugă bunica Quincey. N-ar avea sens. John cel Negru era un călător, dar străbunele noastre nu erau. Ele erau paşnice, îşi iubeau căminul.

— Aţi venit să ne cereţi sfatul… ei bine, iată-l pe-al meu, zise mătuşa Constance. Căutaţi Instrumentele Supreme. Dacă le găsiţi pe toate, folosindu-le, veţi avea o şansă împotriva lui.

Buzele ei arătau din nou ca o linie subţire.

— Bine, zise Adam fără grabă. Am înţeles.

Cassie expiră, încercând să nu arate că era dezamăgită. Era un sfat bun, însă ca sperase… ce sperase? O voia pe bunica ei, presupunea ea. O voia pe bunica ei, care fusese atât de înţeleaptă şi care, într-un fel sau altul, o făcuse întotdeauna pe Cassie să se simtă mai puternică decât era de fapt.

— Şi continuă să citeşti cartea pe care ţi-a dat-o bunica ta! zise bunica Quincey deodată, uitându-se fix la Cassie.

Aceasta din urmă clătină din cap, iar pe chipul rid. Îi al bătrânei apăru un zâmbet ciudat de intens.

Doamna Franklin zâmbea şi ea, bătându-se cu palmele pe genunchi şi privind în jurul ei de parcă uitase ceva.

— Ce zi e mâine? întrebă ea.

Urmă o pauză. Cassie nu era sigură dacă bunica lui Adam vorbea cu ei sau cu sine însăşi. Dar apoi, bătrâna repetă:

— Ce zi e mâine? şi se uită la toţi, încurajator.

— O… e aniversarea noastră, răspunse Chris.

Dar Diana părea uimită.

— Cred… cred că e noaptea zeiţei Hecate. Asist voiaţi să spuneţi?

— Corect, spuse mulţumită bătrâna doamnă Franklin. O, când eram tânără, ţineam o ceremonie. Îmi aduc aminte ceremoniile la lumina lunii, când în umbră erau indieni…

Cei de faţă schimbară priviri scurte; doamna Franklin nu avea cum să-şi aducă aminte de-aşa ceva; pe-acolo nu mai existau de secole indieni.

Dar Diana deveni interesată:

— Credeţi că ar trebui să ţinem o ceremonie?

— Aşa aş zice, draga mea, spuse doamna Franklin. O ceremonie a fetelor. Noi, fetele, am avut dintotdeauna secretele noastre, nu-i aşa, Connie? Şi am rămas mereu împreună.

Diana părea uşor încurcată, apoi aprobă clătinând din cap cu fermitate.

— Da. *Da.* E bine ca fetele să rămână împreună – toate fetele. Şi cred că ştiu ce fel de ceremonie trebuie să ţinem. Nu este cea mai potrivită perioadă a anului, dar n-are importanţă.

— Sunt sigură c-o să vă placă, draga mea, spuse doamna Franklin. Acum… dă-mi voie să te văd… Cassie!

Cassie se uită la ea, uimită.

— Cassie, zise din nou bunica lui Adam. Îşi lăsase capul într-o parte şi ofta în felul în care o faci atunci când îţi arată cineva fotografia unui bebeluş care zâmbeşte: Draga mea, eşti tare drăguţă, şi totuşi nu semeni deloc cu mama ta. Însă… Se trezi deodată şi privi în jur: Hm?

Ochii strămătuşii Constance erau mai severi ca niciodată. Apoi, aceasta îşi repezi privirea asupra doamnei Franklin:

— Edith, zise ea cu voce aspră.

— Doamna Franklin se uită la bunica Quincey, care o privea şi ea foarte concentrată.

— Ce este?… Voiam doar să spun că în expresia ei observ o asemănare cu mama ei, spuse ea şi clătină din cap cu plăcere, către Cassie. Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji, draga mea.

Se vor rezolva toate, în cele din urmă.

Mătuşa Constance se relaxă aproape fără să-şi dea nimeni seama.

— Da. Asta-i tot, Melanie. Mai bine i-ai lua pe prietenii tăi şi-aţi pleca.

Şi vizita se încheie. Toţi optsprezece se ridicară, mulţumiră şi-şi luară politicos rămas-bun, după care ieşiră din casa mare şi albă, în lumina palidă de noiembrie.

— Uau! Adam, ai idee ce s-a întâmplat la sfârşit?

— Îmi pare rău, spuse Adam, făcând o grimasă. Uneori, aşa se poartă.

— Nu mă refer la ea, cât la celelalte două, începu Cassie, însă Deborah o întrerupse, nerăbdătoare:

— Aşadar, care e treaba cu această noapte a zeiţei Hecate?

— Este noaptea bătrânelor vrăjitoare, răspunse Diana. Hecate este protectoarea lor.

— Bătrâne vrăjitoare? zise Suzan, cu dezgust, iar Cassie înţelese la ce se gândea.

Cuvântul sugera imaginea unei vrăjitoare zbârcite, cocoşate, ţinând în mână un măr otrăvit.

— Da, zise Diana şi se uită la Cassie. Nu e un lucru rău, Cassie. Dacă sunt bătrâne, nu înseamnă că sunt şi rele – bătrâneţea este ultima etapă a vieţii. Tinereţe, maturitate, bătrâneţe. Bătrânele sunt înţelepte şi… ei bine, dure. Nu fizic, poate; dar mental. Au văzut o grămadă de lucruri; au trecut prin ele şi ştiu multe. Ele ne lasă nouă moştenire anumite cunoştinţe.

— Cum a făcut bunica mea, zise Cassie, trezindu-se în sfârşit.

Desigur, acele persoane cocoşate, zbârcite, erau exact imaginea bunicii ei. Nu un măr otrăvit, se gândi ea. Dacă bunica sa ar fi oferit ceva cuiva, atunci ar fi fost vorba de ajutor.

— Basmele ne fac să avem asemenea idei greşite, concluzionă ea.

— Aşa este, o aprobă Diana, clătinând din cap cu fermitate. Când voi fi bătrână, sper să ajung precum bunica ta.

— Cum vrei, zise Doug, dându-şi ochii peste cap.

— Toate încearcă să-şi ofere ajutorul, spuse Melanie. Chiar şi mătuşa Constance. Şi ce vom face în noaptea zeiţei Hecate, Diana?

— Este noaptea profeţiilor, a ghicirii destinului, explică Diana,

şi trebuie să găsim răscrucea la care să celebrăm. În mitologia greacă, Hecate este şi zeiţa răscrucilor – se presupune că acestea semnifică schimbarea. Pornirea pe un nou drum în viaţă. Poate fi al bătrâneţii, al morţii sau un alt tip de schimbare.

— Cred că ne aflăm cu toţii la o răscruce, zise Melanie cu gravitate.

— Şi eu cred la fel, spuse Diana, privindu-l pe Adam. Cred că bunica ta avea dreptate; este ceva ce noi, fetele, trebuie să facem. Dar astea înseamnă că o să vă lăsăm singuri, băieţi…

Adam se strâmbă.

— O, cred că o să ne descurcăm să ne distrăm şi singuri o noapte fără voi. Poate Chris şi Doug vor avea vreo idee.

Vorbea calm; Cassie observase că toţi băieţii din Cerc erau liniştiţi în privinţa drepturilor şi privilegiilor fetelor. Nu se simţeau trădaţi; păreau să ştie că şi ei erau la fel de importanţi, dar într-un fel diferit.

— Însă cred că trebuie să fiţi foarte atente, zise Nick fără vreo urmă de ironie în glas.

Chris şi Doug se loveau în glumă cu pumnii, ciondănindu-se în legătură cu felul în care voiau să-şi sărbătorească aniversarea. Când Nick vorbise, ei se liniştiră.

— Cred că ar fi mai bine să găsiţi o răscruce pe-aici, prin apropiere, continuă Nick, adresându-se Dianei şi lui Cassie. Iar noi am face bine să nu ne îndepărtăm prea mult.

Cassie se uită la el fix şi văzu îngrijorarea din spatele privirii pe care şi-o controla cu atenţie. Îi luă mâna şi simţi cum degetele lui puternice se împletiră cu ale ei.

— Vom fi atente, promise ea calmă.

Observă cum Deborah privise rapid spre mâinile lot împletite, văzu bine-cunoscutul rânjet apărând iute pe chipul motociclistei. Chris îl împinse pe Doug, iar acesta îl privi încruntat, cu indignare. Ochii lui Melanie, de obicei de un cenuşiu rece, erau măriţi, iar Laurel şi Suzan zâmbeau.

Cassie nu se putu abţine să nu observe că Adam *nu* zâmbea. El nu mai zâmbi tot restul zilei.

În acea noapte, Cassie visă. Vise încâlcite, fără formă, care păreau să fie legate de Cărţile Umbrelor. Ea şi Diana fuseseră ocupate până târziu – citiseră şi studiaseră. Nu găsiseră nimic care să le fie de folos. Dar în visele ei, Cassie simţi că era pe cale

să facă o descoperire importantă.

Prinse din nou o rază de soare în camera ei. Doar o mişcare luminoasă rapidă care se topi instantaneu în întuneric. Se trezi, uitându-se de jur-împrejurul dormitorului Dianei, de parc-ar fi trebuit s-o găsească acolo.

— Cassie, eşti OK? murmură Diana.

— Da, şopti Diana.

Se bucură când văzu că Diana rămâne din nou nemişcată. Diana fusese cea care insistase să doarmă Cassie cu ea, îngrijorată de coşmarurile acesteia. Dar dacă chiar începuse s-o deranjeze pe Diana, Cassie nu-şi putea permite să mai rămână acolo. Diana avea şi-aşa destule necazuri, nu mai era nevoie să o şi ţină cineva trează toată noaptea.

De fapt, Cassie dormise foarte liniştită în casa Meade. Nu era ca la numărul doisprezece, unde se-auzeau atâtea gemete şi pocnituri, încât Cassie tresărea tot timpul în somn. Era o deosebire în felul în care casele fuseseră construite, presupunea ea. Îmbunătăţirile făcute la casa Dianei erau mult mai recente; poate că fuseseră folosite materiale mai bune.

O vreme, Cassie rămase întinsă în întunericul cald, ascultând respiraţia uşoară a Dianei. Unde era în acea noapte John cel Negru? se întrebă ea. Acolo, afară, pe insulă, în casa pe care o închiriase? Sau aici, pe insula pe care se afla New Salem?

Din cine ştie ce motive, o deranja să se gândească la New Salem ca la o insulă. Se simţea cumva… izolată: ca sub asediu. De parcă John cel Negru ar fi putut să-i separeu pe toţi de restul lumii şi să-i arunce în derivă, pe ocean.

Nu fi prostuţă, îşi spuse sieşi. Dar urmele de panică ce-i agitau stomacul nu puteau fi potolite. Deodată, se întrebă dacă nu cumva mamei ei i-ar fi fost mai bine într-o instituţie – departe de-aici. Oricum, departe de-aici.

El n-ar avea niciun motiv s-o rănească. Pe noi ne urăşte, se gândi, disperată.

Dar venise după bunica ei. De ce? Pentru Cartea Umbrelor?

Eu sunt cea care deţine acum una dintre Cărţile Umbrelor, îşi dădu ea seama, simţind un mic junghi în inimă. Dacă se hotărăşte să vină s-o ia?

Gândul acesta îi luă în stăpânire imaginaţia. Simţi un tremur neplăcut şi inima bătându-i cu putere. Ce-ai fi fost ca John cel

Negru să vină aici, acum? Era un bărbat viu, care respira… dar, în acelaşi timp, era vrăjitor. Oare trăia după aceleaşi reguli precum bărbaţii obişnuiţi? Sau putea să se strecoare aici ca o umbră şi să se târască pe podea, până la pat?

Trebuie să rămân calmă. Trebuie. Dacă clachez, totul s-a terminat, îşi zise. Pentru mama, pentru sabat, pentru toţi. E nevoie de noi toţi ca să ne luptăm cu el. Nu pot fi eu veriga slabă.

— Nu e nimic înfricoşător în întuneric dacă-l înfrunţi, şopti ea pentru sine, printre dinţii încleştaţi. Nu e nimic înfricoşător în întuneric dacă-l înfrunţi.

Lacrimi fierbinţi începură să-i curgă din ochi, dar continuă să şoptească fraza pe care i-o spusese bunica ei. Întruna, întruna, până când, în cele din urmă, adormi.

A doua zi de şcoală începu cu o adunare. Faye lipsise din nou de la ora de scriere, dar când Cassie se duse în sala de teatru, rămase uluită s-o vadă pe fata cu părul negru pe scenă.

Faye stătea liniştită, aproape sfioasă – o prefăcătorie, în cazul ei. Era îmbrăcată într-un costum cu taior şi avea un aer de secretară foarte sexy şi foarte isteaţă. Coama de păr negru îi era uşor ridicată spre creştet. Căra în braţe un munte de hârtii şi un clipboard. Nu-i mai trebuia decât o pereche de ochelari cu rame de os şi ar fi putut să treacă drept una dintre fetele însoţitoare de miliardari, de vinerea.

Lui Cassie nu-i venea să creadă.

Se uită de jur împrejurul sălii şi le prinse privirile lui Suzan şi Sean, care făceau amândoi meditaţii la engleză. Ea le făcu semn cu capul, iar ei îşi părăsiră colegii şi porniră spre ea. Ochii albaştri ai lui Suzan erau enormi.

— Ai văzut-o pe Faye? Ce face acolo?

— Nu ştiu, răspunse Cassie. Nimic bun.

— Arată *bine,* comentă Sean, umezindu-şi rapid buzele. Arată grozav!

Cassie îi aruncă o privire lui Sean, văzându-l cu adevărat pentru prima oară după mult timp. De când dansase cu el la bal, poate. Era atât de uşor să-l treci pe Sean cu vederea; în mulţime, se pierdea perfect. Dar aici, numai cu el şi Suzan, Cassie putea să se concentreze.

Ar trebui să-i acord mai multă atenţie, se gândi ea. Prin minte îi trecu rapid o imagine: Sean, aşa cum arăta prima dată când îl văzuse ea. Ochi strălucitori, curea strălucitoare gravată cu numele lui. Stând lângă dulapul lui plin de afişe cu aparate Soloflex, rânjind la ea. Ceva din acea imagine o tulbură profund, dar nu-şi dădu seama ce anume.

Ultimii elevi de la clasele de juniori şi seniori soseau în sală. Cassie îi văzu pe fraţii Henderson şi pe Deborah stând jos, de la cursul de istorie. De la literatură britanică erau Diana, Melanie şi Laurel, la fel şi Sally Waltman, însoţită de Portia cu bine-cunoscutul ei păr de culoarea paiului. Îl văzu pe Adam de la cursul de chimie, dar nu-l zări pe Nick.

— Se pare că Faye face câteva activităţi suplimentare, se-auzi murmurul unei voci din spatele lui, iar Cassie se întoarse recunoscătoare. Nick clătină din cap spre tipul care ocupa locul de-acolo, iar tipul se ridică şi plecă. Cassie de-abia-i remarcase existenţa, era o figură atât de comună! Copiii de pe strada Crowhaven spuneau ce doreau, iar străinii făceau ce li se cerea. Întotdeauna. Aşa funcţionau lucrurile.

Nick se aşeză pe locul liber şi scoase un pachet de ţigări. Îl deschise şi scoase una. Apoi o observă pe Cassie.

Cassie se holba la el, cu sprâncenele ridicate, cea mai tare expresie pe care o luase de la Diana. Dezaprobarea radia de pe chipul ei ca nişte valuri de căldură.

— Ah! făcu Nick.

Se uită la ţigări, apoi din nou la Cassie. Băgă la loc în pachet ţigara pe care tocmai o scosese şi apoi vârî pachetul în buzunar.

— Prost obicei, zise el.

— Probă de microfon, unu, doi, trei…

Era vocea lui Faye, la microfon. Cassie se întoarse rapid.

— E deschis, zise Faye, cu un zâmbet pe care Cassie nu l-ar fi putut descrie decât ca fiind pisicos. Faye părăsi pupitrul, iar bărbatul înalt care se afla şi el pe scenă îi luă locul. Reglă pupitrul, cu ochii la elevii care stăteau jos, în sală.

— Bună dimineaţa, iar vocea lui trimise valuri de întuneric care o izbiră pe Cassie.

Fiecare muşchi al corpului ei se crispă, în defensivă, gata să asculte de un instinct adânc îngropat de a lupta sau de a fugi. Doar vocea lui, se gândi Cassie uluită, cum poate o singură voce

să facă asta?

— După cum unii dintre voi deja ştiu, eu sunt domnul Brunswick, noul vostru director.

7

Urmară aplauze difuze care deveniră rapid ezitante Şi se stinseră. Atmosfera din sală era deja nesigură, agitată. Obişnuitele şoapte şi foieli se stinseră precum flăcările lumânărilor, până când încăperea uriaşă deveni perfect nemişcată. Toţi ochii erau îndreptaţi spre scenă.

Bărbatul arăta bine, se gândi Cassie, luptându-se cu impulsul din mintea sa, care-i spunea să fugă, să fugă. De ce reacţiona ea aşa de violent când apărea el? Era aceeaşi reacţie ca cea din noaptea iniţierii, când Adam adusese craniul de cristal. Cassie aruncase o privire spre el şi simţise fiori de oroare pe şira spinării – pentru ea, craniul avea un halo de întuneric. De-abia târziu îşi dăduse seama că nu toţi membrii sabatului vedeau ceea ce vedea ea.

Cassie se uita acum împrejurul ei şi putea spune după chipurile celorlalţi elevi că ei nu puteau simţi întunericul pe care-l emana noul lor director. Pentru ea, el arunca o umbră în întreaga sală. Pentru ei, directorul părea pur şi simplu puternic, impresionant.

— Am înţeles că, recent, la liceul din New Salem au existat nişte tulburări, spunea el, plimbându-şi ochii încet peste rândurile de elevi, iar Cassie avu ciudata impresie că el memora chipul fiecăruia dintre ei. Dar veţi fi fericiţi să aflaţi că acum s-a terminat totul. Nefericitele… întâmplări care au afectat această şcoală sunt acum în urma noastră. A venit timpul pentru un nou început.

„Tulburări” însemnau doi elevi şi un director morţi, se gândi Cassie. Din moment ce *tu* i-ai ucis pe toţi trei, presupun că tu eşti cel care hotărăşte când se termina totul. În acelaşi timp, Cassie se întrebă cum anume exact reuşise el să ucidă din mormânt. O făcuse energia întunecată? se întrebă ea. Voia să le pună în şoaptă această întrebare lui Nick şi Suzan – sau lui Sean, adăugă în gând, în grabă, cu vinovăţie – dar îi era greu să-şi întoarcă ochii de la omul de pe scenă.

— Mi s-a raportat că atitudinea fostei administraţii faţă de indisciplină era cam… indulgentă. O politică… să o numim

permisivă care, fără îndoială, se voia benignă.

Directorul privi spre profesorii înşiraţi de-a lungul peretelui sălii, de parcă voia să-i intimideze sugerându-le că el ştia că ei ar fi putut să folosească alte cuvinte ca sa descrie această politică, dar că nu era momentul ca să se vorbească urât despre morţi.

Anumite activităţi au fost permise, continuă el, deşi erau nu doar în detrimentul elevilor pe care i-au alertat, dar şi nocive pentru spiritul educaţiei formale. Anumitor grupuri le-au fost acordate privilegii.

Despre ce vorbea acolo? se gândi Cassie. Parc-ar fi politician. O mulţime de cuvinte la modă, lipsite de înţeles. Dar ceva din interiorul ei se prăbuşea în disperare.

— Ei bine, acum politica s-a schimbat şi cred că, în cele din urmă, cei mai mulţi dintre voi vor fi mulţumiţi de această schimbare. La cârmă se află acum o altă mână.

Directorul ridică mâna zâmbind vag, cu modestie.

Apoi, începu din nou să vorbească. Cassie nu-şi mai aminti exact ce spusese el după aceea, dar îşi aminti vocea lui, gravă, autoritară. Comandând. Discursul lui era presărat cu clişee: „dragoste adâncă", „disciplină de modă veche", „pedepse pe măsura greşelilor". Cassie simţea reacţia publicului: sumbră, sumbră. Ceva se prelingea în mulţime şi creştea. O înspăimânta chiar mai mult decât John cel Negru. Parcă el era cel care hrănea şi cultiva un soi de putere oribilă în interiorul elevilor. Ar fi trebuit să-l urască toţi, dar de fapt erau fascinaţi.

Regulamentul. Regulamentul trebuia respectat. Elevii care nu respectau regulamentul aveau să fie *trimişi la oficiu...*

— Cred că a sosit timpul pentru broşură, adăugă Jack Brunswick încet către cei de lângă el, iar Faye şi alte câteva fete coborâră de pe scenă şi începură să împartă nişte hârtii.

Cassie se uita la director, în timp ce acesta privea în sală, stând relaxat, impunându-le fără efort să fie atenţi chiar şi atunci când nu le vorbea. Da, arăta bine, se gândi ea. Aducea puţin cu un Sherlock Holmes tânăr, ochi adânci, nas acvilin, gură fermă. Până şi felul în care vorbea trăda urme de accent englezesc. Cultivat, cugeta Cassie. Cultivat şi cu o deosebită putere de convingere.

Mai degrabă un vânător de vrăjitoare şi decât un vrăjitor.

Faye ajunse la rândul pe care se afla Cassie şi-i întinse un

teanc de broşuri. Cassie şopti:

— Faye...

Şi fu răsplătită de Faye cu o strălucire a ochilor ei aurii, după care aceasta se îndepărtă. Tulburată, Cassie luă o broşură, iar restul teancului i-l pasă lui Suzan. Erau trei pagini acoperite cu un scris mărunt.

Acţiuni interzise – Tipul A; Acţiuni interzise – Tipul B; Acţiuni interzise – Tipul C.

Era o listă de reguli. Dar atât de multe reguli, rând după rând, după rând. Cassie citea câte-o frază ici şi acolo.

Purtarea de haine care încalcă seriozitatea şi demnitatea, scopul educaţiei formale... prezenţa la vestiar sau pe coridor în alt moment decât al pauzelor dintre orele de curs... folosirea pistoalelor de apă... dezordinea... alergatul pe coridor... guma de mestecat... neascultarea cerinţelor profesorilor sau supraveghetorilor...

Supraveghetori? se gândi Cassie. Dar noi nu avem supraveghetori. Ochii îi alunecară mai departe.

Manifestarea afecţiunii în public... nereciclarea tăvilor de plastic de la prânz... urcarea picioarelor pe scaune sau pe spătarele acestora...

— Nu vorbeşte serios, nu? şopti Suzan.

Dinspre Nick se auzi un fluierat uşor.

— Veţi avea timp în clasă să parcurgeţi aceste reguli şi să vă deveniă cât se poate de familiare, zise noul director.

Cassie văzu cu coada ochiului cum capetele celor aflaţi pe rândul ei se ridicară. Foşnetul hârtiilor încetă.

— În clipa asta, continuă directorul, aş avea nevoie de câţiva voluntari care să fie supraveghetori pe coridoare. Este o poziţie care presupune o responsabilitate foarte mare, aşa că vă rog să vă gândiţi cu mare atenţie înainte de a ridica mâna.

Mâinile se ridicară în toată sala. Elevii de la liceul din New Salem nu se oferiseră niciodată atât de repede voluntari pentru nimic altceva. Cassie o văzu pe Portia, rigidă şi frenetică precum un câine de vânătoare, ridicând mâna. Pe scaunul de lângă ea, Sally se agita nebuneşte, ca un elev de clasa a treia care arde să fie nominalizat de învăţătoare. Toată sala arăta ca un uriaş salut nazist.

Ochii lui John cel Negru se mişcau dintr-o parte-ntr-alta

cercetându-i, examinându-i pe fiecare dintre ei.

Apoi, Cassie îşi dădu seama că şi Sean ridicase mâna.

— Sean, şuieră ea. În sală era atât de linişte, încât ea nu îndrăzni să vorbească tare. Suzan îi aruncă o privire lui Sean, apoi îşi abătu ochii de la el. Nick n-avea cum să-l vadă.

— Sean! zise ea.

Dar el nu părea s-o audă. Ochii lui strălucitori priveau fix pe scenă. Chipul lui era plin de nerăbdare, tensionat.

Pe Cassie o mâncau palmele de disperare. Trecu de Suzan ca să-l înhaţe de braţ şi, cu toată puterea pe care reuşi ea să şi-o adune, se gândi: *Sean!*

Simţi că răzbate din ea o căldură puternică, exact la fel cum simţise când îl înfruntase pe câinele de la tarlaua de dovleci. O explozie de putere pură. Sean întoarse repezit capul spre ea, cu o expresie plină de uimire.

— *Lasă mâna jos*! îi şopti ea, simţind că tremură şi că e epuizată.

Sean se uită la propria mână de parcă n-o mai văzu se niciodată în viaţa lui, o lăsă rapid în jos. Se prinse puternic de scaunul în care stătea, cu privirea încă întoarsă către Cassie.

Acum, Suzan era cea care dădea înapoi, înţelese Cassie. Atât fata cu păr blond-rozaliu, cât şi Sean păreau speriaţi. Cassie privi spre scenă şi văzu că noul director se uita chiar la ea, cu buzele curbate într-un zâmbet vag.

Grozav! *Tipului* îi plăcea chestia asta – proprii mei prieteni se tem de mine.

John cel Negru continuă să se uite fix la ea preţ de câteva momente, după care se întoarse spre ceilalţi din sală, cu acelaşi zâmbet vag.

— Foarte bine. Cei care-aţi fost aleşi, vă rog să rămâneţi după această întâlnire, ca să vă spun mai multe despre noile voastre îndatoriri. Restul puteţi pleca. Bună dimineaţa.

Lui Cassie i se zbârli părul pe ceafă.

— Aleşi? şopti ea, privind în jurul ei.

Dar nu avusese loc nicio selecţie. Însă unii dintre elevii care ridicaseră mâinile se îndreptau deja către scenă, în linişte şi ordine. Portia şi Sally erau printre ei.

Nu înţelegi? Acum vezi cât de ciudat este? se gândi Cassie, întorcându-se ca să se uite la domnul Humphries, care se afla pe hol. Dar domnul Humphries nu părea să găsească nimic neobişnuit în acest fapt. Arăta calm şi părea să-i facă plăcere, în

timp ce elevii lui ieşeau. Tranchilizat, se gândi Cassie tremurând. Hipnotizat.

John cel Negru încă se afla la pupitru. Ea îi simţea ochii în ceafa ei, în timp ce ieşea din sală.

Cassie se retrase în timp ce colegii ieşeau pe hol, rărindu-şi paşii, ca să meargă în rând cu Nick, Suzan şi Sean. Suzan şi Sean o priviră ciudat, dar Nick o cuprinse cu braţul de umeri.

— E limpede, zise el încet.

Cassie se simţi mai bine, până când observă că el nu avea broşura.

— Am lăsat-o pe scaun, zise Nick, iar Cassie tresări.

— Asta e neglijenţă, comentă ea. Iar neglijenţa este o indisciplină de tipul A. Nick, trebuie să fim atenţi – vrea să pună mâna pe noi.

— Nu mai spune! zise Adam, alăturându-li-se. Ochii lui albaştri-cenuşii sclipiră când văzu că Nick o ţinea de umeri pe Cassie, dar expresia nu i se schimbă: Ai citit interdicţiile de tipul C?

Cassie nu le citise. Dădu la ultima pagină a broşurii şi privi.

— Patinele, patinele cu rotile, bicicletele… radiourile la şcoală… fumatul sau alte produse asemănătoare… se presupune că sunt mai grave decât indisciplina de tip B, care include drogurile şi bătăile?

— Par să fie foarte limpede direcţionate, zise Adam sumbru.

Apoi, Cassie înţelese. Îşi aduse aminte de prima ei zi de şcoală la liceul din New Salem, când aproape că fusese călcată-n picioare de fraţii Henderson – numai că la vremea aceea ea nu ştia că ei erau fraţii Henderson. Văzuse doar doi tipi nebuni, cu tricouri heavy-metal şi păr blond, dezordonat, mergând pe role pe holuri şi ascultând muzică la walkman-uri.

Îşi înghiţi nodul din gât.

— Regulile sunt pentru *noi,* şopti ea.

Privirea i se intersectă cu a lui Adam, care clătina din cap afirmativ.

— Fumatul, zise Cassie. Îl strânse pe Nick de braţ, întorcându-se spre el să-l privească în ochi: Nick, te rog, trebuie să fii atent. Vrea să pună mâna pe noi, dar încă nu suntem pregătiţi să-l înfruntăm… Nick!

Cassie avea un presentiment groaznic în legătură cu acest

lucru. Nick ura autoritatea, lua orice reguli drept provocări. În acel moment, ea nu văzu nicio tresărire pe chipul lui.

— Nick!

Pentru indisciplina de tipul C, pedeapsa este trimiterea la oficiu, zise Adam. *Încearcă* să pună mâna pe noi, Nick. Îşi joacă propriul joc.

— Nick, vreau să-mi promiţi că vei face tot posibilul să nu dai de necaz, spuse Cassie. Te rog, Nick. Trebuie să-mi promiţi.

Nick îşi lăsă încet ochii în jos spre ea. Cassie îl strânse şi mai tare de braţ, susţinându-i privirea intensă. Te rog, se gândi ea. Pentru mine, te rog.

Nick se încruntă şi-şi abătu privirea.

— OK, zise, clătinând uşor din cap, cu ochii pe tavan. OK, o să încerc… să nu fiu prins.

Cassie se relaxă.

— Mulţumesc, şopti ea chiar în clipa în care Diana, Melanie şi Laurel apărură în faţa lor, cu chipurile palide.

Aţi auzit porcăriile-alea pe care le-a spus la început că fosta administraţie a tolerat anumite activităţi? întrebă Melanie. Despre *noi* vorbea. Despre Club şi privilegiile sale. A zis că toate astea se vor schimba de-acum.

Cassie vorbi încet:

— Le spunea celorlalţi că de-acum noi nu mai avem putere. Iar el e atât de bun, încât o să le acorde lor permisiunea să…

Vocea i se stinse. Ea şi ceilalţi membri ai Clubului se uitară unii la ceilalţi, tăcuţi.

— Luaţi-vă armele. Sună de parcă s-a deschis sezonul la vrăjitoare, zise Nick în cele din urmă şi o cuprinse din nou pe Cassie de umeri.

— Haideţi să plecăm de-aici, spuse Suzan.

— Nu putem, spuse Laurel. Părăsirea şcolii fără a avea permisiunea este o abatere disciplinară.

— *Totul este* o abatere disciplinară.

— Unde sunt Chris şi Doug? întrebă deodată Cassie. Şi Deborah?

Se uitară cu toţii împrejurul lor. În afară de Nick, fraţii Henderson şi motociclista erau cei mai expuşi riscului de a avea necazuri.

— Au istoria prima oră, cred că cei din clasa lor au plecat deja,

zise Sean spontan. Cred că ei sunt încă în sală.

— Haideţi! zise Adam scurt.

Chris şi Doug tocmai ieşiseră din sală. Erau în mijlocul unui grup de elevi străini şi erau gata să se ia la bătaie.

— ... nu mai merge aşa! spunea unul dintre elevii străini, triumfător.

— O, da? ţipă Chris la el.

— Da! S-a terminat cu tine, frate! O să fii trimis la *oficiu.*

— N-o să dureze mult până va pune mâna pe ei, şopti Nick la urechea lui Cassie.

— Voi veţi fi trimişi cu toţii la oficiu, strigă Adam. Împingându-i pe străini ca să ajungă la Chris şi Doug. Apoi în faţa lor, le ridică în ochi broşura, ca pe un talisman magic: Bătaia e o indisciplină de tip B. O să fiţi *cu toţii* pedepsiţi pentru asta.

Urmă un moment de derută, apoi străinii se retraseră uitându-se unii la alţii.

— Ne vedem mai târziu, hotărâră ei în cele din urmă şi se întoarseră, îndepărtându-se pe hol. Doug încercă să se ţină după ei.

— Oricând, oriunde, strigă el, în timp ce Nick îl prinse şi-l ţinu pe loc. Scuteşte-mă! mârâi el la Nick.

— Încă nu ne putem permite o confruntare, îi zise Diana. Ai făcut foarte bine, adăugă ea spre Adam.

— De data asta, a mers, spuse Adam. Dacă nu mă înşel în legătură cu ce face, în cele din urmă ei vor crede că regulile sunt în principal împotriva *noastră.* Poate că ei nu vor avea necazuri dacă se vor bate, dar noi vom avea.

Spre marea uşurare a lui Cassie, în acel moment Deborah apăru de după colţ.

— Unde-ai fost, Deb?

Să văd cum îşi primesc instrucţiunile supraveghetorii de pe coridoare. Li se dau insigne la fel ca celor din SS.

— Chiar *sunt* precum naziştii, zise Cassie.

— Tipul acesta organizează o vânătoare de vrăjitoare, spuse Adam.

— Mă întreb dacă a mai făcut asta şi înainte, adăugă Suzan.

Cassie începu să vorbească:

— Ce vrei să spui…?

Dar se opri în mijlocul propoziţiei şi se holbă la Suzan. Aceasta din urmă, care arăta atât de… frivolă, superficială, care chiar şi-acum cotrobăia în geantă după pudra compactă, se dovedea din nou că nu era aşa.

— Iar Faye lucrează pentru el… spunea Diana, când Cassie o întrerupse.

— Nu, staţi un pic, ascultaţi-mă! Aţi auzit ce a spus Suzan adineauri? Nu înţelegeţi? *Mă întreb dacă a mai făcut asta şi înainte.* Ştiţi ceva? Pariez c-a mai făcut-o.

— În 1692, spuse Adam fără grabă. În Salem. Cum am putut să fim atât de proşti?

— Poftim? făcu Chris.

— Cred că vor să spună că John cel Negru a organizat vânătoarea de vrăjitoare din Salem, îi explică Diana. Dar…

— Poate că n-a organizat-o el, dar a contribuit la ea, a ajutat, spuse Cassie. S-a asigurat că n-o să se stingă repede, a alimentat isteria. La fel cum o face şi astăzi.

— Dar *de ce?* întrebă Laurel.

Se făcu linişte, apoi Adam îşi ridică privirea, descruntându-se. Vocea îi era sumbră.

— Ca să determine sabatul să plece. Ca să-l urmeze *pe el.* Cei din sabat n-au mai suportat atmosfera, aşa că l-au urmat în New Salem, cu toate instrumentele lor, inclusiv cu Instrumentele Supreme.

— Mi-ai spus că el a fost liderul sabatului originar, spuse Cassie. Dar mă întreb dacă el a fost lider şi înainte ca sabatul să se mute în New Salem… sau numai după aceea.

Chipurile tuturor celor din Cerc erau foarte grave.

— Cred că şi acum încearcă să facă acelaşi lucru, zise Adam. Dacă-i întoarce pe toţi împotriva noastră, nu avem unde să plecăm în altă parte… ci doar cu el. El este singurul care ne

poate apăra.

— Poate să plece la dracu'! spuse Deborah, de parcă asta trebuia să fie evident.

— Da, ei bine, sunt sigur că nu crede că o să ne ducem la el în genunchi chiar acum, murmură Nick. Dar lucrurile vor arăta puţin altfel în câteva săptămâni.

— Cred c-ar fi mai bine să avem o discuţie cu Faye, spuse Diana.

Rămaseră s-o aştepte pe Faye la intrarea din spate a sălii pe unde Deborah se gândi că era cel mai probabil să iasă. Când apăru, avea clipboard-ul în braţe.

— În sfârşit, singură, zise Nick, şi o încercuiră toţi unsprezece, obligând-o să se oprească.

Uitându-se chiar atunci la chipurile celor din Cerc, Cassie îşi aduse aminte de felul în care Faye, Deborah şi Suzan arătau când o prinseseră pe ea spionându-i în faţa şcolii. Frumoase, concentrate, fatale. Primejdioase.

Faye se uită înjur, la ei, şi-şi smuci capul spre spate. Nu prea reuşi să facă impresie, având în vedere că avea părul strâns în coc, în creştet.

— Daţi-vă la o parte din calea mea. Am de luciu spuse ea.

— Lucrezi pentru el? o întrebă Adam direct.

Diana îi puse lui Adam o mână pe braţ şi zise:

— Faye, ştim că acum nu poţi să vorbeşti cu noi. Dar diseară vom ţine o ceremonie, pentru că e noaptea zeiţei Hecate…

— Şi aniversarea noastră, spuse Chris, ofensat.

— … şi am vrea să vii şi tu.

— Voi… o să ţineţi o ceremonie? întrebă Faye, arătând mai puţin a domnişoara tipului bogat, de vinerea şi mai mult ca sine însăşi, pantera neagră. Nu puteţi face asta. Eu sunt conducătoarea sabatului.

— Cum poţi tu să fii conducătoarea sabatului, când tu nu eşti niciodată cu sabatul? O să ţinem ceremonia asta diseară, Faye, la răscrucea dintre străzile Crosshaven şi Marsh. Cu tine sau fără tine. Dacă participi eşti bine-venită să o conduci.

Faye căută sprijin la Deborah şi Suzan, vechile ei ajutoare. Dar chipul mic al motociclistei era puternic încruntat, iar ochii albastru de China ai lui Suzan erau goi. Din partea aceasta nu venea niciun ajutor.

— Trădătorilor! zise Faye dispreţuitoare. Gura ei frumoasă, îmbufnată, se crispă dar zise: Voi fi acolo… să *conduc* ceremonia. Acum, ar fi mai bine să plecaţi de-aici, până nu dă un supraveghetor de voi.

Se întoarse şi se îndepărtă ţanţoşă.

Reuşiră cu toţii să încheie acea zi fără probleme majore deşi Suzan primi totuşi o pedeapsă pentru că nu-şi aruncase ambalajul de prăjitură. Nu că l-ar fi lăsat pe masă sau ceva de genul ăsta, ci pentru că nu-l aruncase imediat cum mâncase prăjitura. Era o indisciplină de tip A.

În acea seară, sărbătoriră aniversarea fraţilor Henderson în linişte, la Adam acasă. Chris şi Doug fură extrem de dezamăgiţi. Ei ar fi vrut o petrecere pe plajă şi să facă baie dezbrăcaţi în pielea goală.

— Şi cu tot soiul de asemenea nebunii, zise Chris.

Adam le spuse că ori acceptau petrecerea ca atare, ori nimic.

Faye îşi făcu apariţia în jurul orei zece, purtând aceeaşi rochie de mătase neagră pe care o purtase şi în noaptea în care votaseră conducătorul.

— Pe vremea mea era albă, chicoti doamna Franklin, conducând-o în salonul în care era dezordine şi în care mobilierul era confortabil, doar uzat. Ehe, dar vremurile se schimbă.

Faye nici măcar nu-i răspunse.

— Am sosit, zise ea, aruncându-şi o privire de jur împrejur. Să-ncepem!

Cassie studie diadema de argint cuibărită în părul negru precum miezul de noapte al lui Faye, brăţara de argint de pe braţul ei rotund şi jartiera din piele verde, cu linii de mătase albastră ca cerul, de pe coapsa ei. Se întrebă oare cum arătau cele adevărate, cele folosite de sabatul originar.

Fără să-şi spună prea multe, cele şapte fete o porniră încet pe strada Crowhaven. Diana şi Faye erau în frunte iar Cassie o auzi pe Diana vorbind cu voce joasă. Fata blondă ducea o geantă albă în care avea lucrurile necesare pentru a desena un cerc şi a începe ceremonia.

Ajunseră la răscruce

— Trebuie să fie un punct în care trei drumuri să se întâlnească, zise Diana, pentru a simboliza cele trei stadii ale femeii: fecioara, mama şi bătrâna.

Aici, strada Marsh se întâlnea cu strada Crowhaven care mergea de la nord la sud.

— Trebuie să stăm chiar *în* drum? zise Suzan. Dacă vine o maşină?

— Ne dăm repede la o parte, spuse Laurel.

— Cred că suntem în siguranţă, comentă Diana. Nu trec multe maşini la ora asta târzie. Haideţi, fetelor, că e frig.

— Este ceremonia mea, îi aminti Faye, luând cuţitul cu mâner negru, specific ritualului.

— N-am spus niciodată că n-ar fi, îi răspunse liniştită Diana.

Se dădu înapoi şi se uită la Faye cum trasează cercul. Cassie simţi că-i iau foc obrajii, în timp ce stătea în spatele Dianei, privind-o pe Faye făcând ceea ce dintotdeauna făcuse Diana, şi ceea ce Diana ar fi făcut în continuare… dacă nu ar fi fost vina lui Cassie. Ar fi vrut să-i şoptească ceva Dianei, în schimb îşi făcu o promisiune în propriul ei suflet.

Într-un fel sau altul, voi îndrepta lucrurile. Faye nu va fi conducătoare pentru totdeauna. Indiferent ce va trebui să fac, mă voi ocupa de asta, se gândi ea. Adăugă, aproape absentă, că jura pe Pământ, Apă, Foc şi Aer.

8

Faye trasă un cerc pe drum, cu vârful cuţitului cu mâner negru. Apoi merse de jur împrejurul cercului şi stropi pe jos cu apa dintr-o ceaşcă, apoi plimbă de-a lungul lui un băţ de tămâie şi apoi o lumânare aprinsă. Simbolizând elementele pe care Cassie le numise: Pământ, Apă, Foc şi Aer. Mirosul dulceag usturător de tămâie o ameţi pe Cassie, în aerul rece al nopţii.

— În regulă, haideţi în cerc, le zise Faye.

Păşiră toate în cerc printr-o gaură care se afla spre nord-est şi se aşezară de jurul împrejurul lui. Era ciudat să vezi doar chipuri de fete în jurul cercului, se gândi Cassie.

— Vrei să le explici tu sau s-o fac eu? o întrebă Diana pe Faye, cu mâna pe geanta albă, în care avea cele trebuincioase.

— Oh, poţi să le *explici* tu, zise Faye cu indiferenţă.

— Bine. Luăm fiecare câte o lumânare – înţelegeţi? – şi o aprindem, după care o punem în mijlocul cercului. Şi spunem câte un cuvânt, numind câte o calitate a femeii. Nu stadiile, da? Cum ar fi fecioară, mamă, bătrână… Ci o calitate. Ăăă…

— O virtute, îi sări Melanie în ajutor.

— Exact. O virtute. Ceva ce au femeile. Apoi, după ce terminăm toate, arătăm lumânările elementelor şi le cerem binecuvântarea. Este afirmarea a ceva ce avem noi, fetele; o celebrare.

— Mi se pare minunat! şopti Cassie.

— Bun. Să trecem la fapte. Cine vrea roşu? Sau nu e nevoie să mai întreb?

— Diana scoase din geantă o lumânare roşie. Vag, Cassie simţi mirosul cald şi aromat de scorţişoară.

— Eu. Eu vreau roşu, spuse Faye.

Aceasta răsuci lumânarea în palme, examinând ceara netedă. O ridică şi-i puse palma căuş iute, în jurul fitilului. Cassie văzu flacăra ţâşnind, strălucind între degetele lui Faye care arătau ca nişte scoici roz, făcând ca unghiile-i lungi şi roşii să pară nişte nestemate.

Diana aruncă băţul de chibrit pe care-l ţinuse întins spre Faye.

— Pasiune, spuse Faye cu glas răguşit, zâmbind – era vechiul

ei zâmbet schiţat fără grabă – către cele din grup, în timp ce picură ceară topită pe drum şi lipi lumânarea de ea, jos.

— Asta este o virtute? întrebă Melanie, sceptică.

Faye ridică din sprânceană.

— Este o calitate a femeii. Este cea pe care vreau eu să o sărbătoresc.

— Treaba ei! zise Laurel. Pasiunea mi se pare OK.

Lumânarea roşie ardea precum o stea.

— Următoarea este portocalie, spuse Diana. Cine o vrea?

— Eu, răspunse Suzan.

Nuanţa lumânării portocalii se apropia de arămiul părului lui Suzan. Suzan o adulmecă.

— Piersici, zise ea, iar Cassie simţi izul dulceag, voluptuos, de-acolo, de unde stătea. Bun, continuă Suzan. Frumuseţe.

Aprinse cu un băţ de chibrit lumânarea, în felul în care stabiliseră.

— Frumuseţea… *în mod hotărât* nu este…

— Ei bine, nu este o virtute, dar este ceva caracteristic femeilor, argumentă Cassie.

Melanie îşi dădu ochii peste cap. Suzan îşi lipi propria lumânare în ceara pe care o lăsase să picure pe drum, lângă cea roşie.

— Hei, eu sunt următoarea. Ştiu ce trebuie să fac, spuse Deborah. Se repezi la geanta albă şi căută în ea, scoţând o lumânare galbenă. Chibriturile, zise ea autoritar către Suzan, care i le puse în palma întinsă. Deborah aprinse lumânarea galbenă.

— Curaj, spuse ea, clar şi distinct, aplecând lumânarea astfel încât şuvoiul transparent de ceară galbenă să cadă pe drum.

Cassie simţi mirosul pătrunzător de lămâie şi se gândi că mirosea ca Deborah, precum curajul. Flacăra lumânării galbene strălucea lângă părul negru al lui Deborah şi făcea să lucească nebuneşte jacheta de piele împreună cu celelalte două lumânări.

— OK, verde, zise Diana, luând înapoi geanta.

— Eu, spuse Melanie, şi luă lumânarea verde-închis.

Stătea chiar lângă Cassie, iar aceasta din urmă se plecă să miroasă ceara, când Melanie aprinse lumânarea. Mirosea a esenţa unui lemn: pin, stabili Cassie. Ca pomul de Crăciun.

— Înţelepciune, spuse Melanie, cu ochii ei cenuşii şi reci, în

timp ce aprindea fitilul.

Ea inspiră aroma un moment, apoi puse lumânarea verde pe drum. Cele patru lumânări arzând formau un semicerc.

— Acum, cea albastră, spuse Diana.

Cassie tresări, cu nervozitate, agitată. Albastru era culoarea ei preferată şi ar fi vrut-o, dar nu era chiar sigură că trebuia să spună. Totuşi, Diana şi Laurel nu spuseră nimic, şi-şi aminti că lui Laurel îi plăcea ametistul şi că deseori purta liliachiu. Cassie îşi drese glasul.

— O iau eu, spuse ea şi întinse mâna să ia lumânarea de un albastru-deschis, pe care Diana i-o oferea.

Îi făcu mare plăcere s-o ia ea, să reprezinte ea albastru în curcubeul sabatului dar nu se gândise la ce să spună. Cu ce semăna albastrul? Se întrebă pe sine însăşi adulmecând lumânarea, ca să câştige timp. Ce vin un au fetele şi pe care aş vrea eu s-o sărbătoresc?

Nu putea identifica izul, care era dulce, dar fin.

— Este arborele de ceară, îi zise Melanie, în timp ce Cassie continua să adulmece. Un miros al istoriei. Coloniştii obişnuiau să facă lumânări din arborele de ceară.

— Oh!

Poate de-asta i se părea un miros atât de familiar. Poate că bunica ei folosise lumânări făcute din arborele de ceară – bunica ei făcuse o mulţime de lucruri de modă veche. Acum, Cassie ştia ce virtute voia să celebreze.

— Inspiraţie, zise ea. Asta înseamnă imaginaţie… sau probabil întruchiparea unei idei, înţelegeţi? Când bunica m-a ajutat să-mi fac costumul de muză de Halloween mi-a spus ce făceau muzele. Ele le dădeau oamenilor inspiraţia, abilitatea de a se gândi la lucruri noi, de a avea idei strălucitoare. Iar muzele erau femei.

Cassie nu intenţionase să ţină un discurs, aşa că-şi lăsă privirea în jos, încurcată. N-am chibrit, îşi spuse ea, după care se simţi inspirată. Să-şi pună mâna căuş în jurul lumânării, aşa cum făcuse Faye, să se concentreze intens, se gândească la foc, un foc strălucitor şi sprinten – apoi îşi *suprasolicită* mintea, la fel cum făcuse când cu dobermanul şi cu Sean. Simţi puterea ieşind din ea, ca o explozie de căldură, şi se concentră la fitil: deodată, flacăra apăru, atât de mare, încât fu nevoită să-şi retragă mâna, ca să nu se ardă.

— O idee… exact ca asta, zise Cassie aproape tremurând, apoi picură ceară pe drum, ca să lipească lumânarea jos.

Celelalte fete se uitau la ea cu ochii mari, cu excepţia lui Faye ai cărei ochi erau mijiţi, cu pleoapele pe jumătate lăsate.

Deborah făcu o grimasă.

— Presupun că avem mai mult de-o persoană care mânuieşte focul, spuse ea.

Faye părea chiar şi mai puţin amuzată.

— Ah… liliachiu, zise Diana, tresărind şi luând lumânarea de lavandă din geantă.

— Asta e a mea. Cum ai *făcut* asta, Cassie? Bun. Continuăm ceremonia. Doar că voiam să ştiu cum ai făcut, spuse Laurel. Se uită la lumânarea ei: Nu ştiu ce să spun într-un singur cuvânt, continuă ea. Aş vrea… conştientizarea a ceea ce e împrejur – ceva de genul acesta, *conectivitate* între toate lucrurile. Suntem parte a Pământului şi ar trebui să avem grijă de toate celelalte lucruri care trăiesc aici cu noi.

— Ce-ai zice de *compasiune*? zise Melanie încet. Asta ar însemna ce spui tu, cred.

— E bine: compasiune.

Laurel aprinse lumânarea liliachie.

— A ce miroase? şopti Suzan, în timp ce Laurel lipea lumânarea jos, în drum, între cea albastră a lui Cassie în cea roşie a lui Faye, completând cercul curcubeului.

— E dulce şi floral. Cred că ar putea să fie hiacint şopti Laurel drept răspuns.

— Staţi un pic! spuse Cassie. Dacă locul lumânării e acolo, cum rămâne cu Diana? Tu nu ai o lumânare Diana?

În locul Dianei ar fi fost geloasă, ar fi vrut ca şi fetei blonde să-i vină rândul.

— Da, lumânarea albă vine la mijloc, şi am mai rămas doar eu, doar eu pot s-o aşez acolo.

Şi e perfect, se gândi Cassie, uitându-se la Diana cum scoate lumânarea albă, cu parfum de vanilie, şi o ridică. Diana reprezenta albul, tot aşa cum Faye reprezenta roşul.

Arăta precum virtutea numită de Diana:

— Puritate, spuse ea, simplu, aprinzând lumânarea cu chibritul şi ducându-se spre mijlocul cercului ca s-o pună acolo.

Oricine altcineva ar fi fost ridicol să rostească acest cuvânt,

dar Diana, stând acolo, părea întruchiparea purităţii, cu chipul ei frumos, luminat de lumânări, cu părul ei drept şi mătăsos, de culoarea aceea imposibilă, căzut pe spate. Expresia ei era gravă, fără să-şi dea seama. Când Diana spusese puritate, ea întruchipa *puritatea*, şi nici chiar Faye nu îndrăznea să chicotească.

Cercul de lumânări era drăguţ; şapte limbi de foc pâlpâind şi dansând în noapte; şapte miresme amestecate într-un singur parfum delicios. Adierile vântului păreau să-i ducă lui Cassie în nări mireasma de scorţişoară, apoi un iz de pin, apoi mirosul acru al lămâii.

— Pasiune, frumuseţe, curaj, înţelepciune, inspiraţie, compasiune şi puritate, punctă Laurel, arătând spre fiecare lumânare când rostea ce reprezenta fiecare.

— Fie să le avem toate… spuse Diana, dându-i un cot lui Faye.

— Fie să le avem toate, pe toate, rosti Faye. Pământ, Apă, Foc, Aer, mărturie. Nu că nu le-am avea deja, adăugă ea, privind cercul de lumini, cu un zâmbet de satisfacţie.

Ochii lui Laurel luceau privind-o pe Cassie pe deasupra flăcărilor, iar Cassie îi răspunse la fel, cu o privire scânteietoare.

— Ei bine, oricum, le avem pe toate, dacă ne numărăm şi *noi* toate, spuse Deborah şi zâmbi. Diana avea zâmbetul ei blând. Pentru un moment, toate fetele îşi zâmbiră una celeilalte, pe deasupra lumânărilor, iar Cassie se simţi de parcă erau toate o parte din ceva mai mare. Fiecare dintre ele contribuia la ceva important, iar împreună erau mai mult decât o sumă a părţilor.

— Acum se presupune că trebuie să le lăsăm să ardă toată noaptea, spuse Melanie, arătând din cap către lumânări.

— Ce facem dacă cineva trece peste ele? întrebă Suzan, practică.

— Ei bine, cred că dacă noi nu vedem asta, nu are importanţă, îi răspunse Diana. Staţi un pic, totuşi, mai e ceva ce vreau să facem. Nu face parte din noaptea zeiţei Hecate, dar este un alt lucru grec, Arretophoria. Înseamnă „Festivalul încrederii”.

Căută din nou în geanta albă şi zise:

— Preotesele din Atena obişnuiau să facă asta. Este momentul în care una dintre cele mai vechi membre ale grupului – adică, eu – îi dă o cutie celei mai tinere membre – ţie, Cassie. Tu trebuie să mergi să îngropi cutia undeva, fără să te uiţi în ea ca să vezi ce e. Se presupune că ar trebui să porneşti într-o călătorie

întunecată şi sumbră, dar cred că Nick are dreptate şi că e mai bine să rămâi pe undeva pe-aici. Doar te abaţi un pic de la drumul acesta şi o îngropi undeva pe-aproape.

— Şi asta-i tot? zise Cassie şi se uită la cutia pe care Diana i-o înmânase – era făcută dintr-un lemn de culoare deschisă, sculptată peste tot cu figuri complicate: albine, urşi, peşti – şi pe care dacă o mişcai, se auzea un zgomot. Pur şi simplu, o îngrop?

— Asta-i tot, zise Diana, dându-i lui Cassie ultimul obiect pe care-l mai avea în geantă – o cazma mică.

— OK.

Luând cazmaua şi cutia, Cassie ieşi din cerc şi se îndepărtă de grup, lăsând în urma ei micul dans al flăcărilor.

Nu voia să îngroape cutia aproape de drum. În primul rând, pământul era tare şi presărat cu pietriş; nu i-ar fi fost uşor să sape; ar fi putut doar să-l scurme. În al doilea rând, dacă era aproape de drum, cineva ar fi putut să observe săpătura proaspătă şi să ia cutia înainte de a fi timpul potrivit.

Cassie continuă să meargă spre est. Auzea din direcţia aceea foşnetul mării şi simţea briza uşoară, sărată. Se urcă pe nişte stânci mari şi văzu că plaja se desfăşura dinaintea ei, pustie şi oarecum ciudată. Valurile albe, ca nişte panglici, clipoceau liniştite la ţărm.

Luna galbenă, exact pe jumătate, se ridica deasupra oceanului. Luna Bocitoare, îşi aminti Cassie. Era chiar de culoarea ochilor lui Faye. De fapt, arăta ca un ochi bolnav, antic, iar Cassie avu inconfortabilul sentiment că era spionată în timp ce înfigea cazmaua în nisipul rece şi uscat şi începu să sape.

Groapa era suficient de adâncă. Nisipul pe care-l scosese cu cazmaua era acum făcut grămadă, iar Cassie spera că umezeala lui nu avea să strice cutia Dianei. În timp ce ea punea cutia de lemn în groapă, pe balamalele ei de alamă luci luna. Cutia nu era încuiată. Pentru o clipă, se simţi tentată să o deschidă.

Nu fi *prostuţă*, îşi spuse. După toate prin câte aţi trecut tu şi Diana, dacă nu poţi face acest mic gest, să îngropi o cutie fără să te uiţi în ea…

Nu va şti nimeni – o contrazise o voce din mintea ei.

Eu voi şti, îi spuse Cassie acelei voci. Asta e! Aruncă nisipul cu hotărâre peste cutie, luându-l şi cu mâinile, apoi cu cazmaua, ca s-o acopere mai repede.

În timp ce acoperea cutia, observă ceva întunecat.

E doar o umbră, se gândi ea. Acum, luna era suficient de sus ca să arunce o umbră lungă în spatele unui morman de pietre care erau mai aproape de apă decât era Cassie. Fata se uită într-acolo cu coada ochiului, în timp ce netezea nisipul peste cutia îngropată. Acum arăta altfel încât n-ai fi zis niciodată că acolo era ceva ascuns. Umbra se întindea mai aproape, dar asta numai pentru că luna continua să se înalţe pe cer…

Greşit, îşi zise Cassie. Se opri o clipă şi nu mai întinse nisipul cu mâna, ci privi umbra.

Umbra trebuia să se facă *mai scurtă* pe măsură ce luna se ridica. La fel ca atunci când e soare, se gândi ea. Pe când aceasta era clar că se apropia de ea.

Şoaptele oceanului se-auziră deodată mai tare.

Ar fi trebuit s-o ascult pe Diana. Ar fi trebuit să rămân mai aproape de grup, se gândi Cassie. Încet, ca din întâmplare, se uită peste umăr. Stâncile peste care trecuse păreau departe şi nu se zărea niciun semn legat de cercul de lumânări din spatele lor. Şi nu se-auzea niciun sunet, cu excepţia valurilor. Cassie se simţea expusă şi foarte singură.

Nu te purta de parcă ai fi speriată. Ridică-te şi pleacă, îşi spuse ea. Inima îi bubuia în piept. Când se ridică, umbra se mişcă.

Oh, *Dumnezeule*! Nu avea niciun motiv să pretindă că totul era în regulă. Umbra nici măcar nu mai era lipită de stânci. Era doar o pată neagră pe nisip, curgând precum apa, venind spre ea. Era vie.

Fugi, fugi! îi striga vocea din mintea ei. Dar picioarele n-o ascultau. Erau înţepenite, paralizate. Nu putea să fugă nicăieri.

Cassie. Tresări, ridicând capul. Se uită după persoana care-i vorbea. Dar nu era o persoană. Erau valurile.

Cassssssie.

Vreau să plec de-aici, se gândi Cassie. Dar încă nu putea să-şi mişte picioarele.

Pata neagră curgea ca smoala, clipocind, venind spre ea. Se diviză, curgând într-o parte şi-ntr-alta a ei, încercuind-o.

Cassssssie.

Umbra şoptea cu vocea lui John cel Negru. Se învârtea în jurul ei, o pată întunecoasă fără formă, precum fumul. În timp ce se

uita în jos la ea, lui Cassie i se păru că era un şarpe şi gândaci negri care se târau colcăind.

Erau în jurul ei, dar nu voiau s-o omoare. Voiau să-i pătrundă în minte.

Simţea cum încearcă acest lucru. În jurul picioarelor ei se învârtejea ca o apăsare. Singurul lucru care-i veni în minte era: mulţumesc lui Dumnezeu că nu mai am hematitul.

Ar fi trebuit să fiu ascultătoare; de ce nu am ascultat? se gândi apoi. Fetele nu-şi vor face probleme pentru ea o vreme. Şi va fi prea târziu. Ar fi vrut să ţipe, dar gâtul îi era la fel de paralizat precum picioarele. Nu putea decât să stea acolo şi să se uite la pata neagră care se învârtea în jurul picioarelor ei.

Respinge-o cu puterea minţii, îşi spuse ea, dar era mult prea înspăimântată. Nu putea să sperie şi să pună pe fugă umbra, aşa cum făcuse cu dobermanul. Nu era destul de puternică.

Te rog, ajută-mă, îşi zise.

Iar apoi, precipitat, nu se mai gândi decât la asta. Oh, vă rog, să m-ajute cineva, să vină cineva, vă rog, nu mă pot salva singură, oh, vă rog, cineva…

Ajutor…

— Cassie!

Se auzi un strigăt, nu o şoaptă, iar în spatele ei, Cassie auzi lătratul unui câine. La aceste zgomote, mintea lui Cassie se simţi invadată de siguranţă şi destindere. Se uită frenetic în jurul ei. Încă nu-şi putea mişca picioarele.

— Sunt aici! strigă ea drept răspuns.

În timp ce striga, se simţi eliberată. Pata neagră se îndepărta, îndreptându-se spre stâncă. Unindu-se cu umbra reală de-acolo.

— Cassie!

Era o voce familiară, dragă ei.

— Sunt aici! strigă din nou Cassie şi se îndreptă clătinându-se în direcţia din care venea vocea.

Imaginile liniştii, siguranţei, apropierii încă o tulburau în interior, făcând-o să înainteze. Le urmă. Când ajunse la stânci, nişte braţe puternice o prinseră şi o strânseră. Simţi căldura unui corp uman lipit de ea.

Peste umărul lui Nick dădu de ochii lui Adam.

Luna strălucea puternic pe chipul său, făcând ca ochii lui să aibă o culoare ciudată, albastru-violet, precum partea de jos a

unei flăcări. Precum cerul înaintea unei furtuni ciudate. Cassie se gândi că ar fi putut vedea argintul reflectat în pupilele lui. Raj sări lângă el, încă lătrând. Silueta ciobănescului german se agita frenetic în timp ce se-ndrepta spre Cassie. Adam îl prinse de zgardă şi-l trase înapoi.

— Eşti bine? Eşti rănită? o întrebă Nick la ureche.

— Nu, sunt bine, şopti ea.

Nici nu ştia ce spune.

— Nu trebuia să te îndepărtezi de una singură, spuse Nick supărat. Trebuia ca fetele să nu te lase să faci asta.

— E-n regulă, Nick.

Ea atârna de el cu toată puterea şi îşi îngropase chipul în umărul lui exact când Adam se întorsese şi-l reţinuse pe Raj. Apoi, ea rămase agăţată de Nick, ştiind că el simţea cum ea tremura.

— Cassie, o mângâia el cu blândeţe pe spate.

Cassie se retrase uşor. Adam plecase. Se uită la Nick în lumina lunii, la trăsăturile lui clare, frumoase, reci. Cu excepţia ochilor, care acum nu erau reci.

— Pasiunea, se gândi ea, venindu-i în minte lumânarea roşie a lui Faye. Apoi îl sărută.

Nu se sărutase cu nimeni, cu excepţia lui Adam, dar se gândi că se pricepea destul de bine. Gura lui Nick era caldă, iar asta era plăcut. Îşi dădu seama cât de uimii era el, apoi, instantaneu, avu surpriza să se simtă absorbită de ceva şi mai adânc, şi mai dulce. Simţi că el îi dădea sărutul înapoi.

Sărutul o făcea să nu se mai gândească la nimic. Sărutul ajuta, în acest caz. Suzan greşea total în privinţa lui Nick. Nick nu era o iguană. Dâre fierbinţi alergau prin venele lui Cassie, simţea furnicături în degete. Căldura o cuprinsese în întregime.

În cele din urmă, se desprinseră. Cassie îşi ridică privirea spre el, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Îmi pare rău, spuse şovăind. Mi-a fost frică.

— Aminteşte-mi să te sperii mai des, zise Nick.

Părea uşor ameţit.

— Mai bine ne întoarcem, îi spuse Cassie. John cel Negru a fost aici.

Trebuia să aibă încredere în Nick; nu strigase: *Poftim? Şi* nu o scuturase să-şi revină. El doar aruncă o privire rapidă, ca de

vânător, împrejur, dându-i drumul braţului ei pentru ca s-o prindă cu mâna lui stângă, rămânându-i liberă mâna dreaptă.

— Acum a plecat, spuse ea. A fost o umbră care a venit dinspre stânci, dar acum nu mai este acolo.

— După toată întâmplarea asta, nimeni să nu mai iasă afară singur, zise Nick, conducând-o spre stâncile pe care trebuiau să se suie pentru a se întoarce la răscruce.

— Cred că a încercat să intre în mintea mea, le spuse Cassie celorlalţi când se întoarseră acasă la Adam.

Se aşeză lângă Nick, ţinându-l strâns de mână.

— Să mă influenţeze sau să mă ia cu el sau cine ştie ce altceva, adăugă ea. Nu ştiam cum să-l opresc. Dacă nu veneaţi voi, băieţi, ar fi reuşit.

— Nimeni să nu mai iasă singur, zise Nick, uitându-se insistent la Diana.

Era puţin probabil ca Nick să vorbească la întâlnirile pe care le aveau, dar acum vocea lui era hotărâtă, nu permitea nicio împotrivire.

— Sunt de acord, spuse Melanie. Mai mult decât atât, cred că ar trebui să facem ceva să ne apărăm, să înălţăm între noi şi el un fel de scut.

— Ce idee ai în minte? o întrebă Adam.

Stătea pe braţul fotoliului în care era Diana, având chipul calm şi vocea sigură.

— Un anumit cristal ar ajuta. Poate ametistul. Ne-ai ajuta să ne concentrăm şi să luptăm împotriva lui, împotriva oricărui atac psihic. Desigur, dacă cineva are simultan un cristal pe care el îl poate folosi împotriva noastră – cum ar fi hematitul –, atunci nu ajută cu nimic, zise Melanie uitându-se la Faye.

Faye făcu un gest de nelinişte.

— După cum i-am spus deja vărului meu care se amestecă în treburile altora, nu am nicio tâmpenie de hematit. Nu trebuie să fur cristalul altora.

— Bine; nu ne certăm, zise Diana. Melanie ai destul ametist la tine acasă? Sau poţi să ne mai dai tu, Laurel? Cred că trebuie să-l pregătim imediat, pentru ca toată lumea să poarte unul în seara asta, în drum spre casă.

— Da, şi păstraţi-l tot timpul asupra voastră, spuse Melanie. Când faceţi baie, când mergeţi la culcare, la şcoală, peste tot.

Dar purtaţi-l pe sub haine; nu-l lăsaţi să vi-l vadă el, pe cât posibil. Va fi mai eficient aşa.

— Ce modalitate de a încheia o petrecere! Bombăni Doug în timp ce-şi lua jacheta.

— Gândeşte-te la asta ca la o favoare, replică Nick, fără a fi simpatetic. Un memento.

Strânse degetele lui Cassie şi se uită pieziş la ea, de parcă ar fi vrut să-i spună că ştia ce nu trebuia *el* să uite.

Cassie se simţi invadată de căldură, la acest gest. Dar când porniră spre casa lui Melanie, întrebă ca din întâmplare:

— La urma urmei, băieţi, de ce *aţi venit* după mine?

— Mda… V-aţi plictisit la petrecere sau ceva de genul acesta? V-aţi dat seama că nu vă simţiţi bine doar între voi şi aţi plecat să ne căutaţi pe noi, fetele? Adăugă Deborah, ochii ei întunecaţi aruncând scântei spre Chris.

Acesta se uită la ea ciudat.

— Nu, ne-am simţit foarte bine. Adam ne-a spus să mergem. Ne-a zis despre Cassie că are necazuri.

9

Bucata de ametist a lui Cassie era destul de mare. Era un pandantiv, prins între ghearele de argint ale unei bufniţe cu aripile deschise, iar ea o simţea rece pe piept, pe sub puloverul albastru cu alb. Atingându-l emoţionată, verifică în oglinda Dianei, să fie sigură că nu se vedea o umflătură în acel loc. Cassie avusese până atunci trei pietre: trandafirul de calcedonia de la Adam, bucata de cuarţ pusă pe lănţişorul pe care Melanie i-l pusese la gât la bal şi bucata de hematit pe care o găsise la casa cu numărul treisprezece. Nu o păstrase pe niciuna mult timp. Îi dăduse înapoi lui Adam bucata de calcedonie, pierduse cuarţul în noaptea în care fuseseră în cimitir, iar hematitul îi fusese furat. Spera că nu avea să i se întâmple la fel şi cu ametistul.

Noaptea, norii se adunaseră, iar cerul era cenuşiu ca oţelul în timp ce Diana îi conducea la şcoală în acea dimineaţă. Iar la şcoală, în acele zile, era la fel de deprimant precum vremea. Supraveghetorii de pe coridoare, cu insigne în piept şi cu feţe glaciale, aşteptau ca cineva să încalce regulamentul. Ceea ce nu dura foarte mult timp: erau atât de multe reguli, încât era imposibil să nu încalci una sau două prin simplul fapt că trăiai.

— Aproape că era gata să fim trimişi la închisoare pentru că aveam un dispozitiv care face zgomot, spuse Chris în timp ce treceau pe coridor, în pauza de prânz.

— Ce-aţi făcut? se crispă Cassie.

— L-am mituit, zise Doug cu un rânjet răutăcios. I-am dat walkman-ul.

— Walkman-ul *meu,* spuse Chris, supărat.

— Mă întreb care este pedeapsa pentru mituirea unui supraveghetor, cugetă Laurel în timp ce intrau în cantină.

Cassie deschise gura, dar cuvintele îi îngheţară pe buze. Prin sticla ferestrelor cantinei văzu ceva care-i şterse din minte orice gând.

— Oh, Dumnezeule! zise Laurel.

— Nu pot să cred! şopti Diana.

— Eu pot! spuse Adam.

Chiar în mijlocul cantinei era o structură de lemn pe care Cassie o recunoscu din cartea de istorie. Avea două părţi care, atunci când se închideau, formau nişte spaţii în care puteau fi imobilizate gâtul şi încheieturile unei persoane.

Stâlpul infamiei.

Şi era folosit.

Era un tip prins acolo, un tip masiv şi corpolent pe care Cassie îl recunoscu de la cursul de algebră. Dansase cu ea la bal, iar mâinile lui îi erau prea familiare. Îi plăcea să-i bârfească pe profesori. Dar ea nu-l văzuse niciodată făcând ceva care să-l facă să merite *asta.*

— Cu asta, n-o să scape, spuse Diana, ochii ei verzi lucind cu intensitate.

— Cine, directorul? întrebă Deborah, care, cu Suzan şi Nick, rămăsese în uşa cantinei, aşteptându-i pe ceilalţi. Deja a scăpat. I-a adus acum câteva minute pe câţiva părinţi să facă un tur şi au venit şi aici… şi l-au văzut şi pe el, pentru numele lui Dumnezeu! Directorul a spus că asta face parte din programul de „afecţiune dura”. Spunea că în alte şcoli, cei care tulbură ordinea stau sus pe mese pentru ca toată lumea să poată să-i vadă, dar că el s-a gândit că stâlpul infamiei este mai uman, deoarece poţi sta jos. Aproape că a făcut ca toată chestia asta să sune *rezonabil.* Iar părinţii clătinau aprobator din cap şi zâmbeau – au muşcat momeala.

Cassie se simţi dezgustată. Se gândi la închisoarea subterană a vrăjitoarelor din Salem, unde ea, cu Doug şi Chris alergaseră pe coridoarele pe care erau aliniate celulele întunecate. Stâlpul infamiei îi dăduse aceeaşi senzaţie de greaţă în capul pieptului. Cum puteau oamenii să le facă astfel de lucruri semenilor lor? Se gândi ea.

— …abătând atenţia ca parte a moştenirii noastre, spunea Nick, cu buzele curbate de dezgust, iar Cassie îşi dădu seama că şi el se simţea la fel.

— Putem vorbi despre asta în timp ce mâncăm? întrebă Suzan, foindu-se de pe un picior pe altul. Mor de foame!

Dar în timp ce se îndreptau spre capătul opus al sălii – locul privat al Clubului, în ultimii patru ani –, o persoană scundă, cu păr ruginiu, le blocă drumul.

— Îmi pare rău, mustăci Sally Waltman. De-acum, locul acela

este doar pentru supraveghetorii de coridoare.

— O, da? făcu Deborah.

Doi tipi cu insigne apărură de nicăieri şi se opriră de-o parte şi de alta a lui Sally.

— Da, zise unul dintre ei.

Cassie se uită pe fereastră în capătul sălii – azi nu era adunătura de gură-cască ce zăboveau altă dată în faţa ei – şi văzu creştetul roşcat al Portiei. Era înconjurată de fete şi băieţi care o priveau cu admiraţie. Aveau cu toţii insigne.

— Va trebui să vă aşezaţi în altă parte, le spunea Sally celor din Club. Şi cum nu sunt destule locuri la o singură masă, va trebui să vă împărţiţi în grupuri. Ce păcat!

— Mergem afară, zise Nick apucând-o de braţ pe Cassie.

Sally râse.

— Nu cred. Nu se mai mănâncă afară. Dacă nu găsiţi locuri să mâncaţi, staţi aici, în picioare.

Cassie îl simţi pe Nick încordându-se. îl strânse de braţ. Diana îl ţinea la fel de strâns pe Adam, ai cărui ochi albaştri-cenuşii erau ca oţelul, fixaţi pe băieţii de lângă Sally.

— Nu merită, spuse Diana încet, străduindu-se să fie calmă. Asta şi vor. Hai să stăm în picioare, aici.

Sally păru dezamăgită când îi văzu îndreptându-se spre perete. Apoi, ochii ei scânteiară de triumf.

— *El* a încălcat deja regulamentul! spuse ea arătând spre Doug. Are un radio.

— Nu e deschis, spuse Doug.

— Nici nu trebuie să fie. Doar dacă-l ai asupra ta e indisciplină de tip A. Vino cu mine, te rog.

Cei doi tipi ţâşniră înainte, să-l ajute pe Doug să vină.

— Nick, nu. Aşteaptă, gemu Cassie, ducându-se în faţa lui.

O bătaie în cantină era tot ce le lipsea.

Ochii lui Doug luceau sălbatic. Părea suficient de enervat ca s-o lovească pe Sally, ca să nu mai pomenim de cei doi tipi.

— Luaţi-l, spuse Sally cu voce entuziastă.

Tipii îl înhăţară pe Doug. Acesta îşi luă avânt cu pumnul. Apoi, în momentul de confuzie, se auzi o vom răguşită:

— Ce se întâmplă aici? spuse Faye, cu ochii ei de chihlimbar arzând mocnit.

Purta un alt costum business. Acesta era negru cu galben.

Sally se holbă la ea.

— Refuză să asculte ordinele supraveghetorului, spuse ea. Iar *el* are un radio asupra lui.

Faye se întinse şi desprinse walkman-ul de la brâul lui Doug.

— Acum nu mai are, spuse ea. Iar lor o să le spun să meargă să mănânce în altă parte – afară, poate. Pe răspunderea *mea.*

Sally bolborosea nervoasă. Faye chicoti şi-i conduse pe cei din Club afară din cantină.

— Mulţumesc, zise Diana şi, pentru un moment, ea şi Faye se priviră în ochi una pe cealaltă.

Cassie se gândi la lumânările arzând în cerc, pe drum. Un nou stadiu al vieţii – intra Faye într-un nou stadiu al vieţii? Oare se va întoarce la sabat?

Dar următoarele cuvinte ale lui Faye o dezamăgiră:

— Ştiţi, nu există niciun motiv să nu puteţi mânca şi voi în spate, spuse ea. Puteţi deveni cu toţii supraveghetori de coridoare. Asta vrea el…

— Vrea să ne stăpânească, o întrerupse Deborah, încruntându-se.

— Vrea să ni se alăture. Să fie unul de-al nostru.

— Nu, nu cred asta, Faye, o întrerupse Cassie, gândindu-se la umbra de la stânci. Nu este deloc ca noi.

Faye îi aruncă o privire ciudată, dar nu spuse decât atât:

— Va fi o întâlnire cu toţi supraveghetorii la ultima oră în clasa C-207. Gândiţi-vă la ce v-am spus. Cu cât vă alăturaţi lui mai repede, cu atât lucrurile vor fi mai simple.

Îi aruncă înapoi walkman-ul lui Doug, cu un gest nepăsător, după care se îndepărtă.

Prânzul fu stânjenitor; în curtea din faţă a şcolii era frig şi nimeni în afară de Suzan nu avea poftă de mâncare. Sean apăru mai târziu, când toată agitaţia se sfârşise. Făcură planuri despre cum să lupte cu John cel Negru, dar, ca de obicei, se întorceau întotdeauna la aceeaşi problemă: puterea. Aveau nevoie de putere ca să se lupte efectiv cu el. Aveau nevoie de Instrumentele Supreme.

Fiecare dintre ei avea câte o idee diferită privind locul în care să le caute. Adam propuse plaja – mai ales în Golful Diavolului, unde domnul Fogle, fostul director fusese omorât de stânca ce alunecase. Deborah se gândi la vechiul cimitir.

— Există din anii 1600, spuse ea. Sabatul original ar fi putut ascunde uşor lucrurile acolo.

Melanie şi Diana discutară despre posibilitatea de a face un pendul de cristal cu scopul de a detecta urmele de „energie luminoasă” pe care Instrumentele era posibil să o emane.

Cassie stătea tăcută, aproape de Nick. Simţea o nevoie stupidă, disperată, de a uita de toate acestea şi de a-şi îngropa capul în umărul lui. Nu cunoştea New Salemul la fel de bine ca ceilalţi – cum putea ea să propună un loc rezonabil în care să caute? Şi mai avea şi presentimentul că lucruri rele, chiar îngrozitoare, aveau se întâmple.

Suntem pe cale să pierdem, se gândi, ascultând vocile pline de îngrijorare ale celorlalţi. Suntem doar nişte copiii, pe când el are secole de experienţă. Suntem pe cale să pierdem.

Sentimentul a ceva îngrozitor se accentuă pe măsură ce ziua se sfârşea. Alergă la Nick în timp ce se îndrepta spre ultima sală de curs şi-l opri pe hol.

— Arăţi groaznic, spuse el.

— Mulţumesc, încercă ea să zâmbească, dar fără să reuşească.

— Nu, vreau să spun că eşti atât de palidă… te simţi bine? Vrei să mergi acasă?

— Să plec de la şcoală fără să am permisiunea s-o fac? recită Cassie automat, obosită, iar în clipa următoare era în braţele lui.

Nick spuse:

— Pot să-şi ia permisiunea şi să şi-o…

Cassie continua să atârne în braţele lui. Nick era atât de bun cu ea! Ar fi vrut să-l iubească. Va *reuşi* să-l iubească, se hotărî ea. Poate vor merge amândoi pe strada Crowhaven; să plece într-un loc în care să fie singuri. Lui Nick nu-i plăcea să facă asemenea lucruri când ceilalţi îi puteau vedea.

— Strânge-mă în braţe! spuse ea.

El o strânse. Apoi o sărută.

Da. Aşa va face. Va fi o parte din Nick… şi va fi în siguranţă. Nick va avea grijă de ea. Acum putea să nu se gândească la nimic.

— Of, of, of… *mie* mi se pare că este o indisciplină de tipul A, zise o voce indiscretă. Manifestarea publică a afecţiunii nu este adecvată scopului demn şi serios al educaţiei formale. Ce părere

ai, Portia?

Nick şi Cassie se desprinseră unul de celălalt, Cassie îmbujorându-se.

— Cred că este de-a dreptul revoltător, răspunse Portia Bainbridge.

În spatele ei era un cârd de supraveghetori aliaţi, se pare, în drumul lor către întâlnirea ce urma să aibă loc. Probabil că erau vreo treizeci de inşi. Lui Cassie începu deodată să-i bată inima puternic şi rapid.

— Şi este vina *ei,* continuă Portia, privind în jos, de la înălţimea nasului ei aristocratic, către Cassie. Am auzit-o iniţiind această relaţie. S-o luăm!

— Corect, micul flirt, spuse Sally.

Cassie îşi aminti vocea lui Sally în baie; furia din ea, răutatea. *Cea pe care-o ştiu eu îi făcuse pe toţi tipii să umble după ea cu limba scoasă la bal – inclusiv pe iubitul meu.* Ajunsese să gândească despre ea însăşi atât de diferit de când o auzise pe Sally vorbind despre ea în acea seară!

Nick se uita la grupul de supraveghetori, cu chipul rece – ca vechiul Nick, cel pe care-l întâlnise Cassie prima dată. Rece precum gheaţa.

— S-o luaţi unde? Pedeapsa pentru greşeala de tip A se presupune că este penalizarea. Sau voi nu vă citiţi propriul regulament? adăugă el.

— *Noi* hotărâm care sunt pedepsele… începu Portia, dar Sally o întrerupse.

— A refuzat să coopereze cu un supraveghetor, la prânz, spuse ea. Pentru asta o luăm. Domnul Brunswick ne-a dat instrucţiuni speciale. O vom duce în biroul lui… ca să poată vorbi cu *el.*

— Atunci puteţi să ne luaţi pe amândoi, replică Nick.

O ţinea strâns pe Cassie.

Erau prea mulţi. Ochii lui Cassie scăpărau peste mulţimea de supraveghetori, fără să vadă vreo faţă prietenoasă printre ei. Toţi seniorii, toţi copiii care le urau pe vrăjitoare. Iar Faye nu era printre ei, de data asta.

— Nick, spuse ea cu voce moale, atentă, în timp ce inima îi bubuia în piept, cred că e mai bine să mă duc cu ei. Aruncă o privire în spate, la Sally. Pot să-mi iau rămas-bun de la el?

Cu o privire răutăcioasă, Sally clătină din cap. Cassie îşi puse braţele în jurul gâtului lui Nick.

— Adu-i pe ceilalţi, îi şopti la ureche. Supraveghetorii vor fi la întâlnire… trebuie să găseşti o cale să mă scoţi de-acolo.

Când se retrase, ochii lui Nick, de culoarea mahonului, îi întâlniră pe-ai ei, arătând că el înţelesese. Apoi, cu o privire lipsită de expresie adresată lui Sally, Nick se dădu la o parte.

Grupul de supraveghetori o încercuiră pe Cassie, şi o escortară pe hol, tratând-o ca pe un criminal în serie. Ea simţea un impuls să râdă, dar când ajunseră în birou această nevoie dispăru înecată într-o tristeţe totală şi anxietate.

El a plănuit asta, se gândi ea. Poate că nu chiar asta în mod special, azi. Dar ştia că o să ne prindă într-un fel sau altul, unul câte unul. Încercă să ignore vocea slabă care-i şoptea: *ştia că te va prinde; pe tine te voia!*

Pentru că ea era o străină sau poate pentru că ea îi încurca planurile. Prin minte îi trecu o imagine rapidă. Kori zăcând rigidă, înţepenită, cu gâtul rupt, la poalele dealului. Cassie văzuse ce li se întâmpla oamenilor care-i încurcau planurile lui John cel Negru.

— Poate că dacă vei clipi un pic la el, îţi va da drumul, şopti Sally răutăcioasă şi o împinse spre uşa biroului.

Cassie nu-i răspunse. Nu putea.

Nu mai intrase în acest birou de când venise la domnul Fogle să se plângă de faptul că Faye o persecuta. Arăta la fel, cu singura deosebire că acum în şemineu ardea focul. Iar bărbatul aşezat la birou era altul.

Nu te uita la el, se gândi Cassie, când uşa se închise în spatele ei, dar nu se putu abţine să n-o facă. Ochii aceia negri îi prinseră privirea de îndată ce ea se uită spre birou. Faţa aceea ca de vultur nu trăda niciun semn de surpriză că ea se afla acolo.

Cu un zgomot de-abia perceptibil, directorul puse pe birou un stilou subţire, placat cu aur.

— Cassandra, zise el.

Cassie simţi că i se înmoaie genunchii.

Era vocea umbrei. O voce întunecată, lichidă. Atât de liniştită, atât de insinuantă… atât de *malefică.* Sub ochii lui negri precum hematitul, ea se simţea vulnerabilă, expusă. De parcă el i-ar fi citit gândurile. Căutând o breşă prin care să pătrundă în mintea

ei.

— Domnule Brunswick, rosti ea. Vocea îi suna ciudat chiar şi pentru propriile-i urechi. Politicoasă, dar distantă.

El zâmbi. Purta un pulover pe gât, negru, şi o jachetă neagră. Se ridică în picioare, sprijinindu-se cu vârfurile degetelor de birou.

— Eşti atât de curajoasă! Sunt mândru de tine.

Era ultimul lucru la care ea se aştepta. Cassie rămase holbându-se la el. Îşi duse automat degetele la mica umflătură pe care i-o făcea ametistul aflat sub pulover.

Ochii lui îi urmăriră mişcarea.

— Nu m-aş deranja, zise el, zâmbind vag. Cristalul este mult prea mic ca să aibă efect.

Cassie îşi lăsă încet mâna să cadă. De unde ştia el? Se simţi confuză, atât de dezechilibrată! Rămase holbându-se la bărbatul din faţa ei, încercând să facă o legătură între el şi creatura arsă, ghemuită, din bucătăria bunicii ei şi cu vrăjitorul din secolul al şaptesprezecelea, care condusese un sabat înspăimântător în New Salem. La urma urmei, cum de se afla el aici? – aceasta era întrebarea. Care era sursa puterii lui?

— Iar ametistul este o piatră cu forţe slabe, o piatră a inimii, continuă el încet. Puritatea cauzei, Cassie, acesta este secretul. Puritate şi limpezime. Nu uita niciodată scopul pe care-l ai.

Ea avu ciudata impresie că el îi răspundea la întrebare. O, Dumnezeule, de ce nu venea Nick? Inima îi bătea atât de tare… era *înspăimântată.*

— Dă-mi voie să-ţi fac o demonstraţie, zise bărbatul întunecat. Dacă îmi dai pandantivul… Doar pentru un moment, adăugă el, în timp ce Cassie stătea nemişcată.

Încet, Cassie îşi duse mâinile la ceafă. Cu degetele îşi deschise lănţişorul de argint şi şi-l scoase de la gât. Nu ştia ce altceva să facă.

Fără grabă, cu precizie, el îl luă.

Deodată, de nestăvilit, Cassie se gândi la un magician care făcea o şmecherie. Dar nu avea nimic sub aceste *manşete*, se gândi. Doar carne care, în primul rând, nici n-ar fi trebuit să fie acolo.

Continuând să ţină lănţişorul în aer, directorul se întoarse cu spatele la Cassie. Focul pâlpâia şi trosnea, iar Cassie îşi simţi

pulsul zvâcnindu-i până-n vârful degetelor. Nu mai pot suporta asta mult timp, îşi zise ea. Nick, unde eşti?

— Vezi tu? spuse directorul, cu o voce care părea bizar de distorsionată. Ametistul este o piatră cu impurităţi. Pentru putere, eu aleg întotdeauna cuarţul…

Se întoarse.

Nu, se gândi Cassie. Totul se petrecea cu încetinitorul de parcă se uita la câte un cadru al unui film pe video. Un film derulat pe o maşinărie superioară, fiecare cadru fiind curat şi limpede, clar delimitat, fără nicio pată. Cassie nu ştia de unde venea acel *Nu,* cu excepţia faptului că ceva în mintea ei, adânc, protesta ţipând, încercând s-o prevină. Nu te uita, oh, nu te uita!

Cassie ar fi vrut să oprească această acţiune, să îngheţe cadrul. Dar nu putea. Dura o veşnicie, dar bărbatul întunecat continua să se întoarcă spre ea. Se afla cu faţa la ea.

Cassie văzu jacheta elegantă, neagră, puloverul pe gât, negru. Dar deasupra puloverului se afla o monstruozitate care o făcu să-i ţâşnească lacrimile din ochi, iar în gât să i se oprească un strigăt. Bărbatul nu avea chip.

Nu avea păr, nu avea sprâncene, nu avea ochi, nu avea nas. Nici gură, ci doar un rânjet care lăsa să i se ghicească nişte dinţi încleştaţi. Dar chiar şi-aşa, cu oasele acelea goale întoarse spre ea, totul era la fel de limpede precum apa.

Cassie nu putea să strige, nu putea să respire. Nu-şi mai putea controla mintea.

Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule, craniul nu dispăruse, nu era de mirare că nu-l puteau găsi, nu explodase, ci se află în capul lui! Oh, Diana! Oh, Adam! Craniul se află în *capul* lui…

— Vezi tu, Cassandra? se auzi vocea inumană, printre dinţii încleştaţi. Puritatea şi limpezimea înseamnă putere. Iar eu am mai multă putere decât aţi visat voi copiii, vreodată.

Oh, Dumnezeule, nu pot să cred, nu pot să cred că se întâmplă asta, nu vreau să mai văd…

— Spiritul meu nu se limitează la acest trup, continuă vocea, calmă, cu o luciditate teribilă. Poate curge precum apa oriunde doresc eu să-l direcţionez. Pot să-mi concentrez puterea oriunde.

Orbitele goale ale ochilor se înclinară în jos, spre pandantivul de ametist care atârna într-o mână ce arăta perfect normal. Lumina focului sclipea adânc în interiorul cristalului. Apoi, Cassie

simţi – un vârtej de putere la fel ca cea pe care o direcţionase către câine şi ca să-l prevină pe Sean, şi când aprinsese chibritul. Doar că aceasta era mult mai intensă, mai concentrată decât slabele izbucniri ale sale de până atunci. Aproape că putea s-o *vadă*, ca o pală de lumină.

Pandantivul de ametist se sfărâmă.

Bufniţa de argint continua să se legene, dar în ghearele sale nu se mai afla nimic. Cristalul dispăruse.

Cassie prinse clinchetul slab când acesta căzu. Dar nu-şi dădu seama conştient de acest sunet. Era oarbă şi surdă din pricina panicii.

— Acum, Cassandra, se auzi din nou vocea lui, după care fu întreruptă de un zgomot atât de puternic, încât nici măcar Cassie nu avea cum să-l ignore.

Un vuiet venea dinspre curtea din faţă a şcolii, un sunet ca zumzetul pe care-l face o adunare de oameni; doar furie. Ţipete stridente se amestecau cu strigătele grave din fundal.

Directorul lăsă în jos lănţişorul de argint şi alergă la fereastră, de unde se vedea partea din faţă a şcolii.

Iar mintea lui Cassie se trezi. Fata nu mai voia decât un lucru: să iasă de-acolo! Cum atenţia bărbatului întunecat era distrasă, ea se retrase spre uşă.

Alergă afară din birou, fără să se uite la secretare. Pe holul de la etajul al doilea era haos. Toată lumea ieşea din clase.

— Se bat unii! striga un tip din capătul scărilor. Haideţi!

Parcă era o răscoală; ei nu puteau controla pe toată lumea deodată, se gândi Cassie vag. Continuă să alerge. Coborî în fugă pe scări, apoi o luă pe coridor, îndreptându-se instinctiv spre locul în care era învălmăşeala.

— Cassie, aşteaptă!

Nu era o voce de bărbat, dar era ameninţătoare. Faye. Cassie se opri o clipă, privind disperată în jurul ei după Nick, Diana sau Adam.

— Cassie, opreşte-te, te implor! Nu încearcă nimeni să-ţi facă rău! Am alergat după tine tot drumul de la birou până aici.

Prudentă, Cassie se retrăgea cu spatele. Acum coridorul era pustiu. Toată lumea era afară.

— Cassie, nu-ţi cer decât să mă *asculţi.* El nu încearcă să te omoare, jur! Vrea să te *ajute.* Lui îi place de tine.

— Faye, eşti nebună!

Cassie îşi pierdu controlul şi începu să vorbească strigând:

— Tu nu ştii cine e el! Tot ce vezi legat de el este o iluzie! E un monstru!

— Nu fi ridicolă! Este unul de-al nostru…

— Oh, Dumnezeule! Oh, *Dumnezeule*! rosti Cassie.

Şocul începu să pună stăpânire pe ea, iar genunchii îi tremurau atât de tare, încât fu nevoită să se sprijine de perete. Alunecă în jos, sfâşiind un afiş cu jocul de fotbal ocazionat de Ziua Recunoştinţei.

— Tu nu l-ai văzut! Nu ştii! strigă ea.

— Te porţi ca un copil mic! Nici măcar n-ai stat să asculţi ce avea să-ţi spună. Ţi-ar fi explicat totul…

— Faye! Trezeşte-te! ţipă Cassie. Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te odată şi *uită-te* la el! Nu e deloc ceea ce crezi! Eşti complet oarbă!

— Crezi că ştii multe despre el.

Faye se dădu înapoi, cu braţele încrucişate la piept. Îşi ridică bărbia şi privi în jos spre Cassie, cu ciudaţii ei ochi cu pleoape grele, triumfători. Buzele-i roşii ca sângele erau curbate într-un zâmbet: Crezi că ştii totul… dar nu ştii nici măcar cum îl chema când a fost aici ultima dată. Când a venit la părinţii noştri şi a locuit la numărul treisprezece.

Puterea terorii pe care Cassie o simţise mai devreme dispăruse, iar dintr-odată pământul deveni stabil. Se sprijini cu o mână de podea. Faye încă se uita la ea cu ochi ciudaţi, triumfători.

— Nu, şopti Cassie.

— „Nu”, adică nu ştii? Sau „nu”, adică să nu-ţi spun? Dar vreau să-ţi spun, Cassie, este timpul să afli. Numele pe care l-a folosit ultima dată a fost John Blake[4].

[4] Blake se aseamănă ca sonoritate cu Black (tradus ca *Negru,* în numele personajului John cel Negru) (n. trad.).

10

Cassie se holba, mută, fără să poată gândi. Nu-i venea să creadă – deşi, în adâncul ei ştiuse ceva.

— Este adevărat. Este tatăl tău.

Cassie se aşeză pur şi simplu pe podea.

— Şi vrea ca tu să fii fericită, Cassie. Vrea ca tu să fii moştenitoarea lui. Are o mulţime de planuri cu tine.

— Dar tu? strigă Cassie, indignată, ajunsă dincolo de limitele răbdării. Eşti noua mea mamă vitregă?

Faye chicoti un chicotit de furie, leneş, care exprima satisfacţie.

— Poate. De ce nu? întotdeauna mi-au plăcut bărbaţii mai în vârstă… iar el nu este decât cu trei secole mai mare decât mine.

— Eşti dezgustătoare!

Cassie nu găsea cuvântul potrivit. Niciunul nu era suficient de expresiv; nu-i venea să creadă că toate astea se întâmplau cu adevărat.

— Eşti… eşti… continuă ea.

— Încă n-am *făcut* nimic, Cassie. Eu şi John avem… avem o relaţie de afaceri.

Cassie se simţea de parcă avea un căluş în gură. Din cauza ei, din cauza lui Faye…

— Îi spui *John*? şopti ea.

— Dar cum crezi că ar trebui să-i spun? Domnul Brunswick? Sau să-i spun cum îşi zicea el ultima dată când a fost aici? Domnul John Blake?

Totul se învârtea cu Cassie acum. Pereţii de un verde pal, cenuşiu, se clătinau. Ar fi vrut să leşine. Dacă leşina, măcar nu trebuia să mai gândească.

Dar nu avea cum. Încet, ameţeala îi trecu, iar podeaua deveni solidă sub ea. Nu era nicio cale să scape. Nu avea de ales, trebuia să treacă prin asta.

— Oh, Dumnezeule! şopti Cassie. E adevărat. Chiar este adevărat.

— E adevărat, spuse Faye liniştită, cu satisfacţie. Mama ta a fost iubita lui. El mi-a spus întreaga poveste, cum ea s-a

îndrăgostit de el când el s-a dus la numărul doisprezece să ceară cu împrumut nişte chibrituri. *Nu* au fost niciodată căsătoriţi, se pare… şi sunt sigură că el nu i-a dat ei numele lui.

Era adevărat… asta încercase să-i spună bunica lui Cassie înainte de a muri.

— Mai am doar un lucru să-ţi spun, zisese ea, iar atunci intrase Laurel. Ultimele ei cuvinte nu fuseseră decât o şoaptă: John… Iar apoi ceva ce Cassie nu înţelesese. Dar îşi aminti cum buzele bunicii sale încercaseră să rostească. Spusese *cel Negru.*

— De ce nu mi-a spus mai devreme? şopti Cassie cu asprime, dându-şi seama cu greu că vorbise tare. De ce a aşteptat până a murit? *De ce?*

— Cine? Bunica ta? Presupun că nu a vrut să te supere, zise Faye. Probabil că s-a gândit că vei fi… tulburată… înţelegi… Şi poate că – Faye se aplecă spre ea – s-a gândit că astfel vei fi mai aproape de el. Eşti carne din carnea lui şi sânge din sângele lui, Cassie. Eşti fiica lui.

Cassie clătina din cap, oarbă, îngreţoşată.

— Celelalte bătrâne… şi ele trebuie că ştiu! Dumnezeule, toţi cei care-l cunosc probabil că ştiu! Şi *nimeni* nu mi-a spus! De ce nu mi-a spus nimeni?

— Încetează să te mai vaiţi, Cassie. Sunt sigură că nu ţi-au spus pentru că se temeau de felul în care ai fi reacţionat. Şi trebuie să spun că se pare că au avut dreptate. Ai o cădere nervoasă.

Strămătuşa Constance, se gândi Cassie. *Ea* treia să fi ştiut. Cum de a putut suporta să se uite la mine? Cum poate suporta s-o ţină pe mama în casa ei?

Şi doamna Franklin era cât pe ce să-i spună, îşi dădu ea seama deodată. Da. Asta fusese atunci când se adunaseră cu toţii, în ultima clipă, în salonul mătuşii Constance. Bunica lui Adam fusese gata-gata să-i spună, să-i mărturisească ceva lui Cassie despre tatăl ei. Bunica Quincey şi mătuşa Constance o opriseră. Toate erau într-o conjuraţie a tăcerii, să nu-i spună adevărul lui Cassie.

Probabil că părinţii nu ştiau, se gândi Cassie fără grabă, simţindu-se foarte obosită. Şi, oricum, probabil că nu-şi aminteau. Se străduiseră să uite totul. Dar mătuşa Constance prevenise Cercul să nu mai tulbure aceste vechi amintiri, iar

privirile ei încremeniseră asupra lui Cassie când spusese acest lucru.

— Gândeşte-te la asta, Cassie, spuse Faye, iar vocea ei aspră suna acum mai rezonabil, nu maliţioasă, şi nici triumfătoare. Nu vrea decât ce e mai bine pentru tine; întotdeauna a vrut asta. Te-ai născut ca parte a planurilor sale. Ştiu că noi două am avut problemele noastre în trecut, dar John vrea să fim împreună mai departe. Nu vrei nici măcar să încerci? Nu vrei, Cassie?

Încet, dureros, Cassie se strădui să se concentreze. Faye îngenunchease în faţa ei. Chipul frumos şi senzual al lui Faye părea să ardă uşor din interior. Vorbea serios, se gândi Cassie. Era sinceră. Poate că era îndrăgostită de el.

Şi poate că, se gândi ea ameţită, *ar trebui* să mă gândesc la asta. S-au schimbat atât de multe lucruri de când am venit în New Salem – nu mai sunt deloc persoana care eram. Dispăruse vechea, timida Cassie care nu avusese niciodată un iubit şi care nu avusese nimic de spus. Poate că asta nu este altceva decât o nouă schimbare, un alt stadiu al vieţii. Poate că mă aflu la o răscruce.

Se uită la Faye pentru un moment lung, căutând adâncimile acelor ochi de chihlimbar. Apoi, încet, clătină din cap.

Nu.

Chiar în timp ce se gândea astfel, o hotărâre rece şi limpede o străbătea. Acesta era drumul pe care n-avea s-o pornească niciodată, indiferent de ce avea să se întâmple. Nu va deveni niciodată ceea ce John cel Negru — ceea ce *tatăl ei* dorea.

Fără niciun cuvânt, fără să privească înapoi. Cassie se ridică şi se îndepărtă de Faye.

Afară, busculada continua încă. Cassie se uită cu atenţie la intrarea în şcoală şi văzu soarele slab de noiembrie lucind pe o cascadă de păr blond. Se îndreptă într-acolo.

— Diana…

— Cassie, slavă Domnului! Când Nick ne-a spus că eşti singură în biroul lui… Ochii Dianei se măriră. Cassie, s-a întâmplat ceva rău?

— Trebuie să-ţi spun ceva. Acasă. Putem merge acasă acum?

Cassie o prinse pe Diana de mână.

Diana se holbă la ea preţ de o clipă, apoi îşi reveni.

— Da, sigur că da. Dar Nick o să te caute. S-a gândit că ar

trebui să pornim un conflict la etajul întâi, ca diversiune; nu trebuie decât să aduni o mulţime de oameni şi să-ncepi să-i împingi. Toţi băieţii au făcut asta, plus Deborah şi Laurel. Te caută cu toţii.

Cassie nu putea da ochii cu niciunul dintre ei. Mai ales eu Nick. Odată ce el afla cine era ea cu adevărat…pe cine îmbrăţişase, pe cine sărutase…

— Te rog, n-ai putea să le spui doar că sunt OK, dar că a trebuit să plec acasă?

Suzan era în apropiere; Cassie arătă din cap spre ea:

— N-ar putea să le spună Suzan?

— Bine. În regulă. Suzan, spune-le tuturor că am luat-o pe Cassie acasă. Acum pot pune capăt conflictului.

Diana o conduse pe Cassie în jos, pe panta dealului, până-n parcare. Nici nu ajunseră bine la maşina Dianei, că Adam apăru alergând.

— Îmbulzeala s-a potolit… vin cu voi, spuse el.

Cassie ar fi vrut să refuze, dar nu mai avea putere. În plus, poate că Diana ar fi avut nevoie de Adam acasă, când Cassie îi va spune întreaga poveste.

Cassie clătină din cap către Adam şi se sui în maşină fără să mai comenteze ceva. Merseră cu maşina acasă la Diana şi urcară în camera acesteia.

— Acum, spune-ne ce s-a întâmplat, înainte să fac un atac de cord, zise Diana.

Dar nu era prea uşor. Cassie se duse la fereastră, unde lumina soarelui se reflecta în prismele aflate acolo, astfel încât luminile curcubeului pluteau şi alunecau pe zid. Se întoarse apoi şi privi către tablourile în alb şi negru aflate de fiecare parte a ferestrei – erau zeiţele din Grecia, colecţionate de Diana. Era acolo mândra Hera, ca o regină, cu coama sa extrem de întunecată şi ochii cu pleoape grele, sălbatici; era Afrodita, zeiţa frumuseţii, cu sânii săi delicaţi; era şi mândra Artemiza, neînfricata zeiţă virgină a vânătorii. Iar dincolo, în partea opusă, erau Atena, zeiţa înţelepciunii, cu ochii cenuşii, Persefona, cu chipul proaspăt, ca de elf, înconjurat de flori deschise. Cea din urmă, într-un tablou în culori, era o zeiţă mai veche decât cele din civilizaţia greacă, măreaţa zeiţă Diana, care domnea asupra lunii, stelelor şi nopţii. Diana, zeiţa vrăjitoarelor.

— *Cassie*!

Îmi pare rău, şopti Cassie şi se întoarse încet s-o înfrunte pe Diana ei, căreia, în clipa asta, părea să-i facă rău aşteptarea. Îmi pare rău, spuse ea mai tare. Însă pur şi simplu nu ştiu cum să spun asta, cred. Dar acum; ştiu de ce m-am născut cu mult mai târziu decât voi… sau, de fapt, nu, nu ştiu. Cântări lucrurile un moment: Nu de ce m-am născut atât de târziu. Doar dacă nu cumva el ştia încă de-atunci că sabatul va încerca să-l dea afară, aşa că s-a gândit că era mai bine dacă avea sprijin.

Cassie se gândi că se sfârşise şi clătină din cap. Adam şi Diana se holbau la ea de parcă ar fi fost nebună.

— Presupun că nu ştiu totul, continuă Cassie. Dar nu sunt pe jumătate străină, aşa cum credeam cu toţii. Nu de-asta era el pe urmele mele; ci dintr-un cu totul alt motiv. Am crezut că eu şi Kori îi spulberaserăm cumva planurile… *Oh, Dumnezeule*!*.*

Cassie se opri, simţind o durere de parcă era izbită de cioburi de sticlă. Privirea-i era copleşitoare. Adăugă:

— Cred… Dumnezeule, sigur aşa este! Ştiu de ce a murit Kori. Din cauza *mea.* Dacă n-ar fi murit, s-ar fi alăturat sabatului în locul meu, iar el nu voia asta. *Ea* era cea în privinţa căreia el nu-şi făcuse planuri. Aşa că a eliminat-o.

Un alt spasm de durere aproape că o făcu să se îndoaie de la mijloc. Se temea că ar fi putut să fie bolnavă.

— Stai jos, zise Adam precipitat.

Amândoi încercară s-o ajute să meargă în pat.

— Nu… încă nu ştiţi. Poate că nu o să vreţi să mă mai atingeţi.

— Cassie, pentru numele lui Dumnezeu, spune-ne despre ce vorbeşti? N-are niciun sens ce spui.

— Ba da, are. Eu sunt fiica lui John cel Negru.

În acea clipă, dacă vreunul dintre cei doi ar fi slăbit strânsoarea sau ar fi dat înapoi, Cassie simţi că ar fi putut încerca să se arunce pe fereastră. Dar Diana doar făcu ochii mari, cu verdele lor limpede, pupilele devenind uriaşe, nesfârşit de adânci. Ochii lui Adam deveniră argintii.

— Faye mi-a spus, şi este adevărat.

— Nu-i adevărat, spuse Adam ferm.

— Nu e adevărat şi am s-o omor, zise Diana.

Aceste cuvinte spuse de blânda Diana erau uimitoare.

Amândoi continuară s-o susţină pe Cassie. Diana o ţinea de un

braţ, iar Adam, de celălalt, strângând-o amândoi, cuprinzând-o ca într-o îmbrăţişare. Cassie tremura făcându-i şi pe ei să tremure.

— E adevărat, şopti Cassie, încercând să rămână singură pe picioare.

Acum trebuia să fie calmă; nu trebuia să-şi piardă autocontrolul.

— Asta explică totul. Explică de ce-l visam… pe el şi vasul care se scufunda. Suntem… legaţi, într-un fel sau altul. Explică de ce a continuat să vină după mine, ca atunci când îl chemasem de Halloween, şi în noaptea trecută, pe plajă. Vrea să se întâlnească cu mine. Faye este îndrăgostită de el. La fel cum a fost şi mama mea.

Cassie tremura. Diana şi Adam continuau s-o susţină. Niciunul dintre ei nu clipi când Cassie îi privi fix în ochi.

— Asta explică ce e cu mama, zise Cassie grav. De ce s-a dus el la noi acasă în acea noapte în care s-a întors, când noi l-am eliberat din mormânt. S-a dus s-o vadă pe ea… de-asta este ea acum în starea în care este. Oh, Diana, trebuie să mă duc la ea.

— Într-o clipă, zise Diana, propria-i voce fiind aspră din pricina faptului că îşi înghiţea lacrimile. Imediat…

Cassie cugeta. Nu era de mirare că mama ei fugise din New Salem, nu era de mirare că în privirea ei se citiseră dintotdeauna spaima şi neputinţa. Cum să nu fii înspăimântată când bărbatul pe care-l iubeşti se transformă într-un coşmar? Când trebuie să pleci departe ca să ai un bebeluş, într-un loc în care nu te cunoaşte nimeni?

Dar fusese suficient de curajoasă ca să se întoarcă şi s-o aducă aici pe Cassie. Iar acum, Cassie trebuia să fie curajoasă.

Nu e nimic înfricoşător în întuneric dacă îl înfrunţi.

Cassie nu ştia cum avea să înfrunte asta, dar trebuia s-o facă, într-un fel sau altul.

— Sunt OK acum, şopti ea. Şi vreau s-o văd pe mama.

Diana şi Adam îşi făceau semne pe deasupra creştetului ei.

— Mergem cu tine, zise Diana. Nu intrăm cu tine în cameră dacă nu vrei, dar te ducem până acolo.

Cassie se uită la ei: în ochii Dianei, acum întunecaţi ca smaraldele, dar plini de dragoste şi înţelegere; şi la Adam, cu calmul şi liniştea de pe chipul lui cu trăsături fine. Le strânse

mâinile.

— Mulţumesc, spuse ea. Vă mulţumesc amândurora.

Strămătuşa Constance răspunse la uşă. Părea surprinsă să-i vadă, şi un pic tulburată, ceea ce o făcu pe Cassie să se simtă surprinsă, la rândul ei. Nu s-ar fi gândit că mătuşa lui Melanie putea fi vreodată tulburată.

Dar în timp ce Cassie se îndrepta spre camera de oaspeţi, bunica Quincey şi bătrâna doamnă Franklin ieşiră de-acolo. Cassie se uită la bunica plăpândă a lui Laurel şi la bunica grăsuţă şi cu părul nearanjat a lui Adam, iar apoi la mătuşa Constance.

— Încercam… să facem ceva s-o ajutăm pe mama ta, zise mătuşa Constance, părând uşor stânjenită. Tuşi. Remedii vechi, recunoscu ea. Poate că fac totuşi bine. Vom fi în salon, dacă ai nevoie de ceva.

Închise uşa.

Cassie se întoarse să se uite la figura care se afla între cearşafurile albe şi scrobite ale mătuşii Constance. Se apropie şi îngenunche lângă patul ei.

Chipul mamei ei era la fel de palid ca şi cearşafurile. Totul legat de ea era alb şi negru; faţa albă, părul negru, genele negre care lăsau umbre pe obraji. Cassie o prinse de mâna rece şi doar atunci îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce voia să spună.

— Mamă! spuse ea. Şi apoi: Mami! Mă auzi?

Niciun răspuns. Nicio tresărire.

— Mami, spuse Cassie cu greutate. Ştiu că eşti bolnavă şi ştiu că eşti speriată, dar există un lucru de care nu mai trebuie să-ţi fie teamă. Ştiu adevărul. Ştiu cine este tatăl meu.

Cassie aşteptă; i se păru că vede mişcându-se mai repede, în sus şi în jos, cearşaful de pe pieptul mamei ei.

— Ştiu totul, spuse ea. Şi… dacă ţi-e teamă că-s furioasă pe tine sau ceva de genul acesta, să ştii că nu e aşa. Înţeleg. Am văzut ce le face oamenilor. Am văzut ce i-a făcut lui Faye, iar ea este mai puternică decât tine.

Cassie îi ţinea atât de strâns mâna rece, încât se temea să nu-i provoace durere. Făcu o pauză şi-şi înghiţi nodul din gât.

— Oricum, voiam să-ţi spun că am aflat. Şi că totul se va termina curând, iar eu o să mă asigur că el n-o să-ţi mai facă rău

niciodată. Într-un fel sau altul, am să-l opresc. Nu ştiu cum, dar o voi face. Îţi promit, mami.

Se ridică, încă ţinându-i cu blândeţe mâna lipsită de vlagă în palmele ei şi şopti:

— Dacă eşti speriată, mami, poţi să te întorci acum. E mai uşor decât să fugi. Este, într-adevăr. Dacă înfrunţi lucrurile, ele nu mai sunt aşa de rele.

Cassie aşteptă din nou. Nu se gândise că avea vreo speranţă, dar trebuia să aibă, deoarece pe măsură ce secundele treceau şi nu se întâmpla nimic, inima ei se cufunda. în dezamăgire. Măcar un semn mic – nu cerea prea mult, nu? Dar nu exista nici cel mai mic semn. Poate pentru a suta oară în acea zi, ochii lui Cassie fură invadaţi de căldură.

— OK, mami, şopti ea şi se aplecă să o sărute pe obraz.

Făcând asta, observă un fir subţire, un fel de fibră, în jurul gâtului mamei ei. Trase de el şi, din gulerul cămăşii de noapte a mamei ieşiră trei mici pietre maro-aurii agăţate de el.

Cassie ascunse la loc lănţişorul, mai aşteptă o secundă, apoi plecă.

O să pot să fac faţă dacă mama moare, ca şi bunica? se întrebă ea în timp ce închidea uşa dormitorului. Nu credea că ar fi putut. Dar începuse să priceapă că ar fi trebuit să se gândească la asta.

În salon, Adam şi Diana beau ceai în compania celorlalte femei.

— Cine i-a pus mamei cristalele la gât? Şi ce sunt? Bătrânele se uitară una la alta. Mătuşa Constance fu cea care răspunse:

— Eu i le-am pus, zise ea. Îşi drese glasul: Sunt ochi de tigru. Să ţină departe visele rele – sau cel puţin aşa spunea mereu bunica mea.

Cassie reuşi să-i zâmbească vag.

— Oh, mulţumesc.

Poate că afinitatea lui Melanie cu mineralele era moştenită din familie. Nu se mai apucă să-i spună mătuşii Constance ce ar fi putut să facă John cel Negru cu acele pietre dacă ar fi încercat.

Visele rele sunt dăunătoare, spuse bătrâna doamnă Franklin, iar Diana şi Adam se ridicară să plece . Da sigur, visele frumoase sunt cu totul altceva.

Cassie se uită la bunica lui Adam, al cărei păr grizonat

dezordonat i se desfăcuse, în timp ce mânca fericită prăjitură după prăjitură. Cassie nu mai cunoscuse niciodată pe cineva căruia să-i placă atât de mult să mănânce, cu excepţia lui Suzan. Dar cu doamna Franklin era ceva mai mult decât se putea vedea la prima vedere.

— Vise? întrebă Cassie.

— Vise frumoase, aprobă limpede bunica lui Adam. Ca să visezi frumos, trebuie să ai piatra lunii.

Cassie se gândi la asta pe tot drumul până acasă.

Ea şi Diana luară cina în linişte, doar ele două, în timp ce tatăl Dianei încă se afla la biroul de avocatură. Adam plecase să stea de vorbă cu ceilalţi din Cerc.

— Eu nu pot să le spun, spuse Cassie. Nu în seara asta… poate mâine.

— Nu există niciun motiv pentru care s-o faci, replică Adam, cu o voce aproape aspră. Ai trecut prin destule. *O să le spun* eu – şi o să-i fac să înţeleagă. Nu-ţi face griji,Cassie. Vor rămâne alături de tine.

Cassie nu putea să nu-şi facă griji. Dar nu se mai gândi la asta, deoarece erau alte lucruri la care trebuia să reflecteze. Îi făcuse o promisiune mamei ei.

Se întinse pe pat să citească din Cartea Umbrelor pe care i-o lăsase bunica ei. Cartea *ei.* Căută ceva despre cristale şi vise.

Şi găsi: *Pentru a provoca vise. Puneţi o piatră a lunii sub pernă şi toată noaptea veţi avea vise senine şi plăcute din care veţi avea de câştigat.* De asemenea, mai găsi un pasaj despre cristale în general. Cristalele mari erau mai bune decât cele mici, ei bine, asta ştia deja. Melanie făcuse această afirmaţie iar John cel Negru îi demonstrase acest lucru azi, fără tăgadă.

Lăsă cartea jos şi se duse la biroul Dianei.

Acolo se afla o trăistuţă de catifea albă, tivită cu mătase albastră ca cerul. Diana îi permisese lui Cassie, cu mult timp în urmă, s-o deschidă. Cassie luă trăistuţa cu ea în pat şi vărsă conţinutul pe partea de sus a cearşafului pe care mai întâi o desfăcuse şi-o întinsese. Pe fondul alb, pietrele formau un caleidoscop bogat.

Agatul bleu dantelat – Cassie luă bucata triunghiulară şi îşi mângâie obrazul cu suprafaţa ei netedă. Cimnul galben luminos piatra lui Deborah, bună pentru a spori energia. Carneolul

portocaliu umbrit, pe care Suzan îl folosise odată ca să intensifice entuziasmul echipei de fotbal. Mai era jadul verde translucid, pe care Melanie îl utilizase ca să calmeze gândurile; şi ametistul de un liliachiu regal piatra – lui Laurel, o piatră a inimii, după cum spusese John cel Negru. De asemenea, mai erau acolo multe altele: chihlimbarul cald, uşor ca o bucată de plastic; calcedonia verde-închis, cu stropi roşii, un granat de culoarea vinului; un peridot verde palid pe care Diana îl folosise să marcheze energia întunecată.

Degetele lui Cassie căutară prin această comoară grozavă, până dădură de piatra lunii. Era translucidă, cu lipiri albastre-argintii. O puse pe noptiera de lângă pat.

Diana intră, proaspătă după baia pe care o făcuse, şi se uită la Cassie cum punea pietrele la loc în trăistuţă.

— Ai găsit ceva în Cartea Umbrelor? o întrebă ea.

— Nimic deosebit, răspunse Cassie.

Nu voia să-i explice ce voia să facă, nici măcar Dianei. Mai târziu, dacă avea să funcţioneze.

Încep să cred că bunica nu a vrut să spună cum că în Cartea Umbrelor s-ar dezvălui ceva deosebit despre John în cel Negru, adăugă ea. Poate că doar voia să fiu o bună vrăjitoare, care *le ştie pe toate.* Poate că s-a gândit că în felul ăsta voi fi suficient de isteaţă ca să-l înving.

Diana se sui în pat şi închise lumina. Luna nu se vedea deloc; fereastra rămase întunecată. Era o senzaţie de pace, într-un fel, ele două stând lungite în pat – ca nişte musafire rămase aici peste noapte. Pe Cassie o făcea să se gândească la trecut, când ea şi Diana se hotărâseră să fie adoptate ca surori.

— Trebuie să găsim o cale să-l omorâm, zise ea.

Nişte musafire cu un scop întunecat şi însetate de sânge. Diana rămase tăcută un moment, apoi spuse calm:

— Ei bine, ştim două lucruri care nu-l pot omorî – Apa şi Focul. Prima dată, când vasul pe care era s-a scufundat, el s-a înecat; a doua oară, când părinţii noştri au incendiat casa de la numărul treisprezece, a ars. Dar nu a murit pentru totdeauna.

Cassie aprecie expresia „părinţii noştri”. Mama *ei* nu încercase să ardă pe nimeni, ar fi putut să pună pariu.

— El a spus că nu este nevoie ca spiritul lui să rămână în trupul lui, spuse ea. Cred că poate sta în locuri diferite. Poate că

atunci când moare, îşi trimite pur şi simplu spiritul undeva.

— Cum a făcut cu craniul de cristal, spuse Diana. Şi a rămas acolo până când noi am adus laolaltă spiritul şi trupul lui. Da. Dar ce am putea *folosi* împotriva lui?

— Pământul… sau Aerul, medită Cassie. Totuşi, nu văd cum ar putea Aerul să omoare pe cineva.

— Nici eu. Pământul poate să însemne cristale… dar nu avem un cristal suficient de mare, pe care să-l folosim împotriva lui.

— Nu, zise Cassie. Se pare că ori utilizăm Instrumentele Supreme, ori nimic. Trebuie să le găsim!

Simţi cum în întuneric Diana o aproba clătinând din cap.

— Dar cum?

Cassie se întinse să ia piatra lunii. O puse sub pernă.

Poate că nu conta cât erau de mari, ci cum erau folosite, se gândi ea.

— Noapte bună, Diana, spuse ea, şi închise ochii.

11

Încă de la început, acest vis se dovedi a fi mai limpede decât celelalte. Sau poate că pentru Cassie era mai limpede; mai calm, mult mai edificator asupra a ceea ce se întâmpla. Apa sărată o lovea peste faţă; chiar înghiţi un pic din ea. Era atât de rece, încât nu-şi mai simţea mâinile şi picioarele.

Se scufunda. Avea să se înece… dar nu să moară. Cu ultimele puteri, îşi trimise spiritul în locul pregătit pentru asta… în craniul de pe insulă. O parte din puterea sa fusese deja lăsată în craniu; iar acum, ea avea să meargă acolo să i se alăture. Iar într-o zi, când va veni momentul potrivit, când trupul ei va fi călătorit destul prin apa mării şi va fi ajuns pe insulă, va trăi din nou.

Vise plăcute, vreau vise plăcute, se gândi Cassie frenetic, în timp ce apa îi trecea de creştet.

O schimbare…

Lumina soarelui o orbea.

— Poţi să mergi cu Kate să vă jucaţi în grădină, zise o voce blândă.

Da. Reuşise. Se afla acolo.

Grădina era în spate. Cassie se îndreptă spre uşa din spate.

— Jacinth! Ce ai uitat?

Cassie se opri în loc, încurcată. N-avea nicio idee. Femeia înaltă, în rochie puritană, se uita în jos spre podea. Acolo, pe scândurile de pin curate se afla Cartea Umbrelor îmbrăcată în piele roşie. Cassie îşi amintea acum; îi căzuse din poală când se ridicase în picioare.

— Îmi pare rău, mamă.

Cuvintele îi ieşiseră de pe buze cu atâta naturaleţe. Iar ochii i se făcură mari – dar nu-şi putea imagina unde trebuia să pună cartea. Undeva, într-un loc special… dar unde? Apoi văzu cărămida mobilă din şemineu.

— Mult mai bine, spuse femeia înaltă, în timp ce Cassie strecura cartea în spaţiul de-acolo şi fixa la loc cărămida. Să-ţi aminteşti întotdeauna, Jacinth: nu trebuie să fim niciodată neglijente. Nici măcar aici, în New Salem, unde toţi vecinii noştri sunt la fel ca noi. Acum fugi în grădină.

Kate ieşise deja. În lumina soarelui de-afară, Cassie observă că părul lui Kate avea culoarea părului Dianei, nu era chiar auriu, dar avea o culoare palidă, ca lumina pură. Şi ochii lui Kate erau aurii, ca lumina soarelui. Era o fată cu totul de aur.

— Cer şi mare, nu-mi faceţi rău, râse ea, întorcându-se privind peste tufişurile de ierburi către oceanul albastru şi întins, dincolo de faleză.

În vremurile acelea nu exista zidul, încă nu fusese construit. Apoi ţâşni înainte, să ia ceva de jos.

— Miroase levănţica asta, spuse ea, întinzându-i lui Cassie un mănunchi. Nu e dulce?

Dar Cassie ezita în pragul uşii deschise. Alte două persoane veniseră în bucătărie; mama lui Kate şi tatăl ei presupunea ea. Vorbeau încet, cu voci pline de importanţă.

— ...veştile tocmai au sosit. Vasul s-a scufundat, spunea bărbatul.

Urmă o exclamaţie de veselie şi surpriză din partea mamei lui Jacinth.

— Atunci înseamnă că e mort!

Bărbatul clătină din cap, dar Cassie nu auzi următoarele lui cuvinte. Se temea că va fi prinsă trăgând cu urechea şi gonită de-acolo.

— ...craniul, auzi ea. Şi:...nu poţi spune niciodată...să se întoarcă...

— Iar această iasomie, cânta Kate. Nu e minunată?

Cassie ar fi vrut să-i spună să tacă din gură.

Apoi auzi vorbele care făcură să i se zbârlească părul pe braţe, chiar şi sub fierbinţeala soarelui.

— ...ascunde-le, spunea mama lui Kate. Dar unde?

Asta era! Unde, *unde*? Dacă visul acesta avea vreun înţeles, atunci Cassie trebuia să priceapă. Kate încerca s-o cuprindă de mijloc, s-o facă să miroasă iasomia, dar Cassie îi prinse mâna şi i-o ţinu nemişcată, obligând-o s-o asculte.

Adulţii discutau încet: exclamaţii de îngrijorare şi de dezaprobare ajungeau la urechile lui Cassie.

— Putem să nu...?

— Nu, nu acolo...

— Dar unde, atunci?

— O, Dumnezeule, mi se arde pâinea!

După care, un râset uşor.

— Desigur! Ar fi trebuit să ne gândim la asta mai devreme.

Unde? Evitând coliziunea cu Kate, Cassie o coti, încercând să tragă cu ochiul în bucătărie.

— Jacinth, ce e-n neregulă cu tine? strigă Kate. Nu asculţi ce-ţi spun! Jacinth, uită-te la mine!

Disperată, Cassie se holbă în bucătăria întunecoasă. Era prea întuneric. Visul se pierdea.

Nu. Trebuia să se agaţe de el. Trebuia să vadă cum se sfârşeşte. Bunico, ajută-mă, se gândi ea. Ajută-mă să văd…

— Jacinth!

Din ce în ce mai întuneric, şi mai întuneric…

Fuste lungi foşnind, dându-se la o parte din drum. Şi doar o privire scurtă…

— Vechea ascunzătoare, zise mama lui Jacinth, cu o voce plină de satisfacţie. Până când vor avea din nou nevoie de ele.

Întunericul o înghiţi pe Cassie.

Se trezi confuză.

Mai întâi, nu-şi putu aminti la ce se uitase în vis. Totuşi, îşi amintea visul. Cine era Jacinth? O străbună de-a ei? Una dintre stră-stră-stră-stră-stră-străbunicile ei, presupunea ea. Dar Kate?

Apoi îşi aminti scopul.

Instrumentele Supreme. Membrii primului sabat le ascunseseră de John cel Negru, deoarece ştiau că el s-ar fi putut întoarce. Cassie se afundase în vis ca să afle unde erau ascunse, şi reuşise.

Se întrebă de ce venise John cel Negru după bunica ei în noaptea în care fusese eliberat. Nu doar pentru Cartea Umbrelor, îşi dădea ea seama acum; nu doar pentru că le cunoştea dinainte pe mama şi pe bunica ei. Voia altceva de la bunica ei. Voia Instrumentele Supreme.

Dar bunica ei nu ştia unde erau. Cassie era sigură că dacă bunica ei ar fi ştiut, i-ar fi spus şi ei, lui *Cassie.* Tot ce ştiuse bunica ei fusese faptul că propria-i bunică, adică stă-stră-străbunica lui Cassie, îi zisese că şemineul era un loc bun în care să ascundă lucruri. Iar acum, datorită visului, Cassie ştia că acea cărămidă mobilă ducea la o ascunzătoare bună încă din vremea lui Jacinth.

Dar nu era decât o cărămidă mobilă, iar în spatele ei nu se afla decât Cartea Umbrelor. Cassie ştia că sabatul originar căutase o soluţie pe termen lung, un loc în care să ascundă Instrumentele Supreme *până când ar fi avut nevoie de ele* vreuna dintre generaţiile viitoare. Şi-atunci, nu era doar o cărămidă mobilă. Cassie se gândi la privirea scurtă aruncată spre şemineu pe care ea o prinsese la femeile cu fuste lungi, în ultima secundă a visului ei. Şemineul avusese pe-atunci o altă formă decât cea de azi, din vremurile moderne.

Cassie rămase câteva momente în întunericul catifelat. Apoi se răsuci pe cealaltă parte şi o scutură pe Diana de umăr.

— Diana, trezeşte-te! Ştiu unde sunt Instrumentele Supreme!

Îl treziră pe Adam aruncând cu pietricele în fereastra lui. Se duseră toţi trei la casa cu numărul doisprezece, înarmaţi cu un hârleţ, un baros, mai multe ciocane obişnuite şi şurubelniţe, o rangă şi însoţiţi de Raj. Ciobănescul german ţopăia fericit pe lângă Cassie, arătând de parcă genul ăsta de expediţie la ore atât de matinale era exact ce-i plăcea lui.

Luna palidă era sus, deasupra creştetelor lor, când ajunseră la casa bunicii lui Cassie. Înăuntru, părea chiar mai frig decât afară şi totul era atât de nemişcat, încât entuziasmul lui Cassie se domoli.

— Acolo, şopti ea, arătând spre partea stângă a şemineului, unde fuseseră adăugate cărămizi faţă de ceea ce văzuse ea în vis. Partea aceea e diferită. Acolo trebuie că au mai fost puse cărămizi.

— Ce păcat că nu avem un ciocan pentru demolări! zise Adam vesel, luând ranga.

Nu părea tulburat de frigul şi liniştea de-acolo, iar în lumina bolnăvicios de artificială din bucătărie, părul lui lucea precum granatul din trăistuţa Dianei. Raj stătea alături de Cassie, cu coada sa neagră şi agilă măturând podeaua bucătăriei. Privindu-i pe cei doi, Cassie se simţea mai bine.

Le luă mult timp. Cassie îşi juli genunchii ajutând ca mortarul vechi să fie fărâmiţat, folosind o şurubelniţă ca pe o daltă. Dar în cele din urmă cărămizile începură să cadă pe cenuşa rece din cămin, pe măsură ce erau desprinse, una câte una. Fiecare avea o culoare diferită; unele erau roşii, altele erau portocalii, iar

altele erau de un liliachiu spre negru.

— Cu siguranţă că e ceva aici, spuse Adam, băgând mâna în spaţiul pe care-l făcuseră. Dar trebuie să mai scoatem câteva cărămizi… Aici!

Băgă din nou mâna, apoi se uită la Cassie:

— De ce nu faci tu oficiile de gazdă? E-n regulă, nu e nimic viu înăuntru.

Cassie, care n-ar fi vrut să întâlnească aici un gândac de trei sute de ani, clătină din cap spre el, recunoscătoare. Băgă mâna în acel spaţiu şi dădu de ceva neted şi rece. Obiectul era atât de greu, încât trebui să-şi folosească ambele mâini pentru a-l ridica şi a-l scoate.

— O cutie cu documente, şopti Diana când Cassie puse cutia pe podea, în faţa şemineului.

Pentru Cassie, arăta ca un mic cufăr în care se afla o comoară, făcut din piele şi alamă.

— În anii 1600, oamenii le foloseau să-şi stocheze în ele documentele importante, continuă Diana. Avem documentele lui John cel Negru şi alte lucruri de genul acesta. Hai, Cassie, deschide-o!

Cassie se uită la ea, apoi la Adam care stătea aplecat peste cazma, cu faţa murdară de funingine. În timp ce deschidea cutia, degetele ei tremurau.

Dar dacă se înşela? Dacă Instrumentele Supreme nu erau acolo, ci înăuntru se aflau doar nişte documente vechi? Dacă…

În cutie, părând proaspete şi neatinse de parcă ar fi fost îngropate doar cu o zi în urmă, erau o diademă, o brăţară şi o jartieră.

— Oh! i se tăie răsuflarea Dianei.

Cassie ştia că diadema pe care Cercul o folosise din totdeauna era din argint. Cea din cutie era, de asemenea, din argint, dar arăta cumva mai plăcut; era mai grea şi mai bogată, cu un luciu mai întunecat. Atât diadem cât şi brăţara arătau ca operele unui *artizan*; nu era nimic din ele făcut cu o maşinărie. Fiecare lovitură de ciocan prin care fuseseră făcute inscripţiile de pe brăţară, fiecare ornament complicat de pe inelele diademei demonstrau că era lucrătura unei mâini de artist. Pielea jartierei era moale, şi nu avea doar o cataramă de argint, ci şapte. Ţinând-o în mână, lui Cassie i se păru grea.

Fără vreun cuvânt, Diana întinse un deget şi îl trecu peste semiluna de pe diademă.

— Instrumentele Supreme, spuse Adam calm. După toate aceste căutări, s-a dovedit că erau chiar aici, sub nasul nostru.

— Atât de multă putere, şopti Diana. Sunt mirată că ele stau aici atât de liniştite. Mă gândeam că vor stârni o tulburare psihică…

Tăcu şi se uită la Cassie. Într-un târziu, adăugă:

— Nu spuneai tu ceva despre faptul că-ţi era greu să dormi aici?

— Toată noaptea se-auzeau trosnituri şi scârţâituri, puse Cassie, apoi privirea i se intersectă cu a Dianei. Oh, vrei să spui că… Te gândeşti că…

— Nu mă gândeam că era din cauza fundaţiei casei, spuse Diana scurt. Instrumente atât de puternice pot face să se întâmple o mulţime de lucruri.

Cassie închise ochii, dezgustată de ea însăşi. Cum am putut să fiu atât de proastă? Era atât de simplu! Ar fi trebuit să-mi dau seama…

— Întotdeauna totul e simplu când priveşti înapoi, zise Adam aspru. *Nimeni* nu şi-a dat seama unde erau Instrumentele, nici măcar John cel Negru. Ceea ce-mi aminteşte că ar fi mai bine să nu-i spunem nimic lui Faye despre toate astea.

Cele două fete se uitară la el, apoi Diana aprobă clătinând din cap, fără grabă.

— I-a spus lui John cel Negru de ametist. Mi-e teamă că ai dreptate. Nu putem avea încredere în ea.

— Nu cred că trebuie să spunem *nimănui*, zise Cassie. Cel puţin, nu încă. Nu, până când nu hotărâm ce urmează să facem cu ele. Cu cât ştiu mai puţini despre Instrumente, cu atât este mai sigur.

— Corect, aprobă Adam. Începu să pună la loc cărămizile în şemineu. Dacă lăsăm în urma noastră totul să arate cât mai normal şi găsim un loc potrivit în care să ascundem cutia înainte de a se face dimineaţă, nimeni nu-şi va da vreodată seama că le-am găsit.

— Uite! Cassie aruncă jartiera la loc în cufăr, apoi i-l înmână Dianei. Faye le are pe celelalte; astea sunt ale tale.

— Ele sunt ale conducătoarei sabatului…

— Conducătoarea sabatului este vrednică de dispreţ spuse Cassie. Sunt ale *tale,* Diana. Eu le-am găsit şi spun asta.

Adam abandonă aşezatul cărămizilor şi se întoarse spre ele; se uitară toţi trei unul la altul în lumina rece din bucătăria tăcută. Erau cu toţii murdari; chiar şi pometii frumoşi ai Dianei erau murdari de pete cenuşii. Cassie încă era tristă şi epuizată după ceea ce fusese una dintre cele mai lungi şi mai oribile zile din viaţa ei. Dar în acel moment simţi o căldură şi o apropiere care îi spulberară durerea şi oboseala. Erau… conectaţi toţi trei. Fiecare era parte din celălalt. Iar în acea noapte, câştigaseră. Triumfaseră.

Dacă Diana nu ne-ar fi iertat, ce s-ar fi întâmplat cu în noi? se întrebă Cassie în timp ce privea din nou în jos, spre şemineu.

Mă bucur că tu eşti cea care-l are pe el; chiar mă bucur, se gândi ea apoi. Ridicându-şi privirea, văzu că Diana avea lacrimi în ochi, de parc-ar fi ştiut la ce se gândea Cassie.

— În regulă. Le accept deocamdată… până va veni vremea să le folosim, spuse ea.

— Am terminat, spuse Adam.

Îşi adunară uneltele şi părăsiră casa.

În timp ce se întorceau cu maşina la Adam acasă, văzură o siluetă pe marginea drumului.

— John cel Negru, şuieră Cassie, crispându-se.

— Nu cred, zise Adam, oprind maşina pe dreapta. E prea scund. Cred că e Sean.

Era Sean. Era îmbrăcat în jeanşi şi în bluza de pijama şi arăta foarte somnoros.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, cu ochii mici şi negri privind pe sub pleoapele grele. Am văzut lumină la casa lui Cassie, iar apoi am zărit o maşină plecând pe alee. Am crezut că este John cel Negru.

— Eşti curajos că ai ieşit afară singur, zise Cassie amintindu-şi de dorinţa ei de a fi mai amabilă cu Sean, alungând o undă de stânjeneală. Diana şi Adam se consultară unul cu celălalt din priviri, iar Sean îşi plimbă privirea de la chipurile lor murdare la uneltele de pe podeaua maşinii, apoi la umflătura pe care o făcea jacheta lui Adam.

— Cred c-ar fi mai bine să-i spunem, zise Diana. Cassie ezită – stabiliseră de comun acord să nu spună nimănui, dar se pare că

nu aveau de ales. Aprobă clătinând din cap încet, reţinut.

Ca urmare, Sean se sui în spate şi jură să păstreze secretul. Fu emoţionat în legătură cu Instrumentele Supreme, dar Adam nu-l lăsă să le atingă.

— Acum trebuie să găsim un loc în care să le ascundem, zise Adam. Mai bine te întorci la culcare; ne vedem mâine.

— OK.

Sean coborî din maşină. Dădu să-nchidă uşa, dar se opri, uitându-se la Cassie.

— Oh, hei! Apropo de chestia aia cu John cel Negru, că este tatăl tău! Ei bine, hm, voiam doar să-ţi spun pentru mine e OK. Adică… ar trebui să-l vezi pe tatăl *meu.* Asta-i tot.

Trânti uşa şi se îndepărtă grăbit.

Cassie simţi că se sufocă, lacrimile i se adunaseră în ochi. Uitase că Adam le spusese tuturor; dimineaţă, trebuia să se confrunte cu toţi ceilalţi din Cerc. Dar pentru moment, Sean o făcu să se simtă bucuroasă şi umilă.

Trebuie *neapărat* să fiu mai amabilă cu el în viitor, se gândi ea.

Ascunseră Instrumentele în pivniţa lui Adam.

— Atâta vreme cât nu le folosim, nimeni nu le poate da de urmă, spuse Diana. Asta am hotărât eu şi Melanie, oricum. Dar sunt periculoase, Adam. E riscant să le avem.

Se uită la el cu gravitate.

Atunci lasă-i pe cei de lângă tine să-şi asume nişte riscuri, spuse el cu blândeţe. Măcar o dată.

Cassie se duse la culcare a doua oară în acea noapte, obosită dar victorioasă. Puse piatra lunii la loc pe măsuţa de toaletă; visase suficient, pentru moment. Se întrebă dac-o va mai vedea vreodată pe Kate.

Nu-mi pasă nici dacă tatăl ei e Adolf Hitler, clincăni limpede vocea lui Deborah, care nu era niciodată blândă, de jos, de la baza scări. Cassie stătea în picioare, în camera Dianei, zăbovind în cadrul uşii. Ce legătură are cu *Cassie?*

— Ştim, Deborah, dar mai încet, se poate?

Era Melanie, cu o voce mai modulată, dar care se distingea clar.

— De ce nu urci pe scări, să o aduci? zise Doug rezonabil, iar Chris adăugă:

— Nu cred că va mai coborî vreodată.

— Probabil că e speriată de moarte de voi toţi, se încruntă Laurel, de parcă era mama unui cercetaş, ducând în mâini un pachet incomod: Suzan, brioşele astea sunt pentru *ea.*

— Eşti sigură că-s cu fulgi de ovăz? Au un gust oribil zise Suzan calmă.

— Odată şi-odată tot trebuie să cobori, spuse Diana din spatele lui Cassie.

Cassie clătină aprobator din cap, cu fruntea uşor sprijinită de peretele rece de lângă uşă. Vocea pe care nu o auzise deloc era a celui care o îngrijora cel mai tare. Nick. Ridică din umeri, îşi luă rucsacul şi porni. Acum ştiu cum te simţi atunci când ieşi în faţa plutonului de execuţie, se gândi ea.

Întregul Cerc – cu excepţia lui Faye – se adunase la picioarele scării, privind în sus, în aşteptare. Deodată, coborând pe scară, Cassie se simţi mai degrabă ca o mireasă decât ca o prizonieră. Era bucuroasă să poarte jeanşi curaţi şi un pulover de caşmir împrumutat de la Diana, cu linii subţiri albastre şi violete.

— Bună, Cassie, spuse Chris. Am auzit că… Au!

Se clătină, înghiontit de Laurel.

— Uite, Cassie, zise Laurel cu amabilitate. Ia o brioşă.

— Nu lua, îi şopti Suzan la ureche lui Cassie.

— Am cules astea pentru tine, zise Doug întinzându-i un mănunchi de ierburi umede. El le privi cercetător, cu îndoială: Cred că sunt margarete. Arătau mai bine înainte de a se ofili.

— Vrei să mergi la şcoală cu motocicleta? o întrebă Deborah.

— Nu, nu vrea să meargă la şcoală cu motocicleta. Merge cu mine.

Nick, care stătea pe hol, pe o bancă clasică din lemn, se ridică.

Cassie se temuse să-l privească direct în ochi, dar acum nu se putu abţine. Arăta calm, stăpân pe el ca de obicei, dar în adâncimea ochilor lui de culoarea mahonului era o căldură doar pentru ea. Luându-i rucsacul, degetele lui puternice, îndemânatice, o strânseră de mână în acel moment.

În acea clipă, ea înţelese că totul avea să fie în regulă.

Cassie privi înjur, la cei din Club.

— Voi, toţi… nu ştiu ce să spun. Mulţumesc.

Apoi se uită la Adam, care-i făcuse pe toţi să înţeleagă situaţia:

— Mulţumesc.

El ridică din umeri, şi numai cineva care-l cunoştea bine putea să observe durerea, dincolo de acel zâmbet. Ochii lui erau întunecaţi precum norii de furtună, plini de o emoţie reprimată.

— Oricând, spuse el, în timp ce Nick o conducea spre uşă.

Pe drum, Cassie se uită înapoi, la Doug.

— Ce s-a-ntâmplat cu chipul tău?

— Dintotdeauna a fost aşa urât, o asigură Chris.

— M-am bătut, spuse Doug, ducându-şi mâna, cu un soi de mândrie, la ochiul înnegrit. Dar să-i vezi pe ceilalţi cincizeci de tipi! strigă după ea.

— Aveţi cu toţii probleme din cauză că v-aţi bătut? întrebă pe Nick, când ieşiră afară.

— Nu… nu se ştie cine a început. Ar trebui sa pedepsească toată şcoala.

Ceea ce, după cum avea să se dovedească, directului făcu. Jocul de fotbal de Ziua Recunoştinţei fu anulat, iar printre elevi era o mare animozitate. Cassie se ruga doar ca nimeni să nu-şi dea seama încotro trebuia direcţionată acea animozitate.

— Putem păstra tăcerea până la vacanţa de Ziua Recunoştinţei, de săptămâna viitoare? întrebă Diana la prânz.

Cassie şi Adam erau singurii care ştiau exact de ce voia ea ca lucrurile să rămână liniştite – pentru ca ei, să aibă timp să ia cea mai bună hotărâre privind felul în care aveau să folosească Instrumentele Supreme –, iar ceilalţi fură de acord să încerce. Nimeni – în afară de Deborah şi Doug – nu mai era cu adevărat interesat să se lupte pentru moment.

— Mă tem totuşi. Mă tem că el va veni oricum după noi. Îi poate pune pe supraveghetori să ne ia pentru un motiv oarecare, îi spuse după aceea Cassie Dianei.

Dar nu se întâmplă aşa. O pace stranie, un soi de linişte bizară se instaură în liceul din New Salem. De parcă toţi aşteptau ceva, dar nu ştiau ce anume.

— Nu te duce singură, spuse Diana. Aşteaptă-mă o clipă, vin cu tine!

— Ştiu exact unde este cartea, răspunse Cassie. N-o să stau în casă mai mult de un minut.

De mai mult timp, voia să-i împrumute Dianei *Le Morte D'Arthur*[5]*.* Era una dintre cărţile ei preferate, iar bunica ei avea un exemplar frumos, din 1906.

— Pot să iau şi nişte pelin uscat pentru condimentat, dacă tot mă duc acolo, adăugă ea.

— Nu, nu lua; nu mai face nimic altceva în plus; întoarce-te cât de repede poţi, spuse Diana îndepărtându-şi de pe frunte o şuviţă de păr ud, cu dosul palmei murdare.

Îşi petrecuseră timpul într-un fel obositor dar interesant, încercând să umple curcanul pentru Ziua Recunoştinţei.

— Bine.

Cassie se îndreptă spre casa cu numărul doisprezece. Întârziaseră cu pregătirea curcanului. Soarele coborâse pe cer.

Doar intru şi ies, îşi spuse Cassie în timp ce se precipita spre uşă. Găsi cartea pe raftul din bibliotecă şi o băgă la subraţ. Nu era chiar încordată – toată săptămâna fusese atât de linişte. Cercul sărbătorise ziua lui Suzan, netulburat, cu două zile în urmă, pe douăzeci şi patru.

Vezi? Ţi-am spus, se gândi ea la Diana în timp ce ieşea din casă. Nu ai de ce să-ţi faci gri…

Zări maşina, un BMW cenuşiu, lângă Iepurele alb al bunicii ei. În aceeaşi miime de secundă, încercă să acţioneze, să sară înapoi, înăuntru, dar nu avu acest noroc. O mână aspră îi astupă gura şi Cassie fu înşfăcată şi târâtă de-acolo.

---

[5] *Moartea lui Arthur* (titlu original în lb. fr.), roman de Sir Thomas Malory (cca 1405-1471), care se bazează pe legenda regelui Arthur şi a Cavalerilor Mesei Rotunde (n. trad.).

12

Pleacă de-aici până când nu ne vede vreunul dintre ei, spuse vocea, scurt. Cassie simţi un miros acru de sudoare.

Jordan, se gândi ea. Cineva cu o armă. Cineva din Clubul Pistolarilor. Celălalt era Logan, care era în echipa de dezbateri MIT[6], şi era mai mic decât Jordan – sau era mai mare? Cassie nu fusese niciodată în stare să facă distincţie între cei doi fraţi ai Portiei, deşi Portia îi povestise despre ei, la Cape Cod.

Mintea ei lucra foarte clar.

O duseră cu maşină afară din New Salem, pe ţărm, obligând-o ca în tot acest timp să stea ghemuită pe podea, în spatele maşinii. Jordan stătea cu tălpile pe ea şi o înghiontea în ceafă cu ceva rece şi greu. De parc-aş fi un criminal periculos sau ceva de genul ăsta, se gândi Cassie. Mare *bucluc*! Ce s-or gândi că fac, o să-i transform în broaşte râioase?

Celelalte tălpi de lângă ea erau de fată. Portia, presupuse Cassie. Nu, Sally. Portia era prea aristocrată ca sa calce în picioare pe cineva.

Cassie auzi zgomotul înăbuşit al cauciucurilor în timp ce acestea alunecau pe podul spre faleză. După aceea urmară mai multe cotituri şi o plimbare lungă pe un drum cu denivelări. Când opriră în cele din urmă, era foarte linişte.

Erau în mijlocul pădurii. Mesteceni, fagi, stejari copacii tipici pentru Massachusetts – creşteau deşi peste tot. O puseră pe Cassie să coboare din maşină, iar apoi băieţii o conduseră în pădure. Cassie auzea în spatele lor paşii uşori ai fetei. Părea o plimbare lungă, departe, tot mai departe de drum şi de orice urmă de civilizaţie. În timp ce se întuneca, ajunseră într-o poieniţă.

Cineva mai fusese acolo înainte. Lanterna lui Logan scoase la iveală o adâncitură în pământ unde fusese făcut focul, iar de un copac erau atârnate nişte frânghii. Portia şi Sally – Cassie avusese dreptate, era Sally – făcură focul în groapa de-acolo, iar

---

[6] Massachusetts Institute of Technology (în rom., Institutul de Tehnologie Massachusets) (n. trad.).

băieţii o legării pe Cassie de copac. Folosiră mai multă frânghie decât era necesară, reflectă Cassie.

Şi nu-i plăcea cum arăta focul.

— De ce faceţi asta? îl întrebă pe Logan, care se îndepărtă după ce o legase.

Când reuşi să le vadă chipurile, îşi dădu seama care era Logan şi care era Jordan Jordan era cel cu ochii ca de rechin.

— Pentru că eşti o vrăjitoare, spuse Logan scurt.

— Şi ăsta e un *motiv?*

Portia veni spre ea.

— Ai minţit, spuse acuzator. Despre băiatul de pe plajă, despre tot. Tot timpul ai fost o vrăjitoare!

— Atunci nu eram, zise Cassie, încercând să rămână calmă. Acum sunt.

— Deci recunoşti. Ei bine, atunci vom face ceea ce trebuia să facem încă de-atunci.

Spaima o prinse pe Cassie în ghearele ei; se uită din nou spre foc. Jordan punea ceva pe el, ceva lung şi metalic.

Am dat de necaz, îşi dădu seama Cassie. Sunt într-un mare, mare necaz!

Avea nevoie de ajutor. Ştia o singură cale prin care putea să-l ceară. Singura ei armă era puterea.

Bine, îşi spuse ea. Fă ce ai mai făcut ca să-l chemi pe Sean. Fii gata, stai calmă... *acum*!

Adam – încerca să-l cheme cu ajutorul minţii. *Adam. Sunt Cassie. Am dat de necaz.* Îşi dori să fi avut la ea trandafirul de calcedonie, să-l ţină în mână în timp ce îl chema pe Adam; acesta îi spusese că ar fi ajutat-o dacă voia să ia legătura cu el. Dar trandafirul de calcedonie era al Dianei.

Nu te gândi acum la asta. Gândeşte-te la Adam. Trebuie să-l faci pe Adam să te audă.

Adam, strigă ea din nou, adunându-şi toate puterile Ciudată această abilitate a ei de a-şi forţa mintea, să facă nu se ştia ce ca să-şi trimită puterea ca o lance, şi fără să se deterioreze pe măsură ce o folosea. În schimb, era ca un muşchi, devenind tot mai puternic, cu cât îl solicita mai mult. *Adam*, strigă ea din nou, rezumându-se la un mesaj simplu şi clar. *Sunt Cassie. Am nevoie de ajutor.*

Va veni, îşi spuse ea. Va găsi cumva acest loc; va veni dacă

voi rămâne calmă şi îl voi aştepta. Gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla *înainte* ca Adam să vină îi îngheţa sângele în vene.

Iat-o deci, imobilizată într-un loc străin, cu patru vânători de vrăjitoare. Iar liniştea o călca pe nervi.

— Cel puţin, aţi putea să-mi explicaţi ce vreţi, le zise ea încet lui Logan şi Sally, pentru că ştia că Jordan şi Portia nu i-ar fi răspuns. M-aţi adus aici – măcar spuneţi-mi de ce urâţi atât de mult vrăjitoarele. Pentru că eu nu înţeleg.

— Eşti nebună? zise Logan de parcă era perfect evident. Apoi, cum ea continua să se holbeze la el, Logan zise simplu: Pentru că eşti rea.

— Logan…

Cassie căuta să-i vadă chipul la lumina focului.

— Suntem exact la fel ca tine. Suntem… mai mult în contact… cu natura, asta e tot. O cercetăm şi o celebrăm, iar uneori o punem să facă unele lucruri pentru noi. Dar nu suntem răi. Uite, zise ea, în timp ce Logan se îndepărta, avem şi noi defecte, la fel ca toţi ceilalţi, dar în general încercăm să fim *buni.*

— Dar Faye Chamberlain? se repezi Sally, alăturându-se brusc conversaţiei. Şi ea este bună?

— E ceva bun şi în ea, răspunse Cassie, chiar mai încet. Diana mi-a spus asta odată, şi este adevărat. Faye trebuie doar să-şi descopere această parte. Dar, oricum, nu ne poţi judeca pe toţi în funcţie de o singură persoană.

— Dar ce poţi să-mi spui despre ce fac ei cu toată şcoala, de ani de zile? Asta numeşti tu bine? Îi tratează pe toţi ca pe nişte sclavi.

— Asta a fost greşit, recunosc. Dar *Diana* n-a făcut asta… dacă ceilalţi au tratat-o ca pe o prinţesă nu a fost vina ei. Faye este cea care i-a tratat pe oameni ca pe nişte sclavi. Unii au răbdat deoarece *nu şi-au dat seama* de asta. Şi orice ar fi făcut ei, nu asta e calea de rezolvare.

— Domnul Brunswick va rezolva situaţia, spuse Portia scurt.

— Domnul Brunswick e un ucigaş! *Nu* este prietenul vostru, Portia. El a ucis-o pe Kori Henderson. Sora lui Chris şi Doug. A omorât-o pentru că-i încurca planurile. Şi l-a omorât şi pe domnul Fogle, fostul director, pentru că voia să-i ia locul. Şi… spuse Cassie, l-a omorât şi pe Jeffrey. Sally! *Da*! El a făcut numai rău, din câte mi-am dat seama până acum… ca să-i dezbine pe

vrăjitori şi străini. Vrea ca noi să ne urâm unii pe alţii.

— E ridicol! spuse Logan. De ce-ar vrea una ca asta?

— Pentru că… începu Cassie, închizând ochii şi ştiind că probabil răspunsul ei n-avea să folosească la nimic, este vrăjitor. Un vrăjitor rău. Singurul care este complet rău, pe care l-am întâlnit vreodată. Şi cred că el vrea ca noi să vă distrugem. Sau poate că vrea să ne duca în altă parte şi să-i distrugem pe oamenii *de-acolo. Nu ştiu* ce vrea, zise ea deschizând ochii, dar orice ar fi, nu este ceva de bine. Nu e ceva care vă va face fericiţi.

— Oh, să lăsăm deoparte tâmpenia asta. Să-ncepem zise Jordan.

— Nu, aşteptaţi, vreau să pricep ceva, zise Sally stând în faţa lui Cassie, astfel încât cele două fete se priveau reciproc în ochi. Ai spus că domnul Brunswick l-a omorât pe Jeffrey… dar nu avea cum. Nici măcar nu se afla în New Salem în acea noapte, şi nici când celelalte crime au avut loc.

— Of, era aici, doar că nu se arătase, murmură Cassie. O privi pe Sally: Nu avea nevoie să fie fizic aici. Este vrăjitor. Îşi trimite puterea… energia întunecată… ca să acţioneze. Sau poate lua minţile cuiva ca să-l determine să facă ceva în locul lui.

Ca Faye, se gândi Cassie sumbru. Când se întâmplase, poate că Faye o împinsese pe Kori ca să-şi rupă gâtul; şi ar fi putut să disloce un bolovan ca să pornească o avalanşă de pietre peste domnul Fogle. Ar fi putut chiar să-l cheme pe Jeffrey în camera boilerului, sub vreun pretext, şi să-l sufoce. Tot ce trebuia să facă era să se strecoare pe furiş prin spatele lui şi apoi, cumva, să-i petreacă frânghia în jurul gâtului. Medicii legişti spuseseră că putea s-o facă o persoană.

— Şi ce mai contează asta acum? întrebă Cassie obosită. El a făcut-o, asta e important. Şi chiar a *făcut*-o el. Sally, jur! El l-a ucis pe Jeffrey.

Sally se uita fix în ochii lui Cassie, cu chipul ei războinic la doar câţiva centimetri de chipul lui Cassie.

Clătină din cap şi se îndepărtă.

— Îmi pare rău, zise Cassie uitându-se la părul ei roşcat. Şi eu îl plăceam pe Jeffrey. Dar că încercam să ţi-l fur sau ceva de genul ăsta… nu e adevărat. Pur şi simplu, eram… eram atât de emoţionată în seara aceea, la bal! A fost prima dată în viaţa mea

când am dansat, când un băiat voia să danseze cu mine.

— Oh, sunt sigură că aşa este! o repezi Sally, fără să se întoarcă cu faţa spre ea.

— Aşa *este*! îţi spun adevărul, Sally, spuse Cassie cu înflăcărare. Când eram în California, nu cunoşteam niciun băiat. Eram prea timidă. Nici măcar nu ştiam de ce voiau să danseze cu mine la bal. Sally…

Neajutorată, se uită la părul roşcat al fetei şi la umerii ei înguşti.

Sally se întoarse, încet.

— Presupun că nu te-ai uitat niciodată într-o oglindă spuse ea, iar în vocea ei era mai puţină animozitate.

Cassie clipi ca să-şi alunge lacrimile care ameninţau să curgă.

— Ba da, dar nu am văzut nimic deosebit, spuse ea. Şi nu voiam să ţi-l fur pe Jeffrey; doar că am fost atât de flatată că m-a invitat la dans! A fost o noapte frumoasă, totul părea încântător, iar apoi… Se uită la Sally, apoi la Logan, clipind din nou: Nu vă daţi seama cum m-am simţit când am înţeles că era mort. Aş fi dat orice să-l prind pe individul care-a făcut asta.

Logan făcu un pas înainte, către ea, dar vocea Portiei, ascuţită precum un ac de viespe, îl opri.

— Te păcăleşte! Îşi foloseşte puterile de vrăjitoare asupra ta, chiar acum! Nu fi prost, Logan!

Cassie se uită la ea.

— Portia, pentru numele lui Dumnezeu…

— Portia are dreptate, zise Jordan cu brutalitate Dacă o ascultăm, ne va păcăli. A fost din start o mincinoasă.

Scoase din foc obiectul de metal.

— Ce este ăsta? întrebă Cassie.

— O ştampilă incandescentă.

Cassie se gândise că era vorba de-aşa ceva şi încercă să-şi păstreze controlul asupra minţii; Jordan veni în faţa ei, ţinând bucata lungă de metal, care la capăt era de un roşu incandescent. Asta nu o surprinse pe Cassie. Ce o surprinse erau spusele lui.

— Unde sunt Instrumentele Supreme? o întrebă el.

Cassie împietri:

— *Poftim?*

— Domnul Brunswick ne-a spus, explică Portia, cu vocea ei

şoptită şi gravă. Ne-a spus că ele sunt sursa puterii tale şi că dacă vor fi distruse, vei fi învinsă. Vrea să le distrugă chiar el şi să te oprească o dată pentru totdeauna.

Cassie simţi un impuls sălbatic să râdă, dar ştia că acest lucru n-ar fi făcut altceva decât să-i aducă şi mai multe necazuri. Deci *el* îi pusese să facă asta. Şi ştia că ea găsise Instrumentele Supreme. Acum, probabil că se aştepta ca ea să-i spună lui Jordan, ca să se salveze. Sau poate că era chiar aici, pe undeva pe-aproape, sperând că-l va chema Cassie în ajutor.

N-o voi face, se gândi Cassie. Indiferent cât de rău o să fie, n-o voi face. Nu vreau să fiu salvată de el.

Privi în jur, în poieniţă, mai ales la umbrele care se mişcau dincolo de lumina răspândită de foc.

— Aşadar, el vrea Instrumentele Supreme, bun, zise ea clar. Dar nu ca să le distrugă. Vrea să le folosească să vă distrugă pe *voi*, şi pe noi totodată, dacă nu reuşeşte să ne supună.

Jordan nu părea surprins.

— O să ne spui tu în curând, zise el. Mă aştept ca mai întâi să minţi.

Trupul lui Cassie se încordă în timp ce el aducea tot mai aproape de ea fierul incandescent. Sunt curajoasă, îşi spuse ea, încercând să-şi domolească bătăile inimii. Sunt atât de puternică pe cât este nevoie să fiu. Dar când simţi mirosul de metal încins, o spaimă întunecată şi adâncă o absorbi.

— Staţi! Opriţi-vă, Jurgen şi Low-down[7] sau cum v-o fi chemând!

Era vocea lui Deborah, furioasă şi plină de o sălbăticie intensă. Fata se afla între copaci, de parcă s-ar fi materializat acolo chiar în acel moment. Părul ei brunet şi dezordonat se amesteca cu întunecimea umbrelor iar silueta ei graţioasă şi zveltă sugera că trebuie să fi fost o zeiţă a pădurii care venise într-o misiune de răzbunare.

Jordan aruncă ştampila incandescentă şi înhăţă arma, aţintind-o spre Deborah.

O altă voce se auzi calmă, din cealaltă parte a poieniţei.

— Pleacă de lângă Cassie şi lasă arma jos! zise Adam cu voce

---

[7] Joc de cuvinte intraductibil. *Low-down* înseamnă meschin sonoritatea lui semănând oarecum cu cea a numelui Logan (n. trad.).

joasă, limpede. Nu vrem să te rănim.

Apăruse la fel, pe nesimţite, şi arăta la fel de ameninţător precum Deborah. Cassie îşi aminti de costumul pe care el îl purtase de Halloween, de coarnele de cerb şi de frunzele toamnei specifice zeului. Acum, nu ar fi fost surprinsă să vadă lângă el un cerb.

O altă mişcare uşoară… iar Cassie o văzu pe Diana.

Lumina lunii parcă ar fi căzut chiar atunci în poieniţă. O aură nepământeană se formase în jurul fetei care avea o cascadă de păr blond, ca o mantie strălucitoare. Înaltă şi zveltă, avea un aer de conducătoare pe care trebuie că-l avusese zeiţa Diana, cu luna şi stelele la picioarele ei. Se uită liniştită la străini, cu ochii de un verde ca al nestematelor, după care vorbi:

— Plecaţi de lângă prietena mea! spuse ea.

Pentru o clipă, Cassie se gândi că ei o vor face, convinşi doar de puterea şi de autoritatea ei. Jordan agită arma. Apoi se repezi din nou şi o aţinti spre Adam, iar Logan luă iute din foc un lemn care ardea. Îl apropie de chipul lui Cassie, în timp ce Jordan ţinea vergeaua de metal incandescent.

— Retrageţi-vă sau o rănim, spuse el.

Adam răsuflă.

— Vă prevenim, spuse el încet.

Cassie se uita în ochii de smarald ai Dianei. Apoi aruncă o privire spre lemnul arzând pe care-l ţinea Logan, după care se uită din nou la Diana. Era sigură de faptul că Diana îşi amintea de lumânarea de la ceremonie.

Foc – atât de aproape, încât simţea căldura lui pe obraz.

Flăcările îşi schimbau forma la fiecare secundă, strălucirea lor iradiind spre înalturi, neîncetat. Focul avea putere, după cum descoperise Cassie când Faye îi fluturase în faţă o bucată de hârtie arzând, în vechea clădire a ştiinţelor. Puterea din el, pentru a câştiga…

De data asta, câştigă ea.

Flacăra se înteţi, de parcă cineva turnase pe ea gaz, iar Cassie îşi întoarse chipul, închizând ochii din pricina strălucirii ei. Logan ţipă şi aruncă lemnul. Jordan clătină din cap, distras pentru o clipă…

…doar de atâta fusese nevoie. Jordan căzu la pământ în timp ce fraţii Henderson apărură din senin, sărind ca două flăcări aurii.

Arma slobozi un glonte spre cer, după care fraţii îl imobilizară pe Jordan, fiecare ţinându-l de câte un braţ. Cassie îl văzu pe Nick ţâşnind din umbră şi înhăţându-l pe Logan din spate. Logan se luptă, dar Adam i se alătură lui Nick şi lupta se termină în câteva secunde.

Când Cassie privi în partea opusă, văzu că fetele se ocupaseră de străine. Sally era întinsă pe burtă, Deborah avea genunchiul pe spatele ei, iar Melanie se afla deasupra lor. Portia era ţintuită de un copac. La nici un metru de ea, Raj mârâia, dezvelindu-şi colţii, cu părul zburlit. Laurel era în picioare chiar în spatele lui, înaltă şi înfricoşătoare.

— Copacii ăştia... îi zise ea Portiei, le-au făcut probleme multora ca voi. Dacă încerci să fugi, o să sfârşeşti rătăcită în mijlocul pădurii. Ca să nu mai spun ce ţi-ar face câinele. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş clinti.

Portia nu se clinti.

Diana se îndreptă spre Cassie şi îi tăie frânghiile cu un cuţit cu mânerul alb. Îi trebui ceva timp.

— Bine lucrat, zise Suzan.

— Eşti în regulă? o întrebă Diana pe Cassie, având încă acea aură înfricoşătoare, nepământeană.

Cassie clătină afirmativ din cap.

— Plecaserăm deja când l-ai chemat pe Adam, zise Diana. Laurel văzuse maşina lor trecând în viteză pe strada Crowhaven, iar Adam şi-a dat seama că era ceva în neregulă. Ne-a adus cu maşina, iar Raj a fost acela care a dat de urma ta în pădure.

Cassie clătina din cap recunoscătoare. Nu putea să vorbească.

— Din moment ce Cassie este bine, nu o să vă facem nici un rău, spuse atunci tare Diana. Dar o să luăm *asta* – şi luă arma lui Jordan, ţinând-o de parcă era un şarpe veninos – şi o să vă lăsăm aici. Maşina voastră are roţile dezumflate. Puteţi merge pe jos până acasă.

Cei trei străini nu ziseră nimic. Sally, încă întinsă la pământ, sufla din greu; Logan, pe care Nick îl sugruma cu braţul, tremura în continuare; Portia înlemnise lipită de copac. Dar Jordan îi atrase atenţia lui Cassie. Se holba la Diana cu nişte ochi plini de ură pură, ca un câine sălbatic încolţit.

N-o să înceteze niciodată, se gândi Cassie. O să ne urască chiar şi mai mult după toate astea. Ei ne vor face ceva, noi le

vom face altceva, iar lucrurile astea nu se vor opri niciodată.

Brusc, se îndreptă spre locul în care Jordan stătea pe spate, pe pământ, şi întinse o mână spre el.

— Nu trebuie să fim duşmani, zise ea. Nu e mai bine să terminăm cu asta acum?

Jordan o scuipă.

Cassie rămase nemişcată, prea surprinsă ca să se supere. Nimeni nu o scuipase vreodată. Arăta şocată, cu mâna întinsă, apoi şi-o şterse de jeanşi.

Ce se întâmplă după aceea… află mai târziu de la Laurel, pentru că ea continuase să privească în jos. Nick pornise instantaneu spre Jordan, dar fiind în spatele lui Logan trebuise să-l ocolească, şi oricum Adam era pur şi simplu mai *rapid.* Se mişcă mai iute decât putea fi cu privirea, îl înhăţă pe Jordan de piepţii jachetei şi-l smuci în sus, îl aruncă din nou la pământ cu o izbitură fulgerătoare drept în faţă. În spatele lui Cassie, focul de tabără izbucni în flăcări portocalii înalte de trei metri. Jordan rămăsese întins pe spate, ţinându-se de nas cu ambele mâini.

— Ridică-te, spuse Adam. Flăcările sfârâiau şi trosneau, aruncând o mulţime de scântei plutitoare în întunericul pădurii.

Nick se afla acum lângă Adam. Pe chipul lui nu exista nicio emoţie, era complet rece – Nick cel dintotdeauna

— Nu, prietene. Cred că e destul, rosti el tărăgănat, prinzându-l de braţ pe Adam.

Jordan îşi luă o mână de la nas, iar Cassie văzu sângele.

— E o mincinoasă! O să vedeţi! urlă el cu voce groasă, mutându-şi privirea de la Cassie la Adam.

Preţ de o clipă, Cassie crezu că Adam avea să-l lovească din nou. Dar Adam îi întoarse spatele, ca şi cum uitase că Jordan exista. Nu păru să observe nici existenţa lui Nick. O luă pe Cassie de mână, cea pe care o scuipase Jordan, i-o întoarse cu palma în sus şi i-o sărută.

Cassie se gândi că cineva trebuia să facă ceva cât mai repede.

— Ar trebui să-i legăm, spuse Melanie, vocea ei calmă şi gânditoare răspândindu-se în poieniţă. Sau măcar pe trei dintre ei – pentru ca al patrulea să-i dezlege în timp ce noi ne îndepărtăm.

— Nu prea strâns, spuse Diana, încuviinţând. În timp ce Jordan, Logan şi Sally erau legaţi, înfipse în pământ cuţitul cu

mâner alb, lângă Portia. Poţi să-i eliberezi după ce plecăm noi. Nu încercaţi să ne urmăriţi, adăugă ea.

Portia nu arăta de parc-ar fi vrut să-i urmărească; în jurul ochilor avea cearcăne albe.

Diana îi urmări privirea, spre focul care încă sfârâia, mai mult ca un puţ de petrol care arde decât ca un foc de tabără, după care zise încet spre Cassie:

— Poţi să mai domoleşti focul? Cred că-s suficient de speriaţi.

Fără să facă asta, Cassie mormăi ceva nedesluşit şi alergă la Sally să-i verifice legăturile.

Sally îi aruncă o privire cu coada ochiului şi zise fără să-şi mişte buzele:

— M-am înşelat în privinţa ta.

Cassie se uită la ea surprinsă, dar nu spuse nimic, aplecându-se ca şi cum voia să cerceteze legăturile de la încheieturile fetei.

— Probabil că ai dreptate în ceea ce-l priveşte pe domnul Brunswick, continuă Sally, abia auzit. Dacă ai dreptate, îmi pare rău pentru tine. O să acţioneze pe nouă. Va fi lună plină sau cam aşa ceva… şi atunci are de gând să acţioneze. Dar mai întâi vrea Instrumentele.

— Mulţumesc, şopti Cassie şi-i strânse braţul lui Sally, pe care-l avea îndoit la spate. Apoi se ridică în picioare, tocmai când Diana spunea:

— Să mergem!

În timp ce plecau, Cassie îl înghionti pe Adam ca să-i atragă atenţia:

— Aţi potolit voi focul? şopti ea.

— Poftim? A! Flăcările scăzuseră brusc, acum era un foc de tabără normal: Cred că da, răspunse el.

Merseră prin pădure, Laurel şi Deborah conducându-i sigure pe ele printre copacii din întuneric. Raj ţopăia pe lângă ei. Cassie mergea gândindu-se tot timpul Nick.

Când ajunseră la drum, se urcă în maşina Armstrong cu el. El conduse calm, ţinându-şi o mână pe speteaza scaunului ei. Celelalte maşini erau în faţa lor, cu farurile strălucind pe drumul singuratic, întorcându-se în New Salem.

Cassie se străduia să-şi găsească cele mai potrivite cuvinte ca să vorbească. Nu mai fusese niciodată în situaţia asta şi se temea să nu facă ceva greşit. Se temea să nu-l rănească pe Nick.

Dar nu exista altă cale. Din clipa în care Adam îi sărutase mâna, ea *îşi dăduse seama.* Îi convenea sau nu-i convenea – oricum, nu putea face nimic.

— Nick, spuse ea, şi glasul i se pierdu.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, zise el, cu vechea lui voce detaşată, care parcă voia să sugereze că *nimic-nu-mă-poate-răni.*

Cassie simţi durerea aflată dincolo de cuvintele lui. Apoi el se uită la ea, iar tonul lui se îmblânzi:

— Am ştiut ce fac atunci când m-am băgat în chestia asta, continuă el. Iar tu nu te-ai prefăcut niciodată. Nu e vina ta.

Spusese că ea nu trebuia să-i zică nimic – dar trebuia s-o facă. Trebuia să încerce să-i explice.

— Nu e din cauza lui Adam, zise ea încet. Vreau să spun, nu e *pentru* el, deoarece ştiu că nu există nicio speranţă. Acum… accept acest lucru şi sunt fericită pentru el şi Diana. Dar pur şi simplu…

Tăcu şi clătină din cap neajutorată.

— Asta o să sune complet prosteşte, dar nu pot fi cu nimeni altcineva. Niciodată. O să am pur şi simplu

Încercă să găsească o modalitate să se exprime, dar nu reuşi decât să spună o frază luată din cartea victoriană de bune maniere a bunicii ei, pe care o citise în după-amiezile ploioase.

— Va trebui să trăiesc o binecuvântată singurătate, murmură ea.

Nick îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Să râdă cu adevărat. Cassie se uită la el stânjenită, dar bucuroasă că în sfârşit el râdea. De asemenea, vocea lui părea mai firească, uitându-se la ea cu coada ochiului şi luându-şi braţul de pe spătarul scaunului:

— Oh, aşa crezi?

— Ei bine, ce altceva aş putea să fac?

Nick nu răspunse, doar clătină uşor din cap şi mai scăpă un scurt hohot de râs.

— Cassie, sunt bucuros că te-am cunoscut, spuse el. Eşti… unică. Uneori mă gândesc că aparţii trecutului timpurilor medievale, şi nu prezentului. Tu, Diana şi *el*, toţi trei. Dar, oricum, mă bucur.

Cassie se simţi şi mai stânjenită şi nu înţelegea nimic.

— Şi eu sunt bucuroasă că te-am cunoscut *pe tine,* zise ea. Ai fost atât de drăguţ cu mine… eşti un tip tare de treabă!

El hohoti din nou.

— Cei mai mulţi oameni te-ar contrazice, răspunse el. Dar nu-s chiar rău. Am să te conving că nu sunt, altminteri va trebui să te văd cum mă priveşti în continuare cu ochii ăştia mari.

Încercă să-şi scoată o ţigară din pachetul pe care-l avea în buzunar, apoi se uită pieziş la ea şi băgă la loc ţigara.

Cassie zâmbi. Şi-ar fi dorit să-l poată strânge de mână, dar nu ar fi fost corect. De-acum va trebui să reuşească să fie singură.

Se lăsă pe spate şi privi pe fereastră la casele luminoase pe lângă care alunecau.

13

Va fi lună plină, spuse Diana. Şi nu va fi doar lună plină pe data de nouă. Va fi şi eclipsă.

— O eclipsă totală de lună, preciză Melanie.

— E rău pentru noi? întrebă Cassie.

Diana cântări.

— Ei bine, puterea tuturor vrăjitoarelor este la apogeu atunci când e lună plină. Iar unele vrăji se împlinesc mai bine la lumina lunii pline sau în alte faze ale ei. Suni sigură că dacă John cel Negru vrea să acţioneze în această noapte deosebită, o eclipsă e cum nu se poate mai bună pentru el, indiferent ce vrea să facă. Şi cea mai rea pentru noi, să luptăm împotriva lui.

— Cu excepţia situaţiei în care noi ştim că el va acţiona, spuse Adam, iar el nu ştie că noi ştim. Nu-şi va da seama că suntem pregătiţi.

Toţi cei din Cerc clătinară din cap gânditori. Era a doua zi după Ziua Recunoştinţei şi toţi cei care veniseră s-o salveze pe Cassie cu o zi în urmă se adunaseră acum la Adam acasă. Cassie le spusese ce se întâmplase în poieniţă până să vină ei... cu excepţia faptului că Jordan o întrebase de Instrumentele Supreme. Asta le şoptise doar Dianei şi lui Adam în faţa casei Dianei, cu o seară în urmă. Acum se uită la cei doi, cu ochi întrebători.

Adam şi Diana se uitară trişti la cei din grup.

— Corect, spuse Adam. Cred că e mai bine să le spunem. Din moment ce *el* ştie, nu mai are cu adevărat importanţă, nu-i aşa?

— Probabil că Faye a aflat, într-un fel sau altul, presupuse Diana, părând mai mâhnită ca niciodată. S-a dus la John cel Negru şi...

— Nu! zise Cassie.

Diana se uită la ea, surprinsă.

— Dar...

— Nu Faye, continuă Cassie, nemiloasă şi cu o certitudine absolută. *Sean*!

Adam înjură în barbă. Diana se holbă la el, apoi la Cassie. După care, şopti:

— O, Dumnezeule!

— Ce-i cu Sean? Ce-a făcut? întrebă Deborah.

Nick era foarte agitat, fixând-o pe Cassie cu ochii mijiţi.

După ce-i aruncă o privire Dianei care clătină din cap şi-şi sprijini capul în palmă –, Cassie îi spuse simplu lui Deborah:

— I-a spus lui John cel Negru că eu, Diana şi Adam am găsit Instrumentele supreme.

— Şi le-aţi găsit?… Vreţi să spuneţi că voi chiar le-aţi găsit? se bâlbâia Deborah.

Ceilalţi rămaseră fără cuvinte, uimiţi.

— *Cassie* ne-a condus la ele, spuse Adam. Erau în şemineul casei de la numărul doisprezece. Când ne-am întors, ne-am întâlnit cu Sean, care văzuse luminile. Dar credeţi că…

Se uită la Cassie.

Aceasta inspiră adânc.

— Cred că John cel Negru l-a influenţat în tot acest timp. Cred că el este cel care a furat hematitul din camera mea. M-am tot gândit azi-noapte, în timp ce încercam să adorm. Am început să mă gândesc cine ar fi putut să-i spună lui John cel Negru şi mi-a venit în minte o amintire fulgerătoare cu Sean, de când l-am întâlnit prima dată. Purta o curea pe care era gravat numele lui, pe o piatră strălucitoare. Mă obişnuisem să-l văd purtând-o tot timpul, dar acum când e frig şi toată lumea poartă pulover, n-am mai observat dacă o are. Dar pun pariu că o poartă pe dedesubt şi pun pariu că o purta şi în noaptea în care a ieşit în bluza de pijama. Şi pun pariu că acea piatră strălucitoare…

— Hematit, li se alătură o voce cât se poate de sumbră şi se uitară cu toţii la Melanie. Hematit sau magnetit, confirmă ea. Da, asta este; am văzut şi eu cureaua. Cât de incredibil de fraieri am fost! Nu mi-am închipuit niciodată.

Nick se aplecă înainte.

— Deci crezi că *nu* Faye este cea care i-a spus lui John cel Negru că noi purtam ametist pentru protecţie? Crezi că Sean a făcut asta?

Cassie se uită la buzele lui crispate.

— N-a fost vina lui, Nick. Dacă John cel Negru a intrat în mintea lui… ei bine, ţin minte cum m-am simţit când a încercat să intre în mintea mea. Sean nu a putut să reziste. De fapt, am văzut că nu a rezistat încă de la adunarea la care s-a oferit să fie

supraveghetor de coridoare. A trebuit să ţip la el ca să-l trezesc din transă.

— Sean… Dumnezeule! zise Laurel, ca o revelaţie. E cu-adevărat îngrozitor!

— Mi-e teamă că e şi mai rău de-atât! spuse Cassie.

Privea fix spre măsuţa de cafea a doamnei Franklin, sprijinindu-se cu o mână de ea. Nu ştia cum să spună ce avea în gând. Dragilor, cred că… cred că John cel Negru l-a folosit pe Sean ca să comită crimele.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Până şi Diana părea prea oripilată ca s-o susţină pe Cassie. Dar Adam o privi fix şi apoi, încet, închise ochii clătinând din cap.

— Da, zise el.

— Oh, nu! exclamă Suzan.

— Cred – şi Cassie îşi înghiţi nodul din gât – că el i-ar fi scris un bilet lui Kori cu o seară înainte, prin care îi cerea să se întâlnească în faţa şcolii. Ea nu-l suspecta pe el; se gândise doar la treburile legate de Cerc. El a venit pe la spatele ei şi…

— O să-l omor! strigă Doug, sărind de la locul lui.

Nick şi Deborah îl ţinură pe loc, dar apoi începu să strige şi Chris, năpustindu-se spre uşă. Adam şi Melanie se luptară cu el, punându-l la pământ.

— N-a fost *el*; n-a fost Sean, ţipă Cassie. Ascultaţi-mă cu toţii! A fost John cel Negru; *el* a ucis-o pe Kori. Dacă am dreptate, probabil că Sean nu-şi aminteşte nimic. El a fost doar un… *container* pentru energia întunecată folosită.

— Dumnezeule! zise Laurel. Dumnezeule… vă aduceţi aminte de ceremonia craniului, din garajul Dianei? De momentul în care cel de-al doilea val de energie a fost eliberat? Sean şi Faye au început să se certe, lumânările s-au stins, iar energia întunecată a scăpat. Sean zicea că Faye a început, iar noi l-am crezut cu toţii. Dar Faye a spus că Sean încercase să rupă Cercul. Dacă a avut dreptate ea?

— Pun pariu că *ea* a avut dreptate, spuse Cassie. John cel Negru a fost cu noi tot timpul. Indiferent ce vedea Sean, vedea şi el. Şi când din craniu a fost eliberată în suficientă energie întunecată… şi pe care John cel Negru a *pregătit*-o să apară atunci când se ivea momentul propice… l-a pus pe Sean să comită crimele.

— Probabil că i-a fost uşor şi să-l cheme pe domnul Fogle la Golful Diavolului, zise Suzan. Sean ar fi putut să pretindă că avea ceva rău să-i spună despre altcineva din Club. Eu obişnuiam să fac asta tot timpul; îi spuneam directorului diverse lucruri despre…

Îi aruncă o privire Dianei. Adăugă:

— Ei bine, asta a fost în trecut. Oricum, Sean ar fi putut să-i ceară lui Fogle să se întâlnească cu el la poalele stâncilor şi apoi… *pfuuu.* Făcu un gest ca şi cum împingea pe cineva: La revedere, domnule Fogle.

— Putem să vă oprim acum? îl întrebă Adam pe Chris.

— Putem avea încredere în voi că vă purtaţi înţelept? îl întrebă Deborah pe Doug.

Dinspre fraţii Henderson se auziră mârâituri incoerente, iar când fură eliberaţi, se ridicară, cu feţele roşii, cu ochii albaştri-verzui la fel de strălucitori precum flăcările.

— Trebuie să-l prindem pe nemernicul ăsta, spuse Doug încet.

— Chiar dacă acesta va fi ultimul lucru pe care-l vom face, zise Chris, la fel de încet.

Cassie spera că se refereau la John cel Negru.

— Dar Jeffrey? o întrebă Diana pe Cassie.

Cassie ridică din umeri.

— Nu ştiu cum l-a ademenit Sean jos, în camera boilerului…

— Spunându-i că *tu* eşti acolo, poate, zise Laurel.

— …iar dacă a făcut-o, pur şi simplu a venit pe la spatele lui şi l-a sufocat cu frânghia… nu, Sean e prea scund. Of, nu ştiu cum ar fi putut s-o facă…

— Punându-l pe Lovejoy să se aşeze sau să se aplece, zise Nick, cu voce joasă şi fermă. Eu aşa aş fi făcut, oricum, dacă aş fi încercat să sugrum pe cineva atât de înalt. Şi uite, dacă Sean avea, într-un fel sau altul, acea energie întunecată *în interiorul* lui, ar fi avut o forţă cumplita. Trebuie să fi avut, ca să reuşească să pună laţul în jurul gâtului lui Lovejoy, iar apoi să-l atârne de ţeavă.

Lui Cassie îi era rău.

— E-adevărat, nu l-am văzut nici pe Sean, nici pe Jeffrey la dans, pentru o vreme, înainte de crimă. Apoi deodată, Sean a apărut pe ring şi a venit spre mine. Aşa că am alergat în camera boilerului… Şi l-am găsit pe Jeffrey.

— Cred că ar trebui să vorbim cu Sean, zise Diana.

— Nu, se opuse Adam, cu o vehemenţă surprinzătoare. Tocmai asta nu trebuie să facem. Dacă vorbim cu el acum, John cel Negru îşi va da seama că ştim. Dar dacă nu spunem nimic, dacă mergem în continuare cu Sean şi ne prefacem că *nu* ştim, putem să-l dezinformăm. Să-i spunem lucruri neadevărate, ca să i le transmită lui John cel Negru.

— Ca de exemplu să-i spunem că nu ştim când urmează să acţioneze John cel Negru, zise Deborah, iar ochii ei negri începură să scânteieze. Să-i spunem că suntem îngroziţi de John cel Negru, că nu ştim să folosim Instrumentele Supreme, că suntem nepregătiţi…

— Sau că ne certăm între noi, sugeră Laurel. Că nu cădem de acord asupra a nimic. Că suntem într-un punct mort.

— Corect! Şi de fapt în noaptea cu pricina să fim pregătiţi pentru el. Când e eclipsa, Melanie? întrebă Adam.

— Aproximativ la şase patruzeci, seara. Aş spune că atunci ar trebui să fim atenţi. Când luna este în umbră.

— Luna este în umbră, repetă Cassie încet. Cred că înţeleg de ce a ales acel moment.

Şi el este tot o umbră, se gândi ea.

— Iar până atunci, tot ce avem de făcut este să ne prefacem că suntem complet dezorganizaţi, înspăimântaţi şi că ne certăm, adăugă Melanie.

— Nu poate fi prea greu, zise Suzan, ridicând din sprânceană.

— Cred că *ar trebui* să vorbim cu cineva, spuse Cassie, fără să-i spunem vreunul dintre secretele noastre. Cred că unul dintre noi ar trebui să discute cu Faye.

— Şi cred că tu eşti cea care trebuie s-o facă, zise Nick, nu cred că e altcineva mai potrivit.

Îi făcu lui Cassie cu ochiul, dar fu o ocheadă sumbră.

* * *

— Avem nevoie de tine!

— Sunt sigură, spuse Faye tărăgănat, cercetându-şi chipul în oglindă. Încerca să-şi aranjeze părul în diferite feluri: răsucit în coc, la spate; în vârful capului; prins la ceafă. Cassie nu mai fusese în dormitorul ei din noaptea în care Faye făcuse un inel de

pietre roşii în jurul craniului de cristal şi eliberase energia întunecată care, în cele din urmă, îl ucisese pe Jeffrey. Camera era la fel de luxoasă, la fel de opulentă ca-ntotdeauna: tapetul era imprimat cu orhidee sălbatice mari, patul plin de perniţe, sistemul stereo dotat cu dispozitive opţionale scumpe. Pisicuţele-vampir se unduiau din nou în jurul gleznelor lui Cassie.

Dar aici era o atmosferă diferită decât înainte. Lumânările roşii dispăruseră de pe măsuţa de toaleta; în locul lor erau teancuri de hârtii. Pe cuvertura patului, pe lângă telefonul fără fir, era un telefon portabil cu semnale luminoase. În faţa oglinzii era o agendă, iar hainele erau împrăştiate neglijent pe unde Faye îşi îmbrăcase ţinutele sexy, ca de secretară.

Camera părea… sub presiune. Un stil de viaţă de tipul A. Mai mult ca Portia decât ca Faye.

— Presupun că ştii că Portia Bainbridge şi Sally m-au răpit acum două zile, spuse Cassie.

Faye îi aruncă o privire amuzată în oglindă.

— Şi sunt sigură că nu trebuia decât să deschizi gura aia mică şi drăguţă şi să ţipi, pentru ca tăticuţul tău să vină acolo să te salveze.

Cassie încercă să nu arate cât de rău o făcea să se simtă.

— Nu am nevoie de ajutorul lui, spuse, înghiţindu-şi nodul din gât.

Faye ridică din umeri.

— Poate mai târziu.

— *Nu,* Faye, nu mai târziu. Nu vreau să-l mai văd niciodată. Dar dacă ştii că m-au răpit, atunci ştii şi ce anume căutau. Am găsit Instrumentele Supreme. Cassie se uită la imaginea stranie a lui Faye din oglindă, după care se întoarse spre adevărata Faye şi o privi în ochi. Îţi aparţin ţie, spuse ea limpede. Tu eşti conducătoarea sabatului. Dar sabatul se ceartă… John cel Negru.

— Nici măcar nu poţi să rosteşti, nu-i aşa? Nu e chiar atât de greu. Tati. Tata. Tăticuţu'. Oricum ai vrea să-l numeşti, sunt sigură că nu-l deranjează…

— Ai de gând să mă asculţi, Faye? aproape că ţipă Cassie. Stai aici ca o infatuată…

Şi ea ştia cuvinte mari!

…în timp ce se petrec lucruri *grave*! Ceva cu adevărat grav! Are de gând să *omoare* oameni. Asta reprezintă el, Faye: ură şi

dorinţă de a ucide. Simt că asta e el. Iar *pe tine* te păcăleşte.

Faye îşi miji ochii aurii. Nu mai părea amuzată.

— Te ştiu de ceva vreme, Faye, şi au fost nenumărate dăţi când te-am urât. Dar niciodată nu m-am gândit ca te voi vedea pe post de *stenografă.* Obişnuiai să ai propriile tale convingeri asupra lucrurilor şi să nu linguşeşti pe nimeni. Mai ţii minte cum m-ai întrebat odată ce epitaf voiam? „Aici zace Cassie. Era… drăguţă." Ei bine, vrei ca al tău să fie ăsta? „Aici zace Faye. A fost o bună secretară."

Faye îşi încleştase mâna pe măsuţa de toaletă – unghiile ei lungi erau mov zilele astea, nu roşii ca altădată, Maxilarul îi era crispat, iar ea se holba nemişcată, la oglindă, la ochii ei aurii.

Lui Cassie i se acceleră pulsul.

— Când te priveam, eram obişnuită să văd o leoaică – un soi de leoaică negru cu auriu. Acum văd… îşi lăsă privirea în jos – o pisicuţă. Pisicuţa unui tip bogat.

Aşteptă, încordată. Poate că… Poate că pur şi simplu… Poate că legătura consolidată în timpul ceremoniei cu lumânări va fi suficient de puternică, poate că Faye va avea suficientă mândrie, va li suficient de independentă…

Ochii lui Faye îi întâlniră pe-ai lui Cassie în oglindă. Apoi, Faye clătină din cap. Faţa îi era încremenită, buzele-i erau crispate.

— Cred că ştii drumul spre ieşire, zise ea.

Când Cassie se întoarse, pisicuţele i se încurcară printre picioare, iar ea simţi cum o zgâriară cu ghearele lor ascuţite ca nişte lame.

Nu, le spuse ea în gând, iar pisicuţele se opriră, cu urechile pe spate. Le ridică – pe fiecare în câte-o mână – şi le aruncă pe patul lui Faye.

— Trebuie să i le dăm ei înainte de ziua de nouă, zise Diana. Poate o să se răzgândească.

— Poate mai târziu, cită Cassie, dar nu era prea multă speranţă în vocea ei.

— Aşteptăm până pe nouă şi-n ceea ce-l priveşte pe Sean, zise Adam.

Reuşiră să treacă fără necazuri prin următoarele şapte zile de şcoală cu excepţia conflictelor dintre ei. La liceul din New Salem, membrii Clubului nu vorbeau în public decât ca să se certe.

Aniversarea lui Laurel, de pe întâi, şi cea a lui Sean, de pe trei decembrie, rămaseră nesărbătorite deoarece, după cum spunea Diana, înnebunită, niciunul dintre ei nu s-ar fi descurcat suficient de bine să organizeze o petrecere. Cassie vedea privirile celorlalţi şi le auzea şuşotelile şi ştia că planul lor funcţiona. Se concentră să fie ca vechea Cassie, cât mai mult posibil timidă, cu limba legată, uşor de înspăimântat sau aiurită. Rolul acesta nu era confortabil, parcă era într-o rochie veche care n-o mai încăpea, iar ea dorea să se descotorosească de ea. Dar pentru moment îl păcăleau pe Sean. O păcăleau până şi pe Faye.

— Am auzit că tu şi Nick v-aţi despărţit, îi zise Faye într-o zi, pe coridor.

Ochii ei aurii, cu pleoape grele, erau calzi şi plini de satisfacţie.

Cassie se înroşi şi privi în altă parte.

— Iar Clubul nu prea mai e Club fără mine, din câte am văzut zilele astea, continuă Faye, practic torcând de plăcere.

Cassie se simţi stânjenită.

— Aş putea să mă alătur vouă câteodată… poate la sărbătoarea din următoarea noapte cu lună plină. Dacă veţi sărbători, bineînţeles.

Cassie ridică din umeri.

Faye era plină de ea.

— Am putea petrece *extraordinar* împreună, spuse ea. Gândiţi-vă la asta!

În timp ce Faye se îndepărta, Cassie o văzu pe Sally Waltman la postul ei, ca supraveghetoare de coridor. Se apropie de ea pe nesimţite.

— Suntem gata pentru ziua de nouă, aşa cum ne-ai spus, spuse Cassie încet. Dar poţi să mai faci un lucru pentru noi?

Sally se uită la ea, stânjenită:

— I-a pus pe toţi să se urmărească între ei. Nimeni nu e în siguranţă…

— Ştiu, dar când va veni ziua de nouă, ai putea să ne spui dacă el va face ceva neobişnuit? Ceva de genul că ar vrea să se mute… Te rog, Sally. Tot ce ţi-am spus despre el este adevărat.

Bine, răspunse Sally, aruncând în jurul ei o privire îngrijorată. Acum, *pleacă,* da? O să-ncerc să-ţi trimit un mesaj, dacă aflu ceva.

Cassie clătină aprobator din cap şi se îndepărtă în grabă.

În zorii zilei de nouă, afară era cenuşiu şi vânt genul acela de zi care, în mod normal, o făcea pe Cassie să-şi dorească să se ghemuiască în faţa unui foc. În schimb, îşi mai puse câteva haine călduroase pe ea: un pulover gros, mănuşi, un hanorac. Nu avea idee cu ce aveau să se confrunte în acea zi, dar voia să fie îmbrăcată pentru acţiune. În rucsac, împreună cu caietele de şcoală, îşi luă şi Cartea Umbrelor.

Tocmai ieşea de la ora de franceză, când Sally îi ieşi înainte.

— Vino cu mine, te rog, zise fata cu păr ruginiu, cu intonaţia fermă a unui supraveghetor, iar Cassie o urmă pe o uşă din apropiere, într-un oficiu medical gol.

Sally renunţă imediat la tonul oficial.

— Dacă sunt prinsă cu tine, totul s-a terminat, şopti ea iute, repezit, cu ochii la fereastra cu geam fumuriu a uşii. Uite cum stau lucrurile: tocmai l-am auzit pe Brunswick vorbind cu prietena ta, Faye. Poate că *tu* vei înţelege despre ce era vorba, pentru că eu, cu siguranţă, n-am priceput. Discutau ceva despre aranjarea unui accident pe pod – părea că vor să ducă acolo un autobuz de şcoală gol şi o maşină, poate mai multe maşini. El a spus: „Trebuie să ardă o oră sau cam aşa ceva; până atunci, nivelul apei va creşte suficient de mult.” Înţelegi ceva din asta?

— Un accident ar bloca podul către continent, zise Cassie încet.

Sigur! Dar de ce? zise Sally neliniştită.

— Nu ştiu, va trebui să aflu. Sally, dacă voi avea nevoie de tine din nou, poţi să vii la cantină la prânz?

— Da, dar nu poţi vorbi cu mine acolo. Portia deja se uită ciudat la mine din seara aia, în poieniţă cred că e suspicioasă. Fraţii ei au plecat furioşi, iar ea nu a crezut un cuvânt din ce ai spus despre Brunswick. Dacă mă prinde cu tine, sunt moartă.

— Ai putea să fii moartă şi dacă *nu* vorbesc cu tine, zise Cassie. Du-te, pleacă tu prima, o să ies şi eu după un minut.

Cassie intră în fugă în vechea clădire a ştiinţelor. La etajul al doilea o aşteptau ceilalţi din Club – mai puţin Faye şi Sean care nu fuseseră informaţi în legătură cu această întâlnire. Îşi propuseseră să pună mâna pe Sean imediat după prânz, chiar dacă până atunci nu aflau nimic despre planurile lui John cel Negru.

— Dar tot ştim ceva, zise Cassie cu răsuflarea tăiată, aşezându-se pe o ladă. Fiţi atenţi!

Şi le povesti ce-i spusese Sally.

— Ei bine, asta explică lucrurile, zise Deborah după ce Cassie termină. Tocmai i-am văzut pe el şi pe Faye ieşind din clădire, iar secretara a spus că vor lipsi toată după-amiaza. Deci, se vor duce să accidenteze un autobuz de şcoală. *Cool!*

— Dar *de ce?* întrebă Cassie. Vreau să spun că pare că vor să blocheze podul, dar de ce?

Adam fu cel care dădu răspunsul. Stătea lângă Doug, având la ureche una dintre căştile walkmanului acestuia.

— Pentru ca toată lumea să rămână pe insulă. Tocmai au dat noutăţi la ştiri – vă amintiţi de uraganul despre care se tot vorbeşte în ultimele câteva zile? Cel de care se temeau că va lovi Florida, dar de fapt se îndreaptă spre nord şi este încă în Atlantic?

Cei din grup clătinară neştiutori din cap – majoritatea nu fuseseră interesaţi de ştiri în ultima vreme –, dar Melanie spuse:

— Am crezut că au spus că nu e aşa puternic, şi e doar o furtună tropicală.

— Mda, şi-au imaginat că se va disipa pe ocean. Uitaţi, eu ştiu câte ceva despre uragane. Acesta nu pare să fie o ameninţare, deoarece se presupune că o va lua spre nord-est, spre Capul Hatteras. Asta fac de obicei uraganele după ce ating acolo un nivel jos de presiune. Dar ştim cu toţii ce se întâmplă când ele *nu* fac asta.

Se uită sumbru la cei din grup, iar de data asta clătinară cu toţii din cap, mai puţin Cassie.

— Când n-o iau spre Capul Hatteras, vin chiar aici, foarte rapid, o lămuri Adam. Cum s-a întâmplat în 1938, sau acum câţiva ani… sau în 1976.

Liniştea era absolută. Cassie se uita într-o parte şi-ntr-alta, la chipurile din încăperea întunecată.

— Dumnezeule! şopti ea, simţindu-se ameţită.

— Da, spuse Adam. Vânt de două sute patruzeci de kilometri pe oră şi *ziduri* de apă de peste zece metri înălţime. Acum, ei continuă să spună că această furtună urmează să-şi schimbe direcţia – ba chiar au spus la radio că se presupune că va sta departe şi de coasta Atlanticului. Dar… –se uită în jurul lui, atent

– …vrea cineva să facă pariu?

Laurel sări:

— Trebuie să-l oprim pe John cel Negru. Dacă podul va fi blocat, toţi cei de pe insulă vor fi în pericol.

— Prea târziu, zise Deborah scurt. A pornit deja. Îţi aminteşti? L-am văzut plecând cu zece minute în urmă.

— Şi nu numai că toată lumea e în pericol, dar toată lumea e *ca şi moartă,* zise Melanie. Furtuna de-acum câţiva ani doar a atins New Salemul, pe când asta ai putea să ne mături cu totul.

Cassie se uită la Adam:

— Cât de rapid se apropie?

— Nu ştiu. Poate avea optzeci de kilometri pe oră, poate avea o sută. Dacă nu-şi schimbă direcţia la Cape Hatteras, va fi emis un avertisment de uragan dar atunci va fi prea târziu, mai ales dacă podul va fi blocat. Va ajunge la noi în circa opt, nouă ore. Mai mult sau mai puţin.

— Cam în jurul momentului eclipsei? întrebă Cassie.

— Poate. Sau poate un pic mai târziu.

— Dar înainte de a ne lovi pe noi, va lovi Cape Cod şi Bostonul, şopti Diana. Acolo *vor muri* oameni.

Părea încremenită şi buimăcită de această idee.

— Atunci nu ne rămâne decât un lucru de făcut, spuse Cassie. Trebuie s-o oprim înainte de a lovi uscatul. Trebuie s-o facem să se disipeze sau să se întoarcă pe ocean, sau ceva de genul acesta. Sau trebuie să-l obligăm pe *el* să facă asta. Iar înainte de asta, trebuie să-i prevenim pe oameni, pe răspunderea noastră, să le spunem să facă ceea ce trebuie făcut în caz de uragan…

— Evacuaţi, zise Adam ferm, ceea ce nu este posibil, nici cu bărcile. Ascultaţi ce vânt e!

Se opri, iar Cassie nu auzi numai vântul, dar şi o bătaie în pervazul ferestrelor. Ploaia.

— Dacă nu pot pleca, atunci vor trebui să sape canale, zise Chris. Se oferă cineva să meargă la petrecerea uraganului?

— Nu e amuzant, zise Nick tăios.

Iar Cassie adăugă:

— Bine… atunci, să le spunem oamenilor să facă asta. Să facă ce vor putea. Iar noi să ne întoarcem mai bine pe strada Crowhaven…

— …cu Sean, îi tăie rapid vorba Adam. Mă duc să-l iau şi ne

întâlnim cu toţii la mine acasă. La treabă, oameni buni!

Plecară lăsându-şi mâncarea de prânz neatinsă cu excepţia lui Suzan, care-şi înghiţi rapid porţia şi apoi alergă după ceilalţi şi se îndreptară cu toţii spre şcoală.

14

Aşadar, acum trebuie să plecaţi, spuse Cassie, încercând să respire normal, în timp ce vorbea nu doar cu Sally, ci cu toţi cei aflaţi în cantină. Lăsaţi şcoala, lăsaţi totul. Plecaţi! Dacă puteţi, plecaţi; dacă nu, faceţi tot posibilul să vă protejaţi.

Făcu o pauză.

— Ascultaţi-mă, *e-adevărat.* Sally, spune-le şi tu.

Fata cu părul ruginiu se holba la Cassie, cu ochi atenţi, stând derutată pe scaun, de parc-ar fi vrut să fugă de această adunare de paria. Se uită fix la Cassie pentru un moment, apoi clătină din nou din cap, ca pentru sine. Inspirând adânc, se ridică:

— OK, aţi auzit, spuse ea cu voce limpede, stridentă, care se răspândi în toată încăperea. Urmează să fim loviţi de un uragan. Spuneţi-le tuturor, iar toţi ceilalţi să le spună, la rândul lor, şi altora. Haideţi, repede!

Un băiat se ridică în picioare.

— Am văzut la televizor aseară că furtuna nu ajunge aproape de noi. De unde ştie ea…

— E vrăjitoare, nu-i aşa? ţipă Sally drept răspuns, cu voce aspră. Vreţi să-mi spuneţi că vrăjitoarele nu ştiu asemenea lucruri? Ştiu mai multe lucruri despre natură decât veţi şti voi vreodată! Iar acum, haideţi!

— Sally, ţi-ai pierdut minţile?

Vocea subţire şi indignată veni dinspre uşa aflată în celălalt capăt al încăperii, unde Portia stătea în faţa unui grup de elevi cu insigne, albă la faţă de furie.

— Eşti supraveghetoare de coridoare… continuă Portia.

— Nu mai sunt! Am zis să vă mişcaţi, fraţilor!

— Asta încalcă flagrant regulamentul! Am să-i spun domnului Brunswick…

— Chiar te rog, dulceaţă, îi strigă Sally drept răspuns. *Dacă* poţi să-l găseşti! Iar acum, pentru ultima oară, fraţilor, mişcaţi-vă! Pe cine aveţi de gând să ascultaţi: pe mine sau pe ea?

Supraveghetorii de coridoare din spatele Portiei ezitară o clipă, apoi, în grup, ţâşniră înainte, dându-i ascultare lui Sally. Portia se clătină făcând un pas înapoi, în timp ce ei o împingeau ca să

treacă pe lângă ea, lăsând-o baltă, unica persoană care mai rămase în încăpere. Aruncându-i rapid o ultimă privire, Cassie o văzu stând pe loc, rigidă, furioasă şi singură.

Sally începu să dea mai multe instrucţiuni, cu voce tare, lucrătorilor de la cantină, iar Cassie se întoarse şi plecă. Dar în timp ce ajungea la uşă, toate fetele se opriră un moment şi se uitară în spatele lor, în celălalt capăt al încăperii.

— O să fie OK? întrebă Sally.

Cassie înţelese că nu se referea la ea, ci la întregul Cerc.

— Da.

— Bine. Baftă!

— Şi ţie. La revedere, Sally.

Nu fusese chiar un schimb cultural strălucitor, se gândi Cassie, alergând spre parcare ca s-o întâlnească pe Diana. Dar era un armistiţiu între o vrăjitoare şi o străină. Mai mult decât un armistiţiu.

Iar acum, se gândi ea, trebuie să-mi scot lucrurile astea din minte – pe toţi străinii. Sally va avea grijă de oamenii săi; noi va trebui să avem grijă de ai noştri.

Acum ploua puternic şi părea să fie din ce în ce mai rău; Diana conducea către strada Crowhaven. Rafale de vânt legănau maşina Dianei în timp ce intra pe aleea casei lui Adam.

Chiar în spatele lor, venea şi jeepul lui Adam.

— L-au adus pe Sean, spuse Cassie, întorcându-se să se uite. Ea şi Diana se grăbiră să sară în ajutor.

Nick şi Doug îl ţineau pe Sean – mai mic decât ei – pe bancheta din spate. Îl conduseră spre uşă pe-acolo pe unde fraţii Portiei o conduseseră pe Cassie. Părea puţin aiurea; Sean era *atât de* mic! – dar chiar atunci, Cassie se uită în ochii lui strălucitori, negri şi vioi.

— Mai bine i-ai lua imediat bucata de hematit, spuse ea.

Nick îi ridică puloverul – şi iată, cureaua gravată pe care Cassie o văzuse la el în prima săptămână de şcoală! Adam i-o descheie şi o aruncă pe podea, unde rămase ca un şarpe mort.

— Unde sunt celelalte bucăţi? îl întrebă pe Sean, cu asprime.

Sean se agita ca să se elibereze, gâfâind, cu ochii sălbatici. Trebuiră să-l ţină toţi cei trei băieţi, iar dacă Deborah, Chris şi Laurel n-ar fi sosit chiar atunci, probabil că ar fi reuşit să scape. Dar împreună – băieţii şi Deborah – reuşiră să-i scoată puloverul

şi tricoul. Pe dedesubt – aşa cum şi toţi ceilalţi membri ai Cercului purtau pietre de ametist –, Sean purta o trăistuţă de piele. Adam o scutură uşor, iar din ea căzu bucata de hematit a lui Cassie.

— Hoţule! strigă Deborah, agitându-şi pumnul către Sean.

Acesta se holba la ea încremenit, gâfâind în continuare, înfricoşat.

— Probabil că nici nu ştia că e la el, interveni Melanie. E sub influenţa lui John cel Negru încă de la început. Să ia cineva hematitul şi să-l îngroape undeva afară! Laurel, e gata baia de ierburi?

— Gata! strigă Laurel din baia de la parter, peste zgomotul pe care-l făcea apa care curgea. Aduceţi-l încoace!

Cercul plănuise acest ritual de purificare încă de când aflaseră cu toţii de Sean, şi fiecare îşi cunoştea rolul. Băieţii îl târâseră pe Sean în baie, în timp ce Laurel stătea lângă uşă, afară.

— Nu contează dacă are hainele pe el sau e dezbrăcat, o auzi Cassie spunând. Pur şi simplu, băgaţi-l în cadă!

Deborah trase hematitul pe un făraş şi ieşi să-l îngroape, iar Diana desăvârşi talismanul cu ierburi pe care le luă din rucsac. Umplu o trăistuţă de pânză cu ierburi, cu Pământ, Apă, Foc şi Aer, presărând pe ea sare, stropind-o cu apă, suflând asupra ei şi trecând-o prin flacăra unei lumânări pregătite pe măsuţa de cafea.

— OK, gata, spuse ea. Melanie, tu cum stai?

Melanie îşi ridică privirea de la cercul de pietre albe de pe podea.

— Am terminat şi eu. După ce terminăm cu Sean, o să fie atât de pur, încât n-o să-l mai recunoaştem.

Cassie voia să caute ceva în Cartea Umbrelor, dar avea o altă prioritate.

— Trebuie să-i prevenim pe părinţi, spuse ea, cei care sunt acasă, care nu-s la lucru. Vrea cineva să facă asta?

— Eu mă duc la mine, răspunse Chris. Ambii mei părinţi sunt acasă.

— Mama mea lucrează, spuse Deborah.

— Mai rămâne doar mama lui Faye, spuse Diana.

— Mă duc eu la ea să-i spun, se oferi Suzan, surprinzând-o pe Cassie. Mă cunoaşte, o să primească cel mai bine vestea de la

mine.

— Şi bătrânele vrăjitoare, spuse Cassie. Vreau să spun... se corectă ea imediat, bunica lui Adam, bunica Quincey şi mătuşa Constance.

— Sunt acasă la mine; au venit în vizită de-azi-dimineaţă, spuse Melanie. Cred că e ceva legat de mama ta, Cassie. Dar nu pot părăsi Cercul.

— Mă duc eu! spuse Cassie.

Diana îi zâmbi scurt.

— Cred că „bătrânele vrăjitoare” e o denumire corectă pentru ele, spuse ea. Asta şi sunt şi cred că, oricum, bunica Quincey ar fi mândră să fie vrăjitoare în sabatul nostru.

Pun pariu că şi bunica mea ar fi fost, se gândi Cassie şi se repezi să iasă.

Afară se răspândea un miros ciudat, ca o maree joasă, ca lucruri intrate în descompunere şi care se târăsc. Cassie alergă pe marginea falezei, luând-o înapoi pe drumul care mergea de-a lungul acesteia până acasă la Melanie, şi văzu că oceanul era întunecat şi sălbatic. Apa nu era nici albastră, nici verde, nici cenuşie, ci era tulbure şi uleioasă, un amestec din toate cele trei culori. Spuma era împrăştiată de vânt şi se vedea pretutindeni, albă.

Deasupra, norii luaseră forme fantastice, clocotind şi modificându-se de parcă nişte mâini invizibile îi amestecau. Ploaia cădea pe chipul lui Cassie. Era o scenă sălbatică, îţi dădea fiori.

Nimeni nu-i răspunse când bătu la uşă la numărul patru. Cassie nu era sigură că cineva aflat înăuntru ar fi auzit-o peste zgomotul ploii şi al vântului.

— Mătuşă Constance! strigă ea, deschizând uşa şi uitându-se înăuntru. Alo!

Porni spre camera ocupată de mama ei, apoi se opri şi se întoarse înapoi, vinovată, ştergând urmele de nisip şi noroi pe care le lăsase pe covor cu pantofii Reebok. Chiar şi-aşa, apa picura de pe ea pe podeaua fără pată, lustruită ca o oglindă, în timp ce se grăbea spre dormitor. Uşa era întredeschisă, iar înăuntru lucea o lumină stranie.

— Alo! O, Doamne! Cassie vârî capul înăuntru şi îngheţă. Camera era luminată de nenumărate lumânări albe. În jurul

patului erau trei persoane, trei femei al căror aspect era atât de straniu şi de fantastic, încât pentru moment Cassie nu le recunoscu.

Una dintre ele era înaltă şi slabă, alta era scundă şi grăsuţă, iar a treia era mică, parcă era o păpuşă. Toate aveau părul lung: cea înaltă îl avea negru, mai lung decât al Dianei, cea grăsuţă îl avea cenuşiu-argintiu şi dezordonat şi-i trecea de umeri, iar cea mică îl avea subţire şi alb ca întinderile de spumă care pluteau pe mare. Şi toate erau dezbrăcate complet.

Cassie clipi uimită.

— Mătuşă Constance! gemu ea către cea cu părul lung şi negru.

— Dar cine te aşteptai să fie? zise tăios mătuşa lui Melanie, încruntându-şi sprâncenele meticulos pensate Lady Godiva[8]? Acum, pleacă de-aici, copilă, suntem ocupate!

— Nu fi rea cu ea! spuse femeia grăsuţă, pe care Cassie o identifică acum ca fiind bunica lui Adam.

Îi zâmbi lui Cassie, plină de amabilitate.

— Încercăm să facem ceva s-o ajutăm pe mama ta, dragă, adăugă persoana subţire, doamna Quincey, bunica lui Laurel. E un ritual în care trebuie să fim complet dezbrăcate, după cum vezi; de-asta arătăm aşa. Constance avea nişte îndoieli, dar noi am convins-o.

Şi trebuie să continuăm, zise strămătuşa Constance, făcând un gest cu recipientul de lemn pe care-l ţinea în mână.

Bunica Quincey ţinea un mănunchi de ierburi, iar bunica lui Adam, un clopoţel de argint. Cassie se uită în pat, unde mama ei zăcea nemişcată, ca de obicei. Lumina din cameră făcea ca faţa ei somnoroasă să arate diferit, la fel cum şi pe celelalte trei femei le făcea să arate altfel.

— Dar vine uraganul! spuse Cassie. De-asta sunt aici: am venit să vă previn!

Femeile schimbară o privire.

— Ei bine, dacă-i vorba de asta, nu se poate face nimic, suspină bunica lui Adam.

— Dar...

---

[8] Nobilă saxonă care, în jurul anului 1000, a traversat pe un cal, dezbrăcată, străzile din oraşul Coventry, Anglia, pentru al convinge pe soţul ei să micşoreze impozitele pe care le strângea pentru campaniile sale militare (n. trad.).

— Mama ta nu poate fi mişcată de-aici, draga mea, spuse ferm bunica Quincey. Aşa că du-te şi fă ce ai de făcut, iar noi vom încerca s-o protejăm pe ea aici.

— O să ne luptăm cu John cel Negru, spuse Cassie.

Simpla menţionare a acestui lucru părea să atârne în aer după ce rostise cuvintele, iar cele trei bătrâne se uitară din nou una la alta.

Strămătuşa Constance deschise gura, încruntându-se, dar bunica Quincey o întrerupse.

— Nu există nimeni altcineva care s-o facă, Constance. Trebuie să se lupte cu el!

— Atunci să fiţi atenţi! Spune-le lui Melanie şi tuturor celorlalţi să fie atenţi, zise mătuşa Constance.

— Şi să rămâneţi cu toţii împreună. Atâta vreme cât rămâneţi uniţi, aveţi o şansă, spuse bunica lui Adam.

Şi asta fusese tot. Femeile se întoarseră înspre pat. Cassie mai zăbovi un moment, uitându-se la lumânări – atât de albe, cu flăcările lor chiar şi mai albe, un alb-auriu, precum părul Dianei – şi la nenumăratele umbre fantomatice care dansau sălbatic, apoi mai aruncă o ultimă scurtă privire la cele trei femei din cameră, care, cu braţele ridicate, începuseră un soi de dans. Se auzi clinchetul uşor al clopoţelului de argint.

De-abia acum observă vântul stârnit în cameră. Tot ce se afla dincolo de uşă părea mai rece şi mai zgomotos, iar lumina estompată care intra pe fereastră părea cenuşie, ca iarna. Cassie avu impulsul să se întoarcă în camera aurie şi să se ascundă acolo, dar ştia că nu putea face asta.

Se întoarse acasă la Adam, la clădirea cu numărul nouă, fiind pe tot parcursul drumului împinsă de vânt.

Era ultima care se întorsese. Cercul se afla în livingul din casa lui Adam, stând împrejurul lui Sean, care se afla într-un cerc de cristale de cuarţ. Chipul lui Sean era cât se poate de roz şi luminos, părul îi era ud şi ţepos, iar el purta nişte haine prea mari. Ale lui Adam, se gândi Cassie. În jurul gâtului avea trăistuţa de pânză plină de ierburi, pregătită de Diana. Părea ameţit şi înfricoşat, însă nu dădea semne că voia să scape de-acolo.

— Unde erau? Le-ai găsit? o întrebă Diana pe Cassie.

Cassie clătină din cap. Nu prea voia să-i spună acum Dianei *cum anume* le găsise. Nu ştia cum se vor simţi Melanie, Adam şi

Laurel în legătură cu faptul că rudele lor vârstnice dansau dezbrăcate în camera unei bolnave. Poate că s-ar fi gândit că era ceva greşit în asta; poate că n-ar fi-nţeles ce era cu lumina aurie.

— Au spus că vor rămâne acolo unde sunt, relată ea. Bunica Quincey a zis că mama nu poate fi mişcată şi că vor încerca ele s-o ajute. Au insistat să fim atenţi, iar bunica lui Adam a zis să rămânem nedespărţiţi.

— Bun sfat! zise Adam, uitându-se la Sean. Exact despre asta discutam şi noi aici. Rămânem împreună sau nu?

— Am încercat să-l întrebăm de crime, o informă Laurel pe Cassie cu voce joasă, dar nu-şi aminteşte nimic – habar n-are despre ce vorbim. A trebuit să-l convingem că nu este o glumă. Acum ne crede, dar e speriat de moarte.

— Iată între ce şi ce ai de ales, Sean, spunea Adam în acel moment. Poţi să rămâi cu noi, sau poţi să-ţi petreci restul zilelor încuiat în pivniţă, unde nu mai poţi provoca necazuri.

— Sau, zise Diana încet, poţi să pleci cu el, cu John cel Negru. Este dreptul lui, adăugă ea repede, în timp ce câţiva dintre ei începuseră să protesteze. Trebuie să ia o hotărâre.

Cu ochii plini de spaimă, Sean privi în jurul lui. Lui Cassie îi părea rău pentru el, cum stătea înconjurat de toţi ceilalţi care-l priveau. Când el vorbi, vocea îi era stridentă dar fermă:

— Rămân cu voi, prieteni!

— Bun băiat, zise Laurel aprobator, iar Deborah îl bătu pe spinare atât de puternic, încât el aproape că era să cadă.

Fraţii Henderson nu spuseră nimic, pur şi simplu îl priviră cu ochii lor albaştri-verzui, iar Cassie avu sentimentul că nu-l vor ierta niciodată pentru ceea ce i se întâmplase lui Kori, chiar dacă nu fusese vina lui. Dar cel puţin pentru moment, Cercul rămânea împreună.

Cu excepţia...

Cassie se uită la Adam şi amândoi îşi aruncară ochii spre Diana. Aceasta din urmă clătină din cap.

— A sosit clipa, zise ea. Aceasta este ultima şansă a lui Faye – să sperăm că o va fructifica.

Cassie nu prea avea speranţe, dar luă telefonul fără fir de pe maldărul de lenjerie aflat pe canapea.

— Care este numărul ei de mobil?

Diana desfăcu o foaie de hârtie şi i-l citi.

— După ce sună, apasă pe *deviaţie* şi formează apoi numărul lui Adam, o instrui Diana.

Cassie aşa făcu şi sună pe *deviaţie.* Aşteptă. Nu se întâmplă nimic.

— Trebuie să-i lăsăm timp să ajungă la telefon, spuse Diana.

Aşteptară cu toţii. Ploaia bătea în ferestre, iar vântul vuia în coşul şemineului.

— Nu putem face nimic? De exemplu… nu ştiu, să tragem obloanele la ferestre sau ceva de genul acesta? întrebă Cassie.

— Normal, da. Punem obloanele, lăsăm în jos toate chestiile astea. Dar dacă ne loveşte, cred că vom fi istorie, aşa că nu vor folosi prea mult.

Aşteptară.

— Încearcă din nou, zise Diana, iar Cassie încercă.

— Mama ei n-a văzut-o de azi-dimineaţă, zise Suzan. Mă întreb unde sunt ea şi John cel Negru.

Şi Cassie se întreba acelaşi lucru. Dar indiferent unde erau, Faye nu răspundea la telefon.

— Cred, spuse Cassie într-un târziu, că lipseşte conducătoarea sabatului. Şi… ei bine, o să verific mai întâi în Cartea Umbrelor, dar, Melanie, nu se spune undeva că în caz de urgenţă putem alege un nou conducător?

Se auzi un foşnet printre membrii grupului, toţi cei de faţă îşi îndreptară spatele şi deveniră atenţi.

— Oh, făcu Laurel. Asta e o idee *bună*!

— Mai ales că avem şi Instrumentele Supreme, adăugă Adam.

— Atunci să trecem la fapte! zise şi Deborah.

Cassie era agitată. Îşi făcuse o promisiune în timp ce se uitase la Faye cum desena cercul la răscruce, iar acum avea să vadă cum o împlinea. Îşi promisese că Faye nu va fi pentru totdeauna conducătoarea… iar în câteva minute, Faye *nu avea să mai fie* liderul lor.

Deschise veselă gura să spună:

— O nominalizez pe Diana.

Dar înainte de a apuca să-şi termine vorba, o auzi pe Diana zicând:

— O nominalizez pe Cassie, spuse aceasta limpede.

Înmărmurită, Cassie se holbă la ea. Când îşi reveni, exclamă:

— Glumeşti!

— Nu, răspunse Diana. Apoi se întoarse spre ceilalţi şi le vorbi pe un ton oficial: Cassie a demonstrat că deţine cea mai mare putere comparativ cu oricare dintre noi, inclusiv cu Faye. Poate chema toate elementele – am văzut-o chemând Focul. Poate comunica de la lungi distanţe. Visează lucruri care se împlinesc, iar ea este cea care ne-a condus la Instrumentele Supreme. Bunica ei i-a spus că familia ei a avut dintotdeauna cea mai limpede vedere şi cea mai mare putere. Iar ea este puternică, mai puternică decât sunt eu pentru un asemenea gen de luptă. O nominalizez pe Cassie.

Cassie era uluită, dar ceilalţi clătinau aprobator din cap.

— E foarte dură, adăugă Deborah, chiar dacă nu pare aşa.

— A gonit câinele de pe mine, spuse Chris, ridicându-şi piciorul şi cercetându-l.

— E şi inteligentă, zise Laurel mândră.

În afară de Diana, cea mai bună prietenă din Cerc a lui Laurel era Cassie.

— Se gândeşte la lucruri la care mulţi dintre noi nu ne gândim, completă Laurel.

— Are idei, comentă Suzan, clătinând aprobator din cap, cu înţelepciune, agitându-şi pletele blond-roşcate.

— Îmi place de ea, îndrăzni Sean, ezitând, din locul în care se afla, înconjurat de cercul din pietre albe. A fost drăguţă cu mine.

— E foarte înzestrată de natură, zise Doug, afişându-şi bine-cunoscutul rânjet.

— *Da,* spuse Nick, fără să mai adauge nimic altceva.

Cassie înţelese că vorbeau serios.

— Şi, de asemenea, eu şi John cel Negru suntem… Se opri şi încercă din nou: Chestia e că John cel Negru este…

Dar tot nu putea rosti cuvântul.

— Cred că de fapt asta nu e o problemă pentru *noi,* spuse Melanie, privind-o pe Cassie cu ochii ei cenuşii, gânditori. Dacă chiar nu vrea să te rănească, atunci asta va fi o slăbiciune de-a lui… un pic.

Toţi continuau să clatine aprobator din cap. Cassie îşi înghiţi nodul din gât şi se uită mirată la cei din Cerc. Părea că nimănui nu-i trecea prin minte că poate ea era foarte *speriată* să conducă lupta împotriva lui John cel Negru. În sufletul ei, ştia şi ea că nu voia să-l înfrunte din nou – că nu era pregătită pentru asta. Nu

ştia dacă va fi vreodată pregătită.

Dar se uitau cu toţii la ea: Diana cu gravitate şi credinţă; Deborah şi fraţii Henderson cu inocentă încredere. Chiar şi Nick şi Melanie clătinau aprobator din cap, susţinând-o.

Cassie se uită la Adam.

Ochii lui albaştri-cenuşii erau ca oceanul – tulburaţi plini de neastâmpăr.

— Poţi s-o faci, răspunse el la o întrebare nerostită. Şi cred că e cel mai bine pentru sabat. Nu ştiu dacă este cel mai bine şi pentru *tine.*

Cassie oftă.

Credeau cu toţii în ea. Nu putea să-i dezamăgească.

— Dacă toată lumea e de acord, spuse ea, recunoscându-şi cu greu glasul.

— Să votăm cât mai simplu, spuse Melanie. Cei care sunt pentru Cassie, să ridice mâna.

Ridicară toţi mâinile.

Diana ţâşni:

— O să aduc obiectele, spuse ea.

După care, împreună cu Adam se duse în pivniţă, de unde se întoarseră amândoi după câteva minute, aducând cutia îmbrăcată în piele, cu balamale de alamă, destinată păstrării documentelor. Toată lumea se apleca înainte să vadă cum ea deschide cutia, iar printre ci se auziră şuşoteli de uimire.

— Sunt frumoase, comentă Suzan, atingând argintul diademei cu mâna ei ale cărei unghii erau perfect îngrijite.

— Da, zise Diana, deschizând fermoarul rucsacului ei. Uite, Cassie, pune-ţi asta. Era rochia albă pe care Diana o purtase la adunările lor.

Cassie simţi cum căldura îi urcă în obraji. *Nu putea* să poarte rochia. Ar fi arătat…

— Nu-ţi face griji, n-o să-ţi fie frig, spuse Diana şi zâmbi.

— Dar… eşti mai înaltă decât mine. O să-mi fie prea lungă…

— Am scurtat-o, spuse Diana. Iar în liniştea care urmă, spuse uşor: Ia-o, Cassie.

Încet, Cassie o luă. Se duse la baie, unde băieţii îl spălaseră pe Sean şi unde încă era un uşor abur, şi îmbrăcă rochia de mătase. Îi venea perfect.

Diana plănuise acest lucru, îşi dădu ea seama.

Îi era greu să se întoarcă la ei, dar îşi spuse sieşi că nu mai era timp ca să-şi facă griji despre cum arăta. Chris şi Doug începură să fluiere când o văzură.

— Terminaţi, e o treabă serioasă, zise Laurel.

— Trebuie să stea şi ea în cercul de pietre albe, spuse Melanie. Pleacă de-acolo, Sean.

Acesta, arătând uşurat, păşi în afara cercului. Cassie îi luă locul.

Se aşternu liniştea.

— Jur să fac totul pentru Cerc, să nu fac rău niciunuia şi să vă fiu credincioasă tuturor. Apă, Foc, Pământ şi Aer, aduceţi-ne pace şi bună înţelegere, spuse Diana.

Cassie îşi dădu seama că ea parcurgea un ceremonial, care nu avusese loc atunci când Faye fusese învestită cu puterea de conducătoare a grupului.

— Uitaţi… asta e doar ceva temporar, nu-i aşa? începu ea.

— Şşşt… făcu Laurel, îngenunchind.

Cassie simţi că ceva catifelat îi era pus pe picior, chiar deasupra genunchiului. Privi în jos şi o văzu pe Laurel legându-i jartiera de piele verde.

Simţi cum braţul îi este cuprins de răceală, iar când se întoarse, o văzu pe Melanie prinzându-i acolo brăţara de argint. Era surprinzător de grea. Cassie ştia că o va simţi ori de câte ori îşi va mişca braţul.

— Uită-te la mine, o îndemnă Diana.

Cassie o ascultă. Diana ţinea în mâini diadema cu delicatele ornamente de argint şi cu semiluna în mijloc. Cassie simţi cum i-o fixează în păr, uşor, dar ferm. Iar apoi, în întregul corp, de la argintul jartierei la cel al brăţării şi până la cercul care-i atingea fruntea, Cassie se simţi tulburată de un val de căldură. O… revenire la viaţă.

Acestea erau Instrumentele adevărate; nu doar nişte simboluri, se gândi ea. Aveau propria lor putere.

În acel moment, îşi dădu seama că se putea folosi de puterea lor. Făceau parte din ea, insuflându-i forţă. Era vrăjitoare, toate străbunele ei fuseseră vrăjitoare, iar acum era conducătoarea Cercului.

— Bun, rosti ea, păşind afară din cercul de pietre şi ducându-se să-şi ia Cartea Umbrelor din rucsac.

Nu mai era îngrijorată de felul în care arăta; ştia că arăta bine. Şi nu conta. Mai aveau doar puţin timp şi voia să-l folosească în avantajul lor.

— În regulă, uitaţi, în timp ce vom aştepta, cred că ar trebui să ne uităm în Cartea Umbrelor – bunica mi-a spus s-o studiez pe a mea şi e mai bine s-o fac decât să stau degeaba, spuse ea. Până la lăsarea întunericului, am putea citi pe rând din cărţile noastre, cu glas tare – el nu va face nicio mişcare până atunci.

— Eşti sigură? o întrebă Melanie.

— Da.

Cassie n-ar fi putut spune de unde ştia, dar ştia. Bunica ei denumise această calitate *vedere,* dar pentru Cassie era mai mult ca o voce – o voce interioară, o voce din inima ei. Până acum, se convinsese că trebuia să asculte de ea.

Nimeni nu o contrazise. Cei de faţă îşi luară fiecare Cartea Umbrelor. Afară, vântul vuia înspăimântător.

15

Pe la ora patru, puterea se stârni. În casă se făcu mai frig. Aprinseră lumânări şi continuară să citească.

— *Pentru protecţie împotriva Focului şi Apei*, citi Cassie.

Dar Melanie spuse că descântecul care urma nu era suficient de puternic ca să le protejeze împotriva uraganului, iar Cassie ştia că avea dreptate.

— Uite, altceva: *Pentru a alunga Teama şi Emoţiile dăunătoare,* citi Diana din propria-i carte. *Soarele – ziua /Luna – noaptea /Fie ca toate gândurile-ntunecate /Să fie alungate!* Foarte drăguţ!

Continuară să citească. *Descântec pentru a vindeca un copil bolnav. Amuletă pentru putere. Trei vrăji pentru a lega un îndrăgostit. Pentru a isca o furtună* – de-aşa ceva chiar nu aveau nevoie, se gândi Cassie obosită. Citi din nou despre cristale: cum un cristal mai mare avea mai multă energie şi concentrare. *Vrajă pentru înlăturarea răului,* citi tare, deşi nu înţelegea.

— Invocă doar puterea care este a ta, chemând elementele sau acele trăsături ale lumii naturale care sunt cel mai aproape de sufletul tău. Aceste puteri te vor ajuta să treci peste rău: puterea soarelui, a lunii, a stelelor şi tot ce aparţine pământului.

Citi din nou, încurcată.

— Tot nu pricep.

— Cred că vrea să spună că vrăjitoarele pot chema în ajutor natura, pentru a apăra lucrurile *bune* împotriva răului, spuse Melanie.

— Da, dar cum să le chemi? întrebă Cassie. Şi ce fac ele atunci când le chemi?

Melanie nu ştia.

Se înserа. Lumina cenuşie de la ferestre se făcea tot mai sumbră şi, în cele din urmă, se întunecă. Vântul zgâlţâia obloanele şi sticla ferestrelor. Ploaia continua să cadă persistentă în întuneric.

— Ce crezi că va face el? întrebă Suzan.

— Ceva neprietenos, spuse Laurel.

Cassie era mândră de ei. Erau înspăimântaţi: îi cunoştea

suficient de bine ca să ştie că în spatele calmului lui Deborah se afla teama, la fel şi în spatele neclintirii lui Melanie, dar nimeni nu fugea, n-o lăsa baltă. Doug făcea glume proaste, iar Chris făcea avioane de hârtie. Nick stătea încordat şi mut, iar Adam avea căştile lui Doug pe urechi şi asculta ştirile la radio.

La ora şase, furtuna se opri.

Cassie îşi simţi deodată urechile – obişnuite cu zgomotul ploii şi cu şuierul vântului – ţiuindu-i de linişte. Se uită la ceilalţi şi-i văzu pe toţi alertaţi.

— Nu se poate să se fi terminat, zise Suzan. Doar dacă nu cumva a trecut de noi.

— Încă este în Atlantic, spuse Adam. Se pare că va lovi uscatul cam într-o oră. Asta e doar calmul dinaintea furtunii.

— Cassie? spuse Diana.

— Crezi că va trece la acţiune? întrebă Cassie, încercând să pară calmă, deşi fiecare muşchi din trupul ei era încordat.

Cassandra.

În mintea ei răsună vocea lui. Se uită la ceilalţi şi văzu că şi ei auziseră.

Adu-ţi sabatul la capătul străzii Crowhaven. La numărul treisprezece, Cassandra. Te aştept.

Degetele lui Cassie se crispară pe o bucată de lenjerie aflată alături. Încercă să se concentreze la puterea Instrumentelor Supreme, la căldura atingerii lor. Apoi îşi forţă mintea şi formă cuvinte.

Sosim. Salut-o pe Faye din partea noastră.

Oftă. Doug îi zâmbi.

— Foarte bine! zise el.

Era pură bravadă şi ştiau asta cu toţii, dar pe Cassie o făcea să se simtă mai bine. Îşi şterse discret palmele umede pe bucata de pânză pe care o avea în mână, iar apoi se ridică în picioare.

— Să mergem, zise ea.

Diana avusese dreptate: dacă purta simbolurile conducătoarei sabatului şi rochia albă, nu avea să-i fie frig. Afară, cerul era limpede, iar pământul era tăcut, cu excepţia valurilor. Da, liniştea dinaintea furtunii, se gândi Cassie. Era un calm tulburător, gata să se transforme din nou în violenţă, în orice moment.

Melanie spuse:

— Priveşte luna!

Cassie simţi un junghi în stomac.

Părea să fie semilună, un disc de argint din care muşcase cineva. Dar Cassie simţi că era ceva în neregulă. Nu era semilună; era lună plină, dar invadată, umbrită. Se uită la întunericul ce cădea asupra acelei lumi strălucitoare.

Se gândi că de fapt vedea cum umbra se mişca, acoperind tot mai mult suprafaţa albă.

— Haideţi, zise ea.

Porniră pe strada umedă, îndreptându-se spre promontoriu. Trecură pe lângă casa lui Suzan, cu coloanele ei greceşti, un morman cenuşiu profilat pe fundalul luminat de lună. Trecură pe lângă casa lui Sean, la fel de întunecoasă. Apa se auzea gâlgâind pe marginea drumului, în micile şanţuri. Trecură pe lângă casa lui Cassie.

Ajunseră pe locul gol de la numărul treisprezece.

Arăta exact ca atunci când sărbătoriseră Halloween-ul aici, făcând foc de tabără şi invocând spiritul lui John cel Negru. Gol, pustiu. Steril. Nu era nimeni aici.

— O fi o cursă? întrebă Nick direct.

Cassie clătină din cap, cu îndoială. Vocea din interiorul ei nu-i spunea nimic. Se uită la lună dinspre răsărit şi avu un alt şoc.

Era vizibil mai mică, semiluna fiind acum foarte îngustă. Umbra nu era neagră sau cenuşie, ci avea o culoare mohorâtă, de un maroniu precum arama.

— Încă zece minute până va fi complet acoperită, anunţă Melanie.

— Cam o jumătate de oră până ce uraganul va lovi uscatul, zise Adam.

O nouă pală de vânt se simţi în jurul lor. Picioarele lui Cassie, în pantofii albi, subţiri, pe care Diana îi adusese pentru ea, erau ude.

Rămaseră în loc neştiind ce să facă. Cassie ascultă cum valurile se spărgeau de faleză. Simţurile ei erau în alertă, căutând, dar nu părea să se întâmple nimic. Minutele care treceau o tensionau şi mai mult, era tot mai încordată.

— Uite, şopti Diana.

Cassie se uită din nou la lună.

Umbra maronie, mohorâtă, aluneca pe ultima margine

strălucitoare, subţire precum un deget. Cassie se uită la ea cum dispărea, precum o lumânare pâlpâind. Apoi, icni.

Sunetul fusese involuntar şi-i fu ruşine că-l scăpase, dar toată lumea din jurul ei icni. Pentru că nu doar că luna se întunecase, ca o lună nouă, şi nici din cauza culorii maronii. Când fu acoperită, deveni roşie, un roşu intens şi ameninţător, ca sângele închegat. Sus pe cer, perfect vizibilă, strălucea ca un tăciune de o lumină nefirească.

Apoi cineva se înecă tuşind, iar Sean scoase un sunet strident.

Cassie se întoarse rapid, la timp ca să vadă ce se întâmpla. Pe terenul pustiu din faţa lor, apăruse ceva. O pată rectangulară lua formă, iar Cassie văzu că devenea din ce în ce mai solidă. Văzu un acoperiş ascuţit, pereţi netezi din scânduri, mici ferestre neregulate. O uşă făcută din lemn masiv. Arăta precum aripa veche a casei bunicii ei, construcţia originală din 1693.

Lucea precum o lumină sumbră, ca luna de un roşu sângeriu.

— E reală? şopti Deborah.

Cassie trebui să aştepte un moment ca să-şi recapete respiraţia şi glasul.

— *Acum* este reală, zise ea. Chiar acum, pentru câteva minute, este reală.

— *Oribil,* şopti Laurel.

Cassie ştia ce simţea, ceea ce întregul sabat simţea. Casa era malefică în acelaşi fel în care era şi craniul. Arăta deformată, într-o rână, ca ceva ieşit dintr-un coşmar. Şi toţi se simţiră, instinctual, prinşi ca-ntr-un cleşte al terorii. Cassie îi auzi pe Chris şi Doug respirând precipitat.

— Nu vă apropiaţi de ea, strigă Nick ferm. Să ne retragem, până iese el.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Deborah. Nu se va apropia nimeni de ea.

Cassie ştia mai bine.

Vocea ei interioară, tăcută până cu doar câteva clipe în urmă, îi spunea acum clar ce trebuia să facă. Ce nu-i spunea era cum să-şi găsească îndrăzneala s-o facă.

Se uită în spatele ei, la ceilalţi care stăteau acolo. Clubul. Cercul. Prietenii ei.

După iniţierea ei, Cassie fusese fericită să facă parte din acest grup. Era legată de fiecare dintre ceilalţi, în momente diferite:

plânsese cu Diana, se sprijinise pe Nick şi Adam când fusese la ananghie. Dar acum era ceva ce trebuia să facă doar ea, iar Adam şi Nick nu o puteau ajuta. Nici măcar Diana.

— Trebuie să merg singură, spuse ea.

Îşi imaginã că spusese aceste cuvinte cu voce tare, când îi văzu pe ceilalţi holbându-se la ea. În următoarea clipă, începură cu toţii să protesteze.

— Nu fi nesocotită, Cassie. Ăsta e teritoriul lui; nu poţi merge acolo, zise Deborah.

— Se poate întâmpla orice. Lasă-l pe el să iasă, îi zise Nick.

— E prea periculos. Nu te lăsăm să mergi singură, adăugă Adam fără să ezite.

Cassie se uită la el cu reproş, deoarece el fusese cel care spusese că să fie ea conducătoarea sabatului poate că nu era bine pentru ea; şi avusese dreptate, aşa că el trebuia să înţeleagă acum. Sigur că era periculos, dar trebuia s-o facă. John cel Negru, John Blake, John Brunswick, indiferent cum voia el să-l cheme, o convocase aici şi o aştepta înăuntru. Iar Cassie trebuia să intre.

— Dacă nu aveaţi de gând să mă ascultaţi, nu trebuia să mă alegeţi conducătoarea voastră, spuse ea. Dar vă spun acum, asta vrea el. Nu va ieşi. Vrea ca eu să intru acolo.

— Dar nu trebuie s-o faci, spuse Chris, aproape implorând-o.

Dintre toţi, numai Diana tăcea. Stătea în loc, bărbia îi tremura, lacrimile i se adunau în ochi. Ei i se adresă Cassie:

— Da, trebuie s-o fac.

Iar Diana, care ştia ce înseamnă să fii conducătoare, clătină aprobator din cap.

Cassie se întoarse cu spatele înainte de a o vedea pe Diana plângând.

— Rămâneţi aici, le spuse ea, până ies. O să fiu bine; am cu mine Instrumentele Supreme, n-aţi uitat, da?

Apoi se îndreptă spre casă.

Cuiele din lemnul masiv al uşii formau un model: vârtejuri de diamante. Păreau să lucească mai roşiatic decât lemnul dimprejurul lor. Cassie atinse ivărul uşii, ezitând, şi-l simţi rece şi solid. Uşa se deschise, iar ea intră.

Totul era învăluit într-o uşoară ceaţă, ca o hologramă roşiatică, dar *părea* suficient de real. Bucătăria semăna cu cea a bunicii ei,

dar era goală. Următoarea uşă, a salonului, era la fel. Un şir de trepte înguste, întortocheate, ţâşni din colţul din spate al salonului.

Cassie urcă treptele, observând cu un amuzament straniu apariţia nepotrivită a felinarelor atârnate de pereţi. Aruncau o lumină rece, bizar de roşie, cu foarte puţin mai strălucitoare decât casa însăşi. Scara era abruptă, iar inima îi bubuia când ajunse în vârf.

Primul dormitor mic era gol. La fel era şi al doilea. Mai rămăsese doar camera mare de deasupra bucătăriei.

Cassie se îndreptă spre ea fără să ezite. În prag, observă că strălucirea din interior era mai mare, precum suprafaţa unei luni umbrite.

Intră.

El era înăuntru, atât de înalt, încât aproape că atingea cu creştetul tavanul neregulat. Împrăştia o lumină de o răutate pură. Faţa îi era crudă şi triumfătoare, iar Cassie se gândi că putea să-i vadă liniile craniului.

Se opri şi se uită la el.

— Tată, zise ea. Am venit.

— Cu sabatul, spuse John cel Negru. Sunt mândru de tine.

Cassie şi-ar fi dorit ca Portia să-l vadă acum pe domnul Brunswick al ei.

— De ce te-ai folosit de Sean? îl întrebă ea.

— Pentru că era slab şi avea deja o piatră pe care puteam s-o influenţez, răspunse el. De ce toate aceste întrebări? Nu-ţi dai seama că…

Tăcu şi se mişcă uşor, rapid. În timp ce se afla în mijlocul frazei, Cassie aruncase pumnalul spre el. Nu mai aruncase niciodată un cuţit, dar unele străbune de-ale ei, care purtaseră Instrumentele Supreme, trebuie c-o mai făcuseră, deoarece brăţara părea să-i ghideze braţul, iar pumnalul luci – de fiecare dată când lama lui se învârtea – direct spre inima lui John cel Negru. Dar bărbatul cel înalt fusese pur şi simplu mai rapid. Prinse pumnalul în aer – de lamă – şi rămase în loc ţinându-l în mână, uitându-se la Cassie.

— Nu e demn de tine, Cassandra, zise el. Şi cu greu se poate spune că aşa trebuie să te comporţi cu tatăl tău. Acum sunt furios pe tine.

Dar nu părea furios; vocea-i era rece ca moartea şi otrăvitoare. Cassie crezuse mai înainte că-i era frică, dar de fapt nu fusese nimic. De-abia acum era înspăimântată cu adevărat. Genunchii i se înmuiaseră, iar bătăile inimii făceau ca trupul să i se cutremure.

John cel Negru aruncă pumnalul înapoi, iar acesta se înfipse în podea, în faţa lui Cassie, care tremura.

— Uraganul va lovi uscatul în curând, spuse el. Nu aveţi de ales; niciodată nu aţi avut de ales. Jură, Cassandra. *Jură!*

Mi-e frică, se gândi Cassie. Te rog, mi-e frică.

— …Avea la ea Instrumentele Supreme, dar n-avea nicio idee cum să le folosească.

— Sunt tatăl tău. Fă ce-ţi spun.

Dacă măcar aş fi ştiut cum să le folosesc…

— Nu ai puterea să mă înfrunţi!

— Ba da, o am! şopti Cassie.

În mintea ei, se deschise o uşă – zorii unei lumini de argint. Ca luna care ieşea din umbră, ilumina totul. Înţelese vraja prin care răul putea fi ţinut la distanţă. *Invocă doar puterea care este a ta… puterile pe care le ai asupra a tot ce e rău.*

Deodată, simţi că un lung şir de vrăjitoare se afla în spatele ei. Ea era ultima, doar una dintre ele, şi toate cunoştinţele celorlalte erau şi ale ei. Cunoştinţele lor şi puterea lor. Cuvintele îi răsăriră pe buze:

— Lună, cu puterea pe care o am asupra ta, zise ea tremurând.

John cel Negru se holba la ea, părând să dea înapoi.

— Lună, cu puterea pe care o am asupra ta, repetă Cassie, mai tare. Soare, cu puterea ta.

John cel Negru făcu un pas înapoi.

Cassie păşi înainte, căutând în minte următoarele cuvinte. Dar nu le rosti. O altă voce le rostea în locul ei, o voce din spatele ei.

— Stelelor, cu puterea pe care o am asupra voastră. Planete, cu puterea pe care o am asupra voastră.

Era Diana, cu părul său blond ridicat, ca bătut de vânt. Veni chiar în spatele lui Cassie, înaltă, mândră şi zveltă, ca o sabie de argint. Lui Cassie îi tresări inima;niciodată în viaţa ei nu fusese mai bucuroasă că cineva încălcase instrucţiunile pe care ea le dăduse.

— Mareelor, cu puterea pe care o am asupra voastră. Ploaie, cu puterea pe care o am asupra ta, spuse Adam.

Era chiar alături de Diana, cu părul strălucindu-i ca focul, ca nişte rubine în luciul roşiatic din jur.

Deborah era în spatele lui, cu părul ei întunecat dezordonat în jurul feţei mici, extrem de concentrată.

— Vântule, cu puterea pe care o am asupra ta, zise ea.

Nick i se alătură, cu ochii săi reci şi furioşi.

— Gheaţă, cu puterea pe care o am asupra ta.

Şi Laurel:

— Frunză, cu puterea pe care o am asupra ta. Rădăcină, cu puterea pe care o am asupra ta.

Şi Melanie:

— Pietre, cu puterea pe care o am asupra voastră.

Erau cu toţii acolo, alături de Cassie, adăugându-şi vocile la a ei. Iar John cel Negru dădea înapoi ca un laş, dinaintea lor.

— Trăsnete, cu puterea pe care o am asupra voastră, i se adresă Doug.

Şi:

— Fulgerelor, cu puterea pe care o am asupra voastră, strigă şi Chris.

— Rouă, cu puterea pe care o am asupra ta, zise Suzan, împingând în faţa ei o siluetă mică.

Era Sean, tremurând, părând înspăimântat să vină acolo să-l înfrunte pe bărbatul care-i controlase mintea. Dar vocea lui se ridică, stridentă:

— Sânge, cu puterea pe care o am asupra ta!

John cel Negru se sprijinea de zidul roşu al casei, părând contorsionat. Trăsăturile i se estompaseră, strălucirea roşie pierise, iar el rămăsese negru cum era în realitate.

Dar în sabatul lui Cassie erau doar unsprezece; Cercul nu era complet. Şi doar un Cerc complet i se putea împotrivi acestui bărbat.

După ce strigătul lui Sean se pierdu, John cel Negru se îndreptă de spate. Făcu un pas în faţă, spre ei, iar lui Cassie i se tăie răsuflarea.

— Focule, cu puterea pe care o am asupra ta! strigă o voce aspră, iar el se dădu înapoi.

Uimită, Cassie o văzu pe Faye. Fata zveltă părea să fi câştigat în înălţime, în timp ce John cel Negru părea tot mai mic; arăta din cap până-n picioare ca o regină barbară, aşa cum stătea uitându-se fix la el. Apoi se urni, să se aşeze lângă Cassie.

— Întunericule, cu puterea pe care o am asupra ta, spuse ea, şi fiecare cuvânt era ca un cuţit ascuţit, adăugă Faye. Noapte, cu puterea pe care o am asupra ta!

Acum, se gândi Cassie. El era slab, vulnerabil, iar ei erau uniţi. *Acum* – dacă avea să existe vreodată un asemenea moment – era timpul să-l înfrângă.

Dar nici Focul, nici Apa nu o mai făcuseră înainte. John cel Negru fusese înfrânt de două ori, murise de două ori, dar de fiecare dată se întorsese. Dacă reuşeau să scape de el pentru totdeauna, trebuia mai mult decât doar să-i distrugă trupul. Trebuia distrusă sursa puterii lui – craniul de cristal.

Dacă am fi avut un cristal mai mare, se gândi Cassie. Dar nu aveau. Se gândi cu disperare la aflorimentele proeminente de granit din New Salem… dar acelea nu erau cristale, nu ar fi reuşit să menţină energia concentrată. Mai mult decât atât, nu avea nevoie doar de un cristal mare, avea nevoie de un cristal *uriaş.* Unul atât de uriaş… atât de uriaş…

Mă gândesc la cristal ca la o plajă, auzi în mintea ei vocea lui Melanie, râzând. *Un cristal nu e altceva decât apă şi nisip fosilizat…*

Odată cu aceste cuvinte îi veni în minte şi o imagine. Mâna lui Cassie, în prima zi, la Cape Cod.

— Uită-te-n jos, o repezise Portia, când îl văzuse pe Adam venind, iar Cassie privise în jos, ruşinată, la propriile-i degete lăsând urme în nisip.

Acolo, în nisip, erau mici sclipiri de granat şi de cristale verzi, aurii, maronii şi negre. O plajă. O plajă.

— Fiţi cu mine! strigă Cassie. Toţi care sunteţi cu mine – daţi-mi puterea voastră! *Acum!*

Îşi imagină clar plaja lungă, care se întindea în paralel cu strada Crowhaven. Mai bine de un kilometru şi jumătate din ea, cristal lângă cristal. Îşi trimise gândurile în zbor spre ea, adunând în spatele ei puterea sabatului. Se concentră la ea, prin ea, privindu-l pe John cel Negru… craniul de cristal cu dinţii săi rânjiţi şi cu orbitele goale ale ochilor. Apoi, forţă totul cu puterea

gândului.

Simţi cum ieşea din ea, ca un val de căldură, ca o flacără solară cu energia întregului Cerc. Curgea dinspre ea către plajă şi dinspre plajă către John cel Negru, concentrată şi amplificată, cu toată puterea Pământului şi Apei laolaltă. Iar de data asta, când craniul explodă, se răspândi o ploaie de cristale ca un pandantiv de ametist spulberat.

Urmă un ţipăt pe care Cassie n-avea să-l uite niciodată. Apoi, podeaua casei de la numărul treisprezece îi dispăru de sub picioare.

16

— Eşti OK? o întrebă Cassie pe Suzan, care, din întâmplare, se afla lângă ea. E OK toată lumea?

Toţi membrii Cercului erau împrăştiaţi pe terenul viran, de parcă o mână uriaşă îi aruncase acolo. Începură cu toţii să se foiască.

— Cred că mi-am rupt mâna, zise Deborah, mai degrabă calmă.

Laurel se târî spre ea, s-o examineze.

Cassie se holba de jur împrejur. Casa dispăruse. La numărul treisprezece era din nou doar un teren viran. Iar lumina se transforma.

— Uite, zise Melanie, ridicându-şi privirea.

De data asta, în vocea ei se simţeau bucuria şi admiraţia.

Luna era din nou argintie – doar o semilună îngustă, care acum se mărea. Culoarea sângerie dispăruse.

— Am reuşit, strigă Doug, în timp ce părul lui blond arăta mai sălbatic decât îl văzuse vreodată Cassie. Băiatul rânji: Hei! Am reuşit!

— *Cassie* a reuşit! spuse Nick.

— Chiar a dispărut? întrebă Suzan, cu voce stridentă. A dispărut pentru totdeauna, de data aceasta?

Cassie privi din nou în jur, simţind doar briza puternică şi zbuciumul fără sfârşit al mării. Pământul era tăcut. Nu se vedeau alte lumini decât cele ale lunii şi stelelor.

— Cred că a dispărut, şopti ea. Cred că noi am învins! Apoi se întoarse repede către Adam: Ce se-ntâmplă cu uraganul?

Adam se scotoci la brâu, după aparatul de radio.

— Sper că nu s-a stricat, zise el, punându-şi căştile şi ascultând.

Şchiopătând, deplasându-se cu greu, se adunară cu toţii în jurul lui, aşteptând.

El continuă să asculte, clătinând din cap, potrivind canalul. Chipul îi era tensionat. Cassie o văzu pe Diana alături de ea şi o prinse de mână. Rămaseră aşa, împreună. Adam tresări:

— Vânt puternic la Cape Cod… furtuna se îndreaptă spre nord-

est... nord-est! Se îndepărtează! Se îndreaptă spre mare!

Fraţii Henderson chiuiră, dar Melanie le ceru să facă linişte. Adam continuă:

— Maree puternică… inundaţie… dar e în regulă… nimeni nu a fost rănit. Pagube materiale, atâta tot. Am reuşit! Chiar am reuşit!

— Cassie a reuşit… începu Nick din nou, agitat.

Dar Adam sări, o luă în braţe pe Cassie şi o învârti în aer. Cassie chiuia şi tot chiuia în timp ce Adam continua s-o învârtă. Nu-l mai văzuse pe Adam aşa de fericit de când… ei bine, nu-şi mai aducea aminte *când* îl mai văzuse atât de fericit. Presupuse că de când îl întâlnise pe plaja de la Cape Cod, când el îi zâmbise cu îndrăzneală. În toată această perioadă plină de necazuri, Cassie uitase că Adam nu era un tip sumbru de felul lui.

La fel ca Herne, se gândi ea când Adam o lăsă jos, cu răsuflarea tăiată şi îmbujorată. Zeul încornorat al pădurii era un zeu al bucuriei. Chris şi Doug se străduiau acum să danseze cu ea. Adam valsa cu Diana. Cassie se prăbuşi râzând, când ceva uriaş, cu blană, o lovi şi o făcu să se rostogolească.

— Raj! strigă Adam. Ţi-am spus să stai acasă!

— E la fel de ascultător ca voi toţi, gâfâi Cassie, îmbrăţişându-l pe ciobănescul german în timp ce acesta o lingea pe faţă. Dar sunt bucuroasă că e aici. Vreau să spun, că sunteţi toţi aici, nu doar el, adăugă ea, uitându-se în jurul ei.

— Nu puteam să te lăsăm să intri *de una singură,* zise Sean.

Doug chicoti şi îl bătu pe spate pe băiatul cel mic.

— Sigur că nu, tigrule, spuse el, uitându-se spre Cassie şi dându-şi ochii peste cap.

Cassie se uita la Faye, care stătea un pic deoparte faţă de ceilalţi, în felul în care Nick obişnuia s-o facă.

— Mă bucur că ni te-ai alăturat, spuse ea.

Faye nu mai arăta deloc ca o stenografă. Coama ei de păr negru i se răspândise pe umeri, iar rochia neagră făcea ca pielea să-i arate şi mai palidă, de culoarea mierii. Semăna un pic cu o panteră şi chiar mai mult cu o regină din junglă.

Ochii ei aurii, cu pleoape grele, îi întâlniră pe-ai lui Cassie; schiţă un zâmbet.

Apoi, privi în jos.

— Nu pot să-mi fac din nou unghiile roşii, oricum, vorbi ea tărăgănat.

Cassie se întoarse şi îşi ascunse un zâmbet. Probabil că o altă recunoaştere din partea lui Faye că greşise nu avea să mai primească.

— Atunci, dacă aţi terminat cu toţii de ţipat şi de dansat, zise Laurel cu voce răbdătoare, putem acum să mergem acasă? Pentru că Deborah *şi-a rupt* braţul.

Cassie sări, vinovată.

— De ce n-ai spus *aşa?*

— Au, nu-i nimic, spuse Deborah.

Dar îi lăsă pe Nick şi Laurel s-o ajute.

În timp ce se întorceau, Cassie se gândi la altceva. Mama ei. John cel Negru murise, uraganul fusese deturnat, dar oare ce făcea mama ei?

— Putem s-o luăm pe Deborah şi să mergem la bătrânele vrăjitoare? o întrebă pe Diana.

— Oricum, acela este cel mai bun loc, zise Diana. Ele ştiu foarte multe leacuri.

Se uită la Cassie, iar în ochii ei verzi se citea înţelegerea, apoi o luă de mână pe Cassie şi i-o strânse.

Trebuie să mă pregătesc, cugetă Cassie, în timp ce se apropiau de numărul patru. Trebuie să fiu gata pentru orice. Poate că a murit. Poate că e în aceeaşi stare în care am lăsat-o ultima dată acolo, zăcând în pat. Poate să rămână aşa pe vecie.

Indiferent ce se întâmplă, mi-am ţinut promisiunea. L-am oprit pe John cel Negru. Nu o să-i mai facă rău niciodată.

Cassie îşi ridică privirea spre lună înainte de a intra la Melanie în casă. Acum, era semilună, mare, veselă. O luă ca pe o prevestire bună.

Înăuntru, lumânările pâlpâiau. Timp de o clipă de rătăcire, Cassie se întrebă dacă cele trei bătrâne încă mai dansau dezbrăcate, când dădu cu ochii de salon. Strămătuşa Constance stătea înţepenită ca un băţ pe un scaun rotund, îmbrăcată impecabil, în timp ce le servea ceaiul, la lumina lumânărilor, celor trei musafire ale sale.

Celor *trei* musafire ale sale…

— Mamă, strigă Cassie şi se repezi înainte, lovindu-se de unul dintre scaunele fragile ale strămătuşii Constance, în timp ce alerga. În momentul următor, o cuprinse pe mama ei – care stătea pe canapea – şi o îmbrăţişă strâns. Şi mama ei îi răspunse

la îmbrăţişare.

— Oh, bunule Dumnezeu! zise mama ei, câteva minute mai târziu, îndepărtând-o uşor, ca s-o poată vedea. Cum eşti îmbrăcată…

Cassie simţi că diadema îi căzuse într-o parte. Şi-o îndreptă pe cap şi se uită în ochii mamei sale. Era atât de fericită să revadă acei ochi privind-o şi văzând-o, încât uită să-i mai răspundă.

Vocea lui Deborah se auzi din hol, obosită, dar plină de mândrie:

— E conducătoarea noastră, spuse ea. Are cineva o aspirină? adăugă ea.

— Ei bine, evident, nu e doar ceva temporar, spuse Laurel, părând vexată. Vreau să spun că noi te-am *ales.*

— Şi ai rezistat până la capăt, spuse Deborah, luând o gură mare dintr-un măr pe care-l ţinea în mâna nerănită.

Veni a doua zi. Nu trebuia să meargă la şcoală, din pricina unor pagube minore provocate de furtună şi din cauza faptului că directorul dispăruse. Membrii Cercului se bucurau de o vreme ciudat de blândă şi făcuseră un picnic în curtea din spate a Dianei.

— Dar acum avem două conducătoare, zise Chris. Sau Faye a pierdut conducerea?

— Cu greu, zise Faye, cu o privire obosită.

Melanie se foi gânditoare, cântărind situaţia cu ochii săi cenuşii.

— Ei bine, alte sabaturi au avut mai mult de o conducătoare. La fel şi sabatul originar: amintiţi-vă că John cel Negru era doar *unul* dintre lideri. Poţi împărţi conducerea cu Faye, Cassie.

Aceasta din urmă clătină din cap, refuzând:

— Nu fără Diana.

— Poftim? zise Doug.

Nick îi aruncă o privire amuzată.

— Probabil că Diana nu o să accepte această onoare, zise el.

— Nu-mi pasă, răspunse Cassie, înainte ca Diana să apuce să scoată vreun cuvânt. Nu voi fi conducătoare fără Diana. Demisionez. Mă întorc în California.

— Uite cum stau lucrurile: nu puteţi fi *toate* conducătoare,

începu Deborah.

— De ce nu? întrebă Melanie, ridicându-se. De fapt, este o idee bună. Puteţi face un triumvirat. Ştiţi, ca pe vremea romanilor; aveau trei conducători.

— Poate că Diana nu vrea, repetă Nick, cu voce ridicată.

Dar Cassie se ridică şi, nerăbdătoare, se îndreptă spre ea.

— Vei accepta, nu? o întrebă. De dragul meu!

Diana se uită la ea, apoi la ceilalţi.

— Da, zi, spuse Doug expansiv.

— *Trei* e un număr potrivit, adăugă Laurel, zâmbind diabolic.

Faye oftă adânc.

— O, de ce nu? mormăi ea, uitându-se în direcţia opusă.

Diana se uită la Cassie.

— Bine, răspunse ea.

Cassie o îmbrăţişă.

Diana îi aşează o şuviţă din părul blond.

— Acum, am să-ţi cer să faci ceva, zise ea. În calitate de conducătoare, nu mai eşti un membru junior al sabatului, Cassie, şi nimeni altcineva nu poate face asta. Vrei, te rog, să mergi şi să dezgropi cutia pe care ţi-am dat-o în noaptea zeiţei Hecate?

— Cutia de la festivalul încrederii? A venit timpul s-o dezgropăm?

— Da, rosti Diana. A sosit.

Se uita la Melanie, iar Melanie clătina din cap, împărtăşindu-i, în mod evident, secretul.

Cassie se uită la amândouă, încurcată, după care, însoţită numai de Raj care ţopăia pe lângă ea, se îndreptă spre drum să ia cutia. Era minunat să fie singură şi să ştie că nu i se întâmpla nimic rău. Săpă în nisipul de lângă stânca cea mare unde săpase în acea noapte, şi scoase de-acolo cutia, umedă. Un val de mare explodă şi o stropi.

Se întoarse acasă la Diana, cu răsuflarea tăiată din pricina acestei plimbări, şi i-o dădu Dianei.

— Ce este înăuntru? Tot nişte Instrumente Supreme? întrebă Doug.

— Probabil că tot chestii de-astea pentru fete, spuse Chris.

Diana se aplecă deasupra cutiei, cu o expresie stranie pe chip.

— N-ai deschis-o, îi spuse ea lui Cassie.

Aceasta clătină din cap.

— Ei bine, ştiu că nu ai făcut-o, zise Diana. Ştiam că n-o vei face. Dar voiam să ştii şi *tu.* Oricum, este a ta; şi ce este înăuntru, desigur. Este un cadou.

Suflă nisipul uscat de pe cutie şi i-o dădu înapoi lui Cassie.

Aceasta se uita la ea cu îndoială, apoi scutură cutia. Se auzea un zgomot uşor, de parcă înăuntru era un obiect mic. Se uită din nou la Diana. Apoi, ezitând, aproape cu teamă, o deschise.

Înăuntru, era un singur obiect. O piatră mică şi ovală, de un albastru pal combinat cu cenuşiu, presărată cu cristale mici care luceau în lumina soarelui.

Trandafirul de calcedonie. Îngheţă toată, mai puţin ochii – se uită la Diana. Nu ştia ce să facă sau ce să spună. Nu înţelegea. Dar inima îi bătea cu putere.

— E al tău, spuse Diana din nou, după care pur şi simplu Cassie rămase acolo ghemuită, imobilă, uitându-se la Melanie. Mai bine ţi-aş explica.

Melanie îşi drese glasul.

— Ei bine, zise ea şi privi spre Adam, care stătea la fel de nemişcat precum Cassie; nu vorbise mare lucru toată dimineaţa, iar acum se holba la Diana, mut, nemişcat. Ei bine, repetă Melanie, în timp ce Adam continua să nu se uite la ea. E legat de momentul în care Adam ne-a povestit despre felul în care te-a cunoscut, îi zise ea lui Cassie. A descris o legătură… ceva care se numeşte struna de argint. Îţi aminteşti de asta?

— Da, răspunse Cassie, nemişcată.

Se uită din nou la Diana, cercetându-i chipul. Aceasta îi răspunse cu o privire senină.

— Ei bine, această strună de argint este ceva real, ceva din vechile legende. Oamenii pe care îi lega erau suflete-pereche – ştii, meniţi să fie împreună. Aşa că atunci când Diana a aflat despre acest lucru, am ştiut ce sunteţi tu şi cu Adam, încheie Melanie, părând bucuroasă că terminase de explicat celor de faţă.

Nimeni nu se uita la ea.

— De-asta am fost surprinsă în legătură cu Nick, înţelegi, îi spuse Diana lui Cassie, cu blândeţe. Pentru că ştiam că nu-l poţi iubi decât pe Adam. Ţi-aş fi spus încă de la început, dar mi-ai cerut să-ţi mai dau o şansă, să te las să demonstrezi că poţi fi credincioasă… şi m-am gândit că era o idee bună. Nu pentru

mine, ci pentru tine. Acum ştii, Cassie, cât eşti de puternică. Vezi?

Cassie clătină din cap, în tăcere.

— Dar, Diana, şopti ea.

Diana clipi, iar în ochii ei verzi se adunară lacrimi.

— Acum mă faci să plâng, zise. Cassie, cu toată lipsa de egoism din jurul nostru, credeai că nu o să-mi fac datoria? Voi doi aţi aşteptat luni întregi din cauza mea. Acum, nu trebuie să mai aşteptaţi.

— Nu poate face nimeni nimic în legătură cu acest lucru, spuse Melanie, cu emoţie, dar cu realism. Tu şi Adam sunteţi legaţi, asta este! Nu mai există nimeni altcineva pentru voi, aşa că sunteţi legaţi pe viaţă. Poate pentru mai multe vieţi.

Cassie, încă imobilă, ridică ochii spre Adam.

El se uita la Diana.

— Diana, nu pot decât… vreau să spun, întotdeauna voi…

— Şi eu te voi iubi întotdeauna, zise calmă. Vei fi întotdeauna special pentru mine, Adam. Dar tu eşti îndrăgostit de Cassie.

— Da, şopti el.

Cassie privi în jos la piatra mică şi aspră din palma ei. Strălucea foarte tare, iar ea se simţi ameţită.

— Continuă, apropie-te de el, o împinse uşor Diana.

Dar Cassie nu putea, aşa că veni el la ea. Părea şi el uimit, dar ochii-i erau la fel de albaştri ca oceanul în lumina soarelui, iar felul în care îi zâmbea o făcu să roşească.

— Hai, sărut-o, zise Chris.

Laurel îi dădu un ghiont. Ceilalţi din Cerc se uitau cu mare interes.

Adam se holba la ei, apoi o sărută formal pe Cassie, pe obraz. După care, profitând de mormăielile celor din sabat, el îi şopti, într-un fel care o făcu să se simtă agitată în mod plăcut:

— Mai târziu.

— Pot să-l ating pe Herne? întrebă ea, privindu-i părul care avea atât de multe culori: întunecat precum granatul şi luminos ca boabele de ilice, străbătut de auriul luminii soarelui. Presupun că va trebui, îşi zise ea. Pentru o viaţă întreagă, aşa a spus Melanie; poate chiar pentru mai multe vieţi.

Din anumite motive, acest gând o făcu să se uite la Faye şi la Diana.

Nu ştia de ce, dar roşi la această amintire. Lumina soarelui. Lumina aurie a soarelui, mirosul de iasomie şi lavandă, o voce care râdea şi cânta. Kate. Părul lui Kate era la fel de incredibil de blond ca al Dianei. Dar Cassie îşi dădea seama acum că râsul lui Kate şi ochii ei plictisiţi erau ai lui *Faye.*

O străbună a amândurora, cugetă Cassie. La urma urmei, erau verişoare; cea mai mare parte dintre ascendenţii lor erau comuni.

Dar ceva în adâncul ei părea să zâmbească, iar ea se întrebă: avea Melanie dreptate? Era posibil să aibă mai mult de o viaţă? Putea un suflet să se întoarcă pe Pământ? Iar dacă era aşa, putea vreodată un suflet să se… despartă în două?

— Cred, îi zise ea deodată Dianei, că tu şi Faye trebuie să învăţaţi să vă înţelegeţi. Cred că voi două… aveţi nevoie una de cealaltă.

— Desigur, zise Diana, de parcă era ceva ce ştia toată lumea. Dar de ce?

Probabil că era o teorie nebunească. Cassie n-ar fi vrut să-i vorbească despre ea, sau cel puţin nu acum. Poate mâine.

— Cred că o să fac un tablou, zise Diana gânditoare, ca să-l adaug la colecţia mea. Ce părere aveţi de *Muză cu luna şi stelele împrejurul ei* – ar fi inspirat?

— Cred că e o idee bună, zise Cassie neliniştită.

— Lucrul despre care trebuie să vorbim, spuse Melanie, este ce vom face acum cu Instrumentele Supreme. Avem putere; sabatul are putere şi trebuie să hotărâm ce facem cu ea.

— Ce trebuie să facem noi acum este de fapt o *petrecere*, zise Doug. Să unim toate aniversările pe care le-am ratat. Eu şi Chris nu am avut o petrecere adevărată, şi nici Sean şi Laurel…

— Ecologismul, zise Laurel ferm către Melanie. Ar trebui să fie cauza noastră de bază.

— Nici eu nu am avut o petrecere, sublinie Suzan, desfăcând delicat ambalajul unei prăjituri Twinkie.

Faye îşi examină unghiile, roşii ca nişte pietre preţioase, în lumina soarelui.

— Ştiu câţiva oameni pe care aş vrea să-i blestem, spuse ea.

Cassie se uită la toţi, la sabatul ei – râdeau unii cu ceilalţi, argumentau, dezbăteau. Se uită la Nick, care se lăsase pe spate, părând amuzat, iar când el îi prinse privirea, îi făcu cu ochiul.

Apoi se uită la Diana, ai cărei ochi verzi şi limpezi luciră spre ea, un moment. După care:

— Da, ecologismul e bun, zise Diana întorcându-se spre Laurel. Dar trebuie să ne gândim şi cum să îmbunătăţim relaţiile cu străinii…

Cassie se uită la Adam şi-l surprinse privind-o. El îi luă mâna şi când i-o apropie de a lui, ţinură amândoi trandafirul de calcedonie.

Cassie privi în jos, la degetele lor împletite; i se păru că vede din nou struna de argint, legându-le mâinile laolaltă, conectându-i. Dar nu doar pe ei. Filamentele strunei păreau să se întindă ca o reţea şi să-i atingă şi pe ceilalţi din grup, legându-i pe toţi împreună cu lumină.

Erau cu toţii conectaţi, unul de celalalt, iar lumina strălucea în jurul lor atingând pământul, cerul şi marea.

Cer şi mare, ţine răul departe de mine. Pământ şi foc, împlineşte-mi dorinţa.

Erau legaţi. Şi aveau să fie şi în viitor. Cu vederea ei interioară, Cassie văzu că Cercul era parte din ceva mai mare, ca o spirală care se întindea la nesfârşit, cuprinzând totul, atingând stelele.

— Te iubesc, şopti Adam.

Din mijlocul Cercului, Cassie îi zâmbi.

Sfârşit